

Khác Biệt

Contents

Khác Biệt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4: Dạ Tiệc.... (Phần 1)	5
5. Chương 5: ... Dạ Tiệc (Phần Hai)	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7: Gặp Lại	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9: Đối Diện	10
10. Chương 10: Chạy Trốn	12
11. Chương 11: Bị Bắt.	14
12. Chương 12 : Giấc Ngủ Của Thiên Thần.	15
13. Chương 13: Lọ Lem.	17
14. Chương 14: Chia Tay.	18
15. Chương 15: Angel Biến Thành Lọ Lem.	19
16. Chương 16: Angel Biến Thành Lọ Lem.	20
17. Chương 17: Là Nhỏ Nhem, Ko Phải Lọ Lem!	22
18. Chương 18: Cái Kiss Của Tôi!	23
19. Chương 19: Đính Hôn.	24
20. Chương 20: Con Bò Bằng Bông!	26
21. Chương 21: Sự Thật	28
22. Chương 22: Hoán Đổi.	30
23. Chương 23: Vị Khách Ko Mời.	32
24. Chương 24: Trò Đùa Của Quỷ	33
25. Chương 25: Ghê Sợ!	35
26. Chương 26: Ân Nhân.	37
27. Chương 27: Sự Giúp Đỡ Của Một Người Lạ.	38
28. Chương 28: Lộ Diện Kẻ ... Túm Cóc.	40
29. Chương 29: Đùng Đũa Với Lửa!	41
30. Chương 30: Nhập Viện	43
31. Chương 31: Thêm Một Thảm Họa!	44
32. Chương 32: Ba.....!!!	45
33. Chương 33: Ác Quỷ Lộ Diện	46
34. Chương 34	48
35. Chương 35	50
36. Chương 36	51
37. Chương 37	52
38. Chương 38	53
39. Chương 39	55
40. Chương 40	57
41. Chương 41	59

Khác Biệt

Giới thiệu

Devil: Tăm tối, lạnh lùng và độc ác. . . Angel: Tươi sáng, vui tươi và hiền từ. . . và. . . đó cũng là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khac-biet>

1. Chương 1

Devil: Tăm tối, lạnh lùng và độc ác...

Angel: Tươi sáng, vui tươi và hiền từ...

và.... đó cũng là...

Sự Khác Biệt

.....

Cháp 1:Chạm mặt....

Devil Place:

- Xong!. Một chàng trai còn rất trẻ khê kêu lên.

- Ôi! Cảm ơn ngài. Một người đàn ông đã lớn tuổi vội cầm lấy hai tay chàng trai trẻ lắc lắc.

- Về thôi!. Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Trời nắng chang chang...

- Này! Giám đốc mà ăn mặc thế để đi làm à.

- Uhm. Có sao đâu.

- Ko khác gì đi ăn chơi.

Chàng trai kia khê nhún vai.

- Thế có đi xe ko?

- Ko. Tổ đi tàu điện ngầm.

- Trời ạ! Yuki.....

- Chào. Mai gặp.

- Cái thằng này.

Yuki bước đi, để lại thằng bạn thân đang lắc đầu. Bóng cậu in xuống mặt đường. Mồ hôi bắt đầu ‘đổ’.
Cậu dừng lại, nhìn về phía trước, nheo nheo mắt. Tự hỏi:

- Tàu điện ngầm ở đâu nhỉ???

Angel Place:

- Tiểu thư đâu? Trốn nữa rồi chứ gì!. Một tiếng nói nghe rất giận dữ vọng lên.

- Dạ...! Chúng tôi xin lỗi, tại tiểu thư... nhanh quá!. Một tốp người trông rất sợ sệt, ân hận cùng đồng thanh nói to.

- Toàn một lũ ăn hại, có mỗi một con nhóc mà làm cũng ko xong. Một bà lão toát lên vẻ cao sang quyền quý nói vọng lên.

Trời nắng chói chang...

Người phụ nữ thở dài, ngồi phịch xuống ghế. Chống tay lên trán rồi lại xua tay nói:

- Đi kiểm nó đi!

- Vâng thưa bà chủ! Tốp người mặc áo đen nhanh chóng lui ra ngoài.

- Mẹ yên tâm thế nào cũng kiếm được nó à. Người phụ nữ nhết mép.

- Hôm nay chúng ta cần có nó, liệu hồn mà làm cho coi được đấy. Nói xong bà cất bước đi lên lầu.

Sau một hồi loay hoay, trải qua khá nhiều khó khăn, ông trời cũng thương Yuki, cho cậu nhóc lên được một chuyến tàu. Trên tàu, cậu nhóc dựa người vào cửa kính, lấy nón che kín mắt, vòng hai tay trước ngực. Ngủ.

- Ê! Anh ngồi đằng kia kute lắm í. Một nữ sinh trông rất hạnh phúc, hai tay chấp trước ngực khi nói về việc “anh chàng kute ngồi bên kia”.

- Thui đi chị hai! Có thấy mặt dâu mà bảo là đẹp. Cô bé thứ hai có vẻ diễm đạm hơn, cô khinh khỉnh nhìn nhỏ ban.

- Hồi nãy lúc lên tàu đâu có che mặt. Mà ko thấy à? Mở to mắt cô bé thứ nhất hỏi.

- Oh! Đẹp thật à.

- Uhmhmhmhmhm.

Và chỉ chờ có thể, cô bé thứ hai đã hét lên một cách sung sướng, làm ột số người phải quay lại nhìn mà tặc lưỡi, số khác lắc đầu khó hiểu. Riêng chỉ có hai người là vẫn như trạng thái cũ. Chỉ im lặng và ngủ. Đó là hấn và nó....

2. Chương 2

Nếu như bên các chị gái hò hét “ thảo luận sôi nổi ” về cậu nhóc xinh trai đằng kia. Thì các anh trai cũng tò mò “ xì xầm ” về cô nhóc xinh gái bên này.

Chả ai biết là có xinh hay ko. Vì hiện giờ cô nhóc là nó, đang đội một chiếc nón bánh tiêu màu trắng kéo sát xuống che nửa mặt. Ở nó, người ta có thể cảm nhận được vẻ thanh cao tinh khiết, điệu dàng nhưng cũng ko kém phần lạnh lùng bí ẩn.

Ting... Tong...Chúng tôi sẽ dừng ở trạm XXX, quý khách xin vui lòng.....

Tiếng chuông báo hiệu điểm dừng tiếp theo.

Hắn bật dậy, chớp mắt liên hồi rồi đảo mắt xung quanh, tay vò đầu, đội nón lên và cuối cùng là bước đến cánh cửa, cầm cái cột.

Mọi động tác của hắn đều được chị em trong toa tàu chú ý. Họ đang tiết nuôi sao “ anh ấy ” xuống nhanh vậy.

Nó đứng dậy. Xóc cái túi xách màu trắng lên. Bước đến cách cửa, vịn vào cái cột ở phía mình. Hắn đưa mắt nhìn sang nó. Hơi bất ngờ vì nó từ trên xuống dưới cái gì cũng trắng.

Một màu trắng trong sáng, màu trắng của sự nhẹ nhàng, của những gì đẹp nhất.

Bật cười, hắn nghĩ nó thật thú vị. Chỉ mới nhìn thoát đầu mà đã có nhiều cảm xúc tới vậy. Nhưng ai biết được trong cái màu trắng đẹp đẽ đó đang chứa những bí mật gì.

Dòng suy nghĩ của hắn bị gián đoạn vì tiếng chuông điện thoại và giọng nói nhẹ như gió của nó cất lên. Từ trong điện thoại phát ra...:

- Hiện giờ mày đang ở đâu? Về ngay cho tao. Mày có biết vì mày mà tao mệt mỏi lắm rồi ko? Về ngay. Nếu ko em trai mày sẽ ko sống nổi nữa đâu.

...giọng nói cay độc thêm chút hù dọa nạt nộ. Bà ta cười to, nụ cười mỉa mai châm chọc.

- Sao? Mày có về ko? Giọng bà ta nghiêm nghị, có chút thức thách.

Nó ngập ngừng.

- Tôi.....

- Chị ơi! Chị đừng về! Tiếng nói lạnh lót của một đứa bé khoảng 5 hay 6 tuổi vang lên.

- Em ko sao đâu. Chị đừng về. Lại tiếng nói đó nhưng nghe sao buồn và miễn cưỡng quá.

Lòng nó thắt lại, nó hít một hơi dài, nói:

- Tôi về. Dứt khoát, mạnh mẽ.

Bà ta cười.

- Ta chờ con.

Nó mỉm cười chua chát.

3. Chương 3

Cuộc đối thoại giữa nó và người đàn bà kia làm hắn rất tò mò. Nhưng cũng chỉ được đôi chút thôi. Nó đóng điện thoại lại cùng lúc cánh cửa tàu cũng vừa mở ra. Bước nhanh ra khỏi toa tàu, tay nó đưa lên mặt, quẹt một cái thật mạnh. Hắn hơi ngỡ ngàng. Nó khóc rồi.

Nó bước xuống, hắn vội bước theo. Chân chạm đất, trời đã ngã chiều. Nó quay về hướng đoàn tàu. Gió thổi vù vù, thổi tung cả tóc, vạt áo. Hít một hơi thật mạnh, nhìn những chiếc lá bay cao, bay tự do trong gió. Nó cười, đưa tay lên nắm một chiếc lá. Nhưng ko kịp rồi. Gió đưa lá đi cao quá.

- Ước gì mình được như gió nhỉ! Nó lẩm bầm.

- Nếu thế thì tốt quá rồi!. Tiếng hắn vang lên làm nó giật mình.

Quay nhanh người lại, nó vừa mở to mắt vừa chớp chớp liên hồi rồi nở một nụ cười thật tươi, nói to:

- Chỉ là ước mơ thôi mà.

Hắn bước lại gần nó, tay chìa ra một cái khăn màu xanh biển. Nó ngẩn người. Hắn cầm tay nó trao lại cái khăn và nói:

- Thế thì cùng thực hiện nhé!

Thoáng chút bất ngờ, nó cầm cái khăn. Tiếp tục cười.

- Ko đâu.

- Tại sao?

Nó tinh nghịch đưa ngón trỏ lên miệng, cười tươi, giọng nói nhẹ hẫ.

- Bí mật.

4. Chương 4: Dạ Tiệc.... (Phần 1)

Đứng trước tòa nhà cao, to, nguy nga và tất nhiên là lộng lẫy. Nó thờ dài. Chưa kịp đưa tay lên bấm chuông. Một tốp người trông rất hùng dũng mặc đồ... rất “ bình thường ” bước ra. Xếp dài thành hai hàng, mỉm cười chào nó.

- Trịnh trọng nhĩ. Nó nghĩ.

- Sao ko kêu bảo vệ mà cả nhà ra “ chào mừng ” con làm gì ệt thế. Giọng nói ngọt như kẹo, kéo dài và nhấn mạnh hai chữ chào mừng của nó khiến mọi người cảm thấy như nó đang đi guốc trong bụng mình.

- Oh! Sao con lại nói thế? Angel của mẹ. Bà ta cười hiền, cố ý nói to ba chữ Angel của mẹ.

- Mẹ.... ư??? Hahaha. Nó bật cười như con “ khỉn ”. Lâu lắm òi, tôi mới nghe bà tự nhận bà là mẹ tôi đấy. Tức cười thật. Mẹ à..... Mai một mẹ và mọi người ko cần ra đón con như thế này nữa đâu.

Từng câu từng chữ của nó đã khắc ghi rất sâu vào tâm trí của mỗi người hiện đang “ chào mừng ” nó. Mĩa mai có, cảm hận có và cả khinh bỉ nữa chứ. Nó ghét tất cả mọi người ở đây. À trừ em trai nó ra thôi.

- Hôm nay chúng ta có buổi gặp mặt và làm ăn lớn với công ty mà tác giả ko bik tên. Họ muốn biết mặt Angel độc nhất vô nhị của gia tộc ta nên...

Ko khí im lặng đến đáng sợ được phá vỡ bởi tiếng nói chanh chua của cô chị cùng cha khác mẹ. Người chị chưa nói xong thì cô em có giọng nói ko khác gì một thằng con trai đã chặn họng, “ hót ” lên :

- Nên “ cứng ” nhất định phải đi đó. Mà đi rồi thì đừng có mà làm xấu mặt gia đình này. Phải tỏ ra đúng chất một vị tiểu thư danh giá nữa.

- Uh Uh đúng rồi. Các chị con nói đúng đó. Có gì ko biết thì con cứ việc hỏi các chị ấy. Các chị sẽ chỉ cho. Bà ta gật đầu lia lịa. Đồng tình hết sức với các con của mình.

- Chỉ bảo sao? Nó quay ra nhìn bà ta rồi nhìn hai con lặn quẩn đang uốn ** trước mặt mình, ngây thơ mà hỏi.

- Haizzzz! Chắc tại mình phải dạy lại từ đầu quá. Người mới học sao mà biết hết được. Chưa kể phải tập luyện nữa. Sao mà làm hết đây? Con lặn quẩn thứ nhất chưa gì mà đã kêu ca, còn chằm chọc nó nữa chứ.

- Thôi thì đành chịu vậy! Trừ phi người học có đầu óc thông minh tí xiu và chịu nghe lời nữa thì có phải sẽ đỡ cực hơn ko? Vâng và con lặn quẩn thứ hai đã bắt đầu mĩa mai, nói móc, tỏ vẻ ra mình thật là tri thức.

- Thời gian ko còn nhiều, có làm gì thì làm nhanh đi. Người lớn tuổi nhất trong gia tộc này đã lên tiếng. Giọng nói của bà khản đặc, run run nhưng nghe vẫn còn uy nghiêm, phong độ lắm.

- Vâng thưa bà/ mẹ. Nguyên một đại gia đình đồng thanh ngoan ngoãn nhỏ nhẹ đáp.

- Toàn thứ giả dối. Nó nhét mép, khinh thường nơi này.

Vừa định bước vào nhà, mới đặt chân lên thảm “ đỏ ”.

- Kiraaaaaaaaaaaaaa. Một tiếng nói, chính xác hơn là một tiếng hét vang cả một vùng trời. Chim, cây lá cảnh tung bay giạt mình. Chim thì vùng mình đập cánh thật mạnh “ vút ” đi. Cây và lá rụng, rơi và rớt đầy sân nhà. (Nội công thâm hậu quá, nhưng mà đó là ai hế?)

5. Chương 5: ... Dạ Tiệc (Phần Hai)

Cháp 2: ... Dạ Tiệc (Phần hai)

- Mi.. Mi.. Mikiii. Miệng nó run run, nói ko ra tiếng, như có một dòng điện cực mạnh vừa chạy qua. Nó giật bắn người khi thấy cô bạn thân đầu đang bốc khói nghi ngút, tay nắm chặt lại thành một cú nắm.

Với vận tốc của âm thanh, Miki đã nhanh chóng đến kề bên nó. Cô bé giơ cao nắm đấm, nó cảm tưởng rằng đây có thể là thời khắc cuối cùng trước khi nó vào bệnh viện.

Ko đau. Ko choáng váng và cũng ko nghe thấy tiếng thần chết đâu. Nó toan mở mắt.

- Á... Đauuuuuuuuu. Sao ác quá vậy?. Nó chu mỏ phồng hai má lên, đôi mắt long lanh, giọng nói dịu ngọt kết thêm tí hờn dỗi trách iu nhỏ bạn.

- Cho chờ. Vừa nói tay Miki vừa đẩy nhẹ đầu nó.

- Đi đâu sao ko báo? Mất tích mấy tháng trời. Ngay cả một cú điện thoại cũng ko thèm gọi. Biết tớ lo cho cậu lắm ko? Miki nhú mày, giơ cái nắm đấm, cô bé thật sự đã rất lo cho con bạn thế mà nó nở lòng nào ko quan tâm.

- Í í... Có gì từ từ tính. Lên phòng tớ y rồi cậu muốn xử tớ kiểu gì cũng được. Nó cười hiền, nháy mắt về phía gia đình mình. Miki phì cười, cô bé hiểu mà. Người trong nhà này nhiều chiện lắm cơ.

Trên phòng.

- Nói đi. Cậu đi đâu sao ko báo mình? Miki khoanh tay, đứng dựa vào lang kang. Đưa đôi mắt buồn hướng ra ngoài.

Nó nằm phịch xuống giường, nhìn nhỏ bạn, cảm thấy ân hận. Nó thở dài rồi nhắm mắt lại nói to:

- Cho tớ xin lỗi. Tiếng xin lỗi kéo dài vọng lên nghe thật nhẹ nhàng nhưng chứa sự mệt mỏi buồn phiền.

Không khí sẽ còn im lặng nữa nếu như ko có tiếng nói của “ mẹ ” nó. Bà ta thánh thót ngân cao giọng nói ngọc ngà của mình lên bảo nó:

- Con nên sử soạn đi. Sắp tới giờ rồi, chúng ta ko nên đến trễ. Con dẫn Miki đi cùng nhé.

- Tất nhiên là Miki phải đi cùng tôi rồi. Bà và mọi người cứ việc đi trước. Đừng lo tôi sẽ ko trốn đâu. Nó nhét mép, liếc cái cửa. Nhấn mạnh câu cuối cùng.

- Đi đâu??? Miki ngây ngô hỏi nó.

Nó lè lưỡi, cười to đáp lại:

- Bí mật.

.....

Ngồi trước gương, nó nhìn con người đối diện bằng nửa con mắt. Khẽ cười, nó thì thầm:

- Đêm nay là đêm cuối cùng..... Ngập ngừng đôi chút. Nó cười nửa miệng.

- mày là Angel...

- Đi thôi Kira!

Miki dừng lại, nhú mày, giọng nói hơi lo lắng.

- Sao thế? Kira, có sao ko? Cô bé bắt đầu hồi hộp, lo sợ khi thấy nó cứ im lặng, ko chịu trả lời.

Từng bước chân nhẹ nhàng chậm chậm rồi nhanh thêm tí nữa có chút sợ hãi, bực mình.

- Huuuuuu. Nó bật dậy, quay nhanh người lại. Lòng bàn tay xòe ra, giơ về phía Miki, miệng cười toe toét.

- Cái con này, làm lo chết được.

Miki bây giờ mới dám thở mạnh, kí vào đầu nó một cái, cô bé giận dỗi la to:

-Đi thôi. Trễ rồi.

Nó xoa xoa cái đầu, phì cười nhìn theo bóng nhỏ bạn. Nó cột tóc cao lên sau đó quấn thành một chùm tóc tròn và to như cái bánh bao ở phía sau.

Miki thấy lạ nhưng ko hỏi. Nó nháy mắt với cô bé. Lấy từ trong túi ra một bộ tóc màu nâu đậm, đội lên. A nó đeo tóc giả.

Chi vậy nhĩ???

6. Chương 6

Bước xuống chiếc xe màu trắng sang trọng mà nhìn là biết của con nhà giàu. Nó làm mặt lạnh.

“ Mẹ ” nó trông vẻ mặt vô cùng vui mừng chạy ra đón nó. Ko cần nhìn nó cũng biết đây là ai rồi. Bởi cái giọng nói ngọc ngà của bà ta đã in sâu vào tâm trí nó và nó sẽ ko bao giờ quên được. Cái giọng nói đã giết mẹ nó.

- Oh Angel của mẹ tới rồi à. Mẹ cứ tưởng là con ko đến chứ.

Bà ta vui vẻ tới nắm tay nó, nói to cổ tình để mọi người biết là Angel của dòng tộc danh giá mà tác giả ko bik tên đã lộ diện. (Vì nó có bao giờ đi đến mấy cái nơi nổi tiếng thế này đâu).

Nó nhăn mặt, giật mạnh tay mình ra khỏi tay bà. Bước thẳng. Miki đi ngang bà ta thì thắm vào bả, một câu nói mang độ cảnh cáo rất cao bằng một giọng nói mang độ lạnh cũng ko kém.

- Bà đừng có mà đụng vào Angel. Nếu ko.....

Miki nghiêng răng ken két, găng lên từng chữ.

Cái giật tay của nó khiến bà ta chúi người gần như là té về phía trước. Cũng may là có mấy người trong họ hàng đỡ nếu ko thì sẽ xấu hổ lắm. Còn câu nói bỏ dờ của Miki cũng khiến bà ta phải rùng mình. Bà ta lắc đầu cố gạt bỏ câu nói đó.

Bên ngoài cái dinh thự ấy đã hoàng tráng như lâu đài thì bên trong cái lâu đài tất nhiên là cái đại sảnh nguy nga, tráng lệ. Mang đậm phong cách quý tộc. Cổ xưa nhưng ko lạc hậu lỗi thời. Một phong cách đặc biệt, kết hợp giữa cổ trang và hiện đại.

Nó cùng Miki đến căn phòng đã được sắp xếp sẵn.

- Vô đây để làm gì??? Miki vừa xoay vừa nhìn xung quanh căn phòng, hỏi.

- Miki à. Nó gọi cô bé.

- Huh?

- Có lẽ.... Nó bỏ dờ. Chỉnh lại mái tóc giả.

- Có lẽ gì?? Miki vẫn đang xoay vòng vòng.

- Đêm nay là đêm... cuối cùng mình là...Nó ngưng hẳn. Phủi phủi cái nón bánh tiêu màu trắng.

- Là gì nào? Sao ngập ngừng hoài vậy. Thường ngày cậu đâu có vậy. Miki cười đều, cô bé chăm chọc.

- Có chuyện gì với Angel của chúng ta vậy?

Nó bật cười, đội nón lên, kéo mấy cọng tóc mai xuống, vuốt nhẹ. Nó nói:

- Là đêm cuối cùng tớ là Angel.

Miki hơi bất ngờ, cô bé cười nửa miệng, đưa anh mắt lơ đãng về phía nó.

- Một khi đã là Angel thì.

- Thưa! Đã tới giờ. Xin mời các tiểu thư xuống phòng khiêu vũ ạ!

Tiếng nói lễ phép của một tên người hầu đã làm cuộc đối thoại thú vị bị ngừng rất đúng chỗ.

Nó ko bực mình, mặc khác lại còn cảm thấy thú vị hơn vì nếu như biết được câu trả lời, trò chơi sẽ mất vui.

Miki nhìn nó cười, nói móc :

- Muốn biết câu sau ko?

Cô bé nháy mắt, nhìn mặt đều quá.

Nó trả lời ngay tức khắc sau khi Miki kết thúc câu hỏi. Ko chút chần chừ, ko chút suy nghĩ, chỉ riêng một từ duy nhất.

Có hay ko?
Và câu trả lời
Theo bạn là có hay ko?

7. Chương 7: Gặp Lại

Bạn nghĩ câu trả lời là có. Cũng đúng.
Bạn đoán câu trả lời là ko. Cũng được.
Với một từ duy nhất. Nhưng câu trả lời ko phải là có hay ko mà là...

- Tùy.

Ngắn gọn, chớ súc tích tí nào.

Miki trở mặt, miệng há hốc, đưa ánh mắt khó hiểu về phía nó.

- Cái con này! Chịu luôn.

Cô bé khoanh tay chỉ biết thở dài, lắc đầu, nó chuyên gia làm người khác mất hứng.

- Haha. Nó bật cười ha hả.

Miki xì khói, đỏ mặt. Cô bé giận ời.

- Đùa thôi! Nói tớ nghe y. Câu cuối là gì nào?

Miki im lặng, ko thèm nhìn tới cái bản mặt của nó.

Đôi mắt long lanh, hai má phúng phính hồng hào cùng chất giọng ngọt ngào pha chút hơi lồi. Nó đẩy nhẹ vai cô bé, nói nhỏ:

- Thôi mà! Thương Kira thì nói Kira nghe y. Kira muốn biết thật mà.

Kéo dài chữ mà. Nó không nhẽo với Miki. Khó có ai có đủ khả năng để cường lại sự “ngây thơ đến chết người của nó”. Cô bé phì cười. Nó “ma lạnh” lắm.

- Một khi đã là Angel.

Miki nhún mạnh, giọng nói nghiêm nghị, vẻ mặt hình sự wa’. Nó nhe răng cười. Gật đầu lia lịa.

- Sẽ mãi mãi là Angel.

Nói xong cô bé cười toe toét. Còn nó thì chết đứng tại chỗ. Một phần vì quá shock. Một phần vì đó là sự thật.

Đúng chính xác là như vậy. Khi mang trong người một thân thể nhất định, sẽ rất khó để có thể thay đổi được nó. Bạn là ai? Ngay từ đầu điều đó đã được xác định. Bạn có thể thay đổi điều đó. Nhưng nó thì ko.

- Thế mà cũng nói.

Nó chu mỏ, ném hai “viên đạn” về phía Miki.

- Ko phải là sự thật à?

Miki hỏi móc. Cô bé biết nó đang lẩn tránh.

Nó cười. Nụ cười của sự mệt mỏi, khinh thường, căm hận, buồn bã.

- Tớ sẽ “lột xác” để mang một “hình hài” mới. Có thể sẽ là hình hài của một...

- Đã trễ lắm rồi ạ! Xin mời các tiểu thư xuống!

Lại là tiếng của tên người hầu, lại cất ngay khúc gay cấn.

Lần này thì là Miki bực mình, cô bé hét to:

- Các người làm như chúng tôi sẽ bỏ trốn ấy ko bằng.
- Nói tiếp y. Hình hài của ai nào?

Miki háo hức nôn nóng, trông cô bé lo Choi cứ như được vàng vậy. Nó cười nửa miệng, ánh mắt sắc lẹm nhìn cái cửa. Mở tung cánh cửa ra, nó quay đầu lại nhìn Miki, rồi nhìn đại gia đình của mình, nhét mép:

- Devil.

8. Chương 8

- O! Chào con gái iu. Con làm mẹ với mọi người lo quá.
- Lo là tôi trốn chứ gì?

Nó cướp lời bà ta, khinh khỉnh nhìn bà, mặt vẫn lạnh tanh.

- Oh đâu có đâu có. Mẹ lo cho con thôi mà.

Bà ta cười xòa, khuôn mặt trắng bệch, môi run run. Ánh mắt của nó. Ghê wa’.

- Bà ko giỏi nói dối đâu.

Nó bước ngang qua người bà. Câu nói nhẹ như một làn gió thoảng lướt qua nhưng về ý nghĩ thì ko nhẹ tí nào.

Bà ta cuối đầu, người run bần bật. Câu nói đó có thể là một lời cảnh báo.

- Đi thôi.

Giọng Miki cất lên làm bà ta giật mình. Cô bé hừ lên một tiếng. Liếc bà ta một cái. “ Ném ” về phía bà ta một câu nói thiếu thiện cảm:

- Đừng để tôi phải nhắc lại thêm một lần nữa. Nếu ko...

Cũng giống như lần trước, Miki lại bỏ dở nhưng lần cấp độ nguy hiểm được nâng cao.

Bà ta nuốt nước bọt, rụt rè bước theo.

Trước cái cửa cao và rộng, nó hít một hơi. Hai người phía hai bên cuối đầu chào. Ko cần họ phải mở cửa, nó nhanh chóng lấy hai tay đẩy mạnh hai cái cánh. Vừa bước vào nó vừa thì thào:

- Game Start.

Tiếng nhạc giao hưởng nghe rất to nhưng cũng ko thể át được tiếng nói chuyện của mọi người. Nó tự tin bước từng bước dài trên nền thảm đỏ. Dáng người ko quá ẻo lả, tự nhiên, nhẹ nhàng.

Hai tay dong đưa theo từng bước chân. Đầu ngẩng cao, khuôn mặt vẫn lạnh. Mọi người bắt đầu chỉ trỏ, bàn tán, xì xầm nhưng đa phần đều là khen nó.

Cũng đúng thôi, Angel mà.

Ai cũng chăm chú nhìn nó, họ muốn biết nó sẽ làm gì tiếp theo. Tất nhiên theo như các dòng tộc danh giá, việc làm tiếp theo là phải làm việc. Đường nhiên nó cũng làm việc. Việc làm của nó vô cùng quan trọng.

Đó là ăn.

Ngay từ khi bước vào, thứ duy nhất trong căn phòng này mà nó chú ý đó là khu vực ăn uống. Thật đáng tiếc cho sự kì vọng của gia đình nó.

- Mẹ coi kìa, Angel gì đâu mà mới vào đã ăn rồi. Thật đáng xấu hổ.

Chị nó bĩu môi, hướng cái ánh mắt khó chịu về chỗ nó, giọng nói mỉa mai, trách móc.

Nó nâng ly “ sữa ” lên (o.O đi tiệc mà uống sữa). Uống say mê. Uống như chưa bao giờ được uống. Miki thở dài, lắc đầu, chäch lưỡi.

- Có ai đi dự một buổi tiệc linh đình thế này mà uống sữa ko?

Miki bực dọc nhìn nó. Nó cười khì. Liếm một vòng quanh môi.

- Tổ iu sữa mà.

Miki bó tay. Uh thì nó iu sữa mà. Lấy cái khăn giấy, Miki chùi nhẹ tí sữa còn dính trên miệng nó. Khoảng khắc bạn bè đang hạnh phúc, nó và Miki phải dừng ngay vì mọi người đang ồ lên. Mọi cặp mắt hướng về một phía.

.....

Ko phải phía nó. Cả ngơ ngác cùng mọi người nhìn về phía...

Cánh cửa...

Một ai đó bước vào...

Nó cảm thấy thân quen...

Một ai đó nhìn nó...

Nó nghiêng đầu khó hiểu...

Người đó đã dừng lại...

Là Devil chứ ai...

9. Chương 9: Đối Diện

Bóng tối bao trùm khu vực ra vào. Một toán người mặc áo đen dạt sang hai bên, tạo một lối đi riêng ngay chính giữa. Mọi người hồi hộp.

Một người bước ra. Mọi người ồ lên. Nhưng lại chìm xuống ngay vì đó có phải là Devil đâu. Mà là ông quản gia.

Một chàng trai trẻ, rất đẹp trai đi sau ông quản gia. Mọi người ồ lên lần hai. Nhưng rồi cũng chìm như lần thứ nhất. Ko phải là Devil. Mà là bạn thân của Devil.

Nó ko thèm để ý. Quay trở lại với bàn ăn, nó nhắm nhép một trái táo vừa xanh vừa đỏ. (táo chưa chín).

Dù sao chàng trai í cũng đẹp nên chị em tất nhiên phải nghiêng ngả.

- Devil đâu nhĩ! Mà thằng đó là thằng nào thế?

Miki ngơ ngác nhìn xung quanh, tay chỉ chỉ về phía “ thằng ” kia. Hỏi nó.

- Trời ạ. Cậu chủ nhà người ta thế kia. Nỡ lòng nào cậu kêu bằng thằng.

Nó nhăn mặt trách con bạn.

- Thế cậu có biết thằng đó là ai ko? Tên gì? Làm gì? Ở đâu? Gia cảnh như thế nào? Vợ con gì chưa?

Miki tuôn một tràng câu hỏi từ cái ngoài đến cái trong, từ chuyện công đến chuyện tư.

- Ngưng! Hỏi gì mà lăm thế. Tổ chã biết hần là ai hay như thế nào cả.

Nó nhe răng cười hehe, ngây thơ trả lời một câu trót quớt.

Cô bé chỉ biết kêu trời.

Sự nghiệp ăn uống đang trong giai đoạn tốt đẹp thế mà ai đó đã ác độc tắt đèn đồng thời người đó cũng tắt luôn niềm an ủi lớn nhất của nó.

Nó bực mình, định lên tiếng kiện cáo. Tính bước đi nhưng đi ko được. Ai đó vừa ôm vừa bịt miệng nó từ phía sau. Giây giụa, la hét. Điều mà bạn thường làm khi biết có người ko cho bạn “ cử động ”. Nhưng nó thì ko.

Bắt cóc. Nó ko nghĩ vậy. Bắt cóc nơi này là quá mạo hiểm. Dê xôm. Oh ko ai dê mà lại bịt miệng. Thế là gì nhỉ??? Dù là gì thì hôm nay mày chọc lộn người rồi. Nghĩ tới đó, nó tính quay nhanh người tung chưởng.

Mới tính thôi chưa làm. Giọng nói cất lên. Nó run nhẹ. Ko phải vì sợ mà là sao giọng nói đó vừa thấy quen vừa thấy nó lạnh và có phần hơi tức giận.

Quay về quá khứ.....

Devil Place:

Sau khi gặp nó chỗ ga tàu điện. Trên đường về hấn cứ cười cười như thằng khùng.

- Thú vị lắm , Cô Nhóc hay là Angel nhỉ?

Angel. Trước đó hấn và nó làm gì biết nhau. Sao hấn biết được nó là Angel.

Angel. Hấn bật cười khi nghĩ nó là Angel. Cũng đúng thôi nó trắng như thiên thần. Giọng nói thì nhẹ như gió. Nhìn nó mỏng manh như một cánh hoa.

Angel. Một Angel ko có cánh. Angel của riêng thế giới người trần. Vì sao?

Nó cá tính, nó bí ẩn, nó ko đậm thắm, dịu dàng như thiên thần nơi thiên đàng. Angel ko có cánh là vậy.

- Tôi muốn gặp lại em đây. Angel ạ..... Em dám từ chối tôi ư.

Mặt hấn đanh lại. Hấn quay mặt ra chỗ khác, nhúu mày lại, ko thèm nhìn người đối diện. Ở ba hấn kia.

- Ông tới đây làm gì?

Giọng hấn lạnh tanh, ko tí cảm xúc hay tỏ ra chút vui mừng khi gặp ba mình.

Ba hấn ko nói gì. Ông hiểu con trai mình nhưng chưa chắc đã hiểu hết. Ông bước lại gần hấn. Hấn quay mặt lại, nhìn thẳng mặt ông. Ông khề hừ một tiếng trong cổ họng để che đi sự khó chịu.

- Mày cảm thấy này. Nhớ là phải đi đó. Đừng làm tao thất vọng.

Ông ta chìa ra một tấm thiệp màu đen. Giọng nói đều đều nhưng có chút cầu xin.

- Tôi ko đi.

Hấn quả quyết. Nhìn vào mắt ông ta.

Ông ta dúm vào tay hấn cái thiệp. Xuống nước.

- Coi như ông già này xin mày. Đi giùm tao.

Hấn bắt ngờ. Ba hấn có bao giờ cầu xin ai đâu. Nay lại phải cầu xin chính con trai của mình. Hấn nhắm mắt tay bóp chặt tấm thiệp.

- Kuga đi được chứ?

- Tất nhiên, chỉ cần mày đi là được.

Ông ta vỗ vai hấn, bước lên xe.

Xe đi ời. Khói còn lưu lại. Hấn bật điện thoại gọi thẳng bạn thân, Kuga.

Quay về với hiện tại.....

- Cô đứng yên cho tôi. Nhúc nhích thì đừng trách sao tôi ác.

Đ.đ. k.h.ố.n. tưởng bà đây dễ dàng nghe lời vậy sao. Ý nghĩ hùng hồ của nó cuối cùng cũng chỉ là ý nghĩ thôi. Hấn ôm cứng thể vả lại còn giở trò đòi bại nên nó im re lun.

Tức. Nó tức sao mình yếu thế. Tức sao này giờ ko ai bật đèn lên.

Nó cứ ư..ư..ư..ư làm hấn rất khó chịu. Hấn buông tay ra, la nó:

- Cô bị cái gì vậy? Có im đi ko?

- Sao anh lại bắt tôi?

- Tôi ko có ý đó. Tôi đang tìm “ chiếc vé ” giúp mình ra khỏi đây thôi.

Hấn thành thật trả lời nó. Giọng có chút gì đó buồn buồn.

- Trời thì tối sao anh ko tự thoát ra?

- Ko nói nhiều. Cô đi theo tôi ra cửa sau.

- Sao cơ?

Nó thì ngây ngô, ko hiểu cái gì hết.

Hấn im lặng. Cả hai phải cố gắng lắm mới lườn lách, chen chút qua được lượng người rất đông để đến với “ cái trạm xét vé ”. (Vì nó là “ tấm vé ” mà).

Sở dĩ tắt đèn và làm hư luôn cái cầu giao lẫn dây dẫn điện là kế hoạch của hấn. Làm như vậy bọn bảo vệ mới tản ra đi kiểm. Hấn sẽ kiểm được “ chiếc vé ” đánh lạc hướng bọn bảo vệ ở cửa sau mà trốn thoát.

Nó làm y chang như hấn nói. Ko hiểu vì sao mình lại làm thế nhưng chắc vì nó hiểu được cảm giác phải cực nhọc tìm cách trốn thoát là gì.

Kế hoạch dễ dàng. Nó đi ra “ quyền rũ ” mấy ông bảo vệ sau đó đập mấy ổng tơi bời hoa lá.

“ Quyền rũ ” xong ời. Giờ tới đập thôi. Đang định giơ chân lên đá.

- Angle Tiểu thư dừng lại ngay.

Giọng nói nghe rất rất giận dữ, bức xúc của mộtngười già.

Oái. Có người phát hiện.

Ai vậy? Nó thắc mắc.

Ai mà đúng lúc wa' vậy. Hấn thì bực mình.

- Bà Nộiiiii!

10. Chương 10: Chạy Trốn

Nó há hốc mồm khi nhìn thấy.... Bà Nội nhưng điều quan trọng là nó ko sợ Bà.

Bà nó cũng sờ, ngạc nhiên sao nó ko có phát ứng gì vậy.

Nó bật cười, tay kia nắm cổ áo tên bảo vệ vật mạnh xuống đất. (O.o).

- Cô làm cái trò gì vậy? Lại đây mau cho tôi. Còn đánh được nữa hả.

Bà giận đến rung người nói mà như hét.

- Bà nghĩ tôi sẽ sợ bà mà dừng lại hay ngoan ngoãn đi theo bà à?

Đó có thể là một câu hỏi nhưng cũng có thể là một lời mỉa mai cay độc.

Bà nó đứng hình tay nắm chặt lại đôi mắt giương lên nhìn nó. Mối rung rung:

- Tôi ko quan tâm. Cô là Angel. Theo tôi về phòng làm việc. Nhanh lên!

Bà dợm quay đi. Mới nhấc chân lên.

Àm. Tên thứ hai đã dính đòn. Cú đá của nó thật đáng sợ.

Mặt nó tối sầm lại. Nó nhìn bà bằng ánh mắt lạnh lùng xa lạ.

- Tôi sẽ ko là Angle nữa. Mà là....

Nó hít một hơi, nhìn sang hần mỉm cười chìa tay ra. Nói nhỏ:

- Anh có bạn đồng hành đấy.

Hần hiểu ý nó, mỉm cười lại và nắm thật chặt tay nó.

Bà nó quay lại. Nó cười nửa miệng nói to:

- Devil.

Bà nó trở mặt. Nó thì chạy mất tiu ôi.

.....

Vì dây dẫn điện tanh bành ời nên mọi người được chuyển sang một phòng khác.

Miki lo lắng đổ mồ hôi hột tìm con bạn. Gọi điện cũng ko bắt máy, người thì ko thấy đâu.

Ui daaa. Miki đụng trúng đầu một người. Người đó đang định xin lỗi nhưng vì cô bé là người nóng tính nên chuyện mắng ch.ử.i là điều dễ xảy ra.

- Này có mắt ko vậy?

Đang tính ch.ử.i câu thứ hai thì “ nạn nhân ” kia cũng ko vừa:

- Trời tối thế này có mắt cũng ko thấy được đâu.

Miki ngớ người ko ngờ mình chịu lép vế. Uh thì trời tối thật.

- Thôi. Tôi xin lỗi. Phien you tránh ra.

Cô bé muốn dốp chất lại lắm nhưng giờ phải kiếm con bạn nên “ nhịn ” là tốt nhất. Nhưng :

- Đụng trúng người khác mà còn c.h.ử.i được nữa chứ.

Miki cắn môi. “ Bà đây ko nói thì thôi vậy mà còn.... ” Chưa nghĩ xong cô bé đã “ tặng ” You kia một cú đá vào bụng.

- Đừng có mà làm tới.

You kia tuy đau nhưng nổi nhục nhã đã lấn át cái đau và thế là Miki bị you í xốc lên, “ vác ” đi.

La hét, vẫy vùng là điều mà bạn thường làm khi có ai đó “ vác ” bạn đi mà thiếu sự cho phép của bạn.

Miki thì có nhưng ko làm được. Vì:

- Cô im cho tôi. Động đây là tôi “ giở trò ” đấy.

Miki ko tin, cô bé dấn mạnh vào lưng Kuga, you í ấy. Kuga nhăn mặt.

- Cái con bé này.

Tay Kuga bắt đầu đi “ lạc hướng ”. Nói thể thôi chứ Kuga chỉ dọa cho con bé sợ là đụng nhẹ vào đùi nó.

Miki sợ ời. Cô bé ơ lên một tiếng rùi nhắm nghiền mắt bám chặt vào cổ Kuga để cậu nhóc “ vác ” đi. Kuga phì cười, con bé này “ đáng iu ” thật.

Kuga “ vác ” Miki lên lầu nhưng ko đến phòng khiêu vũ mà đến phòng cậu nhóc. Miki thắc mắc:

- Sao thế?

- Cô làm tôi bị thương rồi. Trị thương cái đã.

Miki ậm ừ. Cô bé cũng bị thương nè nhưng nhẹ hơn Kuga.

Hậu quả của việc đụng trúng đầu là sưng một cục. Còn hậu quả của việc Miki đá là bầm cái bụng.

- Tôi xin lỗi.

Cô bé lí nhí, mặt cười gằm xuống đất.

- Tôi mà có bị cái gì là cô chịu trách nhiệm hết đấy.

Giọng Kuga đều đều pha chút hù dọa.

- Ai biểu anh chọc tôi làm gì.

Cô bé đầu vẫn cúi.

- Đền đi.

- Đền gì???

Miki ngẩn đầu lên liền và kết quả của việc đó là “ hưởng ” ngay một cái kiss vào má từ Kuga.

Miki mở to mắt đầy cậu nhóc ra. Chùi muồn rách cả má.

- Đồ k.h.ố.n!

Cậu nhóc chỉ cười đút hai tay vào túi quần bước về phía cửa.

- Tôi biết cô là ai đấy?

Đó là câu nói cuối cùng trước khi Kuga bước ra ngoài nhưng chỉ mới bước thui chưa ra. Cậu nhóc khựng lại chỉ vì câu nói quá dỗi “ ngây thơ ” của Miki:

- Còn anh. Anh là ai? ()

(người ta nổi tiếng thế mà ko biết)

11. Chương 11: Bị Bắt.

Nó và hắc hì hục nắm tay nhau làm vận động viên ma- ra- tông. Phía sau là một đám người tay cầm cây lẫn gậy dí theo. Đơn giản nó và hắc đều biết đánh nhau nên người ta phòng thủ trước cho chắc ăn.

Đám người đó chỉ biết chạy. Ko một ai la lên “ đứng lại ” vì ai cũng biết rằng chạy mệt thấy bà mà có kêu lên thì tội nó cũng đâu dừng lại.

Và tất nhiên người lo chạy sẽ nhanh hơn người lo “ tám ”. Thay vì lo chạy thì tội nó lo bàn kế hoạch kiếm chỗ trốn. Và đương nhiên bị bắt là điều sẽ xảy ra.

Tội nó đứng lại thở hồng hộc. Đám người vây xung quanh. Mím cười hắc khều nó:

- Đừng chết nhé!

- Chúc may mắn!

Cả hai chuẩn bị lấy hơi thở cuối cùng trước khi xông pha chiến trường. Hắc chạy lại đằng trước tung cú đá giáng trời mà ông trời đã kêu hắc giáng xuống.

Nó thủ hai tay cướp lấy vũ khí của người ta mà đánh. Cả hai thấm mệt. Số lượng kẻ thù đang tăng. Nó giờ cái khăn màu xanh biển:

- Xi- Stop!

Cả đám (trong đó có hắc), ai cũng dừng lại, trơ mắt ra nhìn nó.

- Gì vậy?. Đang đánh mà!

Hắc khều vai nó, mặt nghệt ra.

- Im... Tui muốn sống nên hong đánh nữa.

- Hả??????????

Nguyên một góc chỗ đó rộ lên vì câu nói của nó.

- Nếu muốn sống thì đi theo chúng tôi.

Tên to con nhất đứng ra thay mặt cả đàn trịnh trọng tuyên bố con đường sống cho tụi nó.

- Yeah! Tôi muốn sống.

Nó hùng hồ trả lời, vẻ mặt náo nức. Còn hần thì đã định nói là ko nhưng khi nhận được cái nháy mắt của nó thì thôi.

Hai người nhìn nhau, nói chuyện bằng ánh mắt. Có thể nói đó là thần giao cách cảm. (Nhảm)

- “ Trong đầu cô đang nghĩ cái gì vậy? ”

- “ Bí mật ”.

Đó là suy nghĩ của cả hai khi thần giao cách cảm qua cho nhau.

Nó mà dễ dàng bị bắt vậy sao. Kinh nghiệm bao nhiêu năm mà giờ lại thế à. “ Muốn sống ” của nó ko phải là sống bình thường mà sống phải được tự do, chân thật. Đi theo bọn chúng là ràn buột, cuộc sống của sự giả dối, gượng ép và tất nhiên điều đó sẽ ko bao giờ xảy ra.

Vậy thì nó sẽ làm cách nào đây khi đã thật sự đặt chân lên thảm đỏ căn phòng khiêu vũ mới. Nơi mà mọi cử chỉ của nó cả hần nữa đều được giám sát từng chút một.

12. Chương 12 : Giác Ngủ Của Thiên Thần.

Nó ngó nghiêng ngó dọc tìm Miki. Mới bước vào mà đã bị mắng tanh bành nó một mồi đi kiếm chỗ xả hơi. Khu vực ăn uống. Một nơi thật lí tưởng. (Hãy thử ăn nhiều khi bạn đang buồn).

Chưa kịp xơi gì hết, Miki bay lại kí đầu nó:

- Đi đâu nãy giờ? Biết tôi lo cho cô lắm ko?

Nó nhăn mặt tính đánh lại nhưng thôi, ăn vẫn sướng hơn. Miki trơ mắt ếch ra nhìn nó, định kí thêm cái nữa nhưng...

- Tôi có vinh hạnh được mời Tiểu thư ra nhảy chứ?

Một anh chàng trông khá bảnh bao đứng trước mặt nó cuối người thấp xuống và giơ tay ra. Miki cười cười, cô bé nói nhỏ:

- Đi đi! Chần chờ gì nữa?

Mắt nó lơ đãng mặt thì lạnh tanh, bỏ cái bánh quy vào miệng nó nắm tay con bạn “ quăng ” sang phía chàng trai. Chàng trai thì ngạc nhiên anh ta chỉ kịp ơ lên một tiếng. Miki lắc đầu, cô bé biết nó làm gì có hứng với việc nhảy nhót này.

Nó nháy mắt với anh chàng kia, cười một cái làm cho con người ta đỏ mặt. Nó nghiêm giọng bảo anh chàng:

- Sẽ rất hân hạnh được nhảy cùng anh!

- Ko... tôi mời An....

- Tôi ko muốn nhảy.

Nó vừa mới “ nhảy ” vào họng người ta một câu trả lời khá khiếm nhã. Nhưng đầy đủ nội dung nó muốn nói. Anh chàng kia đờ người. Nó quay đi, mắt hướng về món bánh phồng.

Miki dặt tay anh chàng ra nơi nhảy, mỉm cười thì thầm chỉ riêng cho hai người biết:

- Nhảy với tôi nhé!

Anh chàng đỏ mặt (khiếp). Giờ mới nhận ra cô bé cũng xinh như nó.

Nó chán ngán, cầm ly rượu vang lên nó mở cửa một căn phòng sát đó, bước lại đám người bảo vệ nó giơ cao cái ly, nói to:

- Thưa các quý ông, tôi xin uống mừng cho sự dũng cảm của các ông trong khoảng thời gian qua đã bảo vệ cho tôi.

Nó uống hết ly rượu vang đầy rất khó nuốt chỉ với một hơi. Nhấn mặt nó nghĩ “ Rượu gì mà kinh thế ”.

Ráng nở nụ cười bọn bảo vệ đang hồi hộp ko biết nó định giở trò gì.

- Các quý ông định để Tiểu thư tôi đây uống một mình à?

Nó mặt lạnh hỏi, giọng lẽ phè như người say. Bọn bảo vệ vội vàng hấp tấp uống hết ly của mình. Uống xong cả bọn chỉ biết le lưỡi lấy tay quạt cái lưỡi. Nó cười nửa miệng, đặt ly rượu xuống, nó quay bước.

Rầm... Cả đám bảo vệ rơi tự do xuống đất. Nó nhét mép. Bước ra ngoài đóng cái cửa lại, ánh mắt sắc lạnh, thì thầm:

- Và bây giờ tôi sẽ tự bảo vệ mình.

Ngồi xuống cái ghế được sắp sẵn gần cửa sau nó hít một hơi ko để ý rằng có người đang nhìn nó từ góc tối tăm nhất của căn phòng.

- Cô ta là Angel à?

Giọng nói lạnh lùng của hắn khiến người nghe như muốn nghẹt thở.

- Vâng thưa cậu chủ! Đó là Angel độc nhất vô nhị của gia tộc nhà Kiara. Tên thật của cô ta là Kira Kiara. Một cô bé rất bí ẩn. Thông tin của cô ta đã được bảo mật rất chắc chắn. Cô ta cũng ít khi xuất hiện hoặc có xuất hiện nhưng với một hình dạng hay một giới tính khác.

Ông quản gia cầm trên tay một tờ giấy đọc đều đều cho hắn nghe. Hắn mỉm cười, nhìn nó thật kĩ rồi hỏi ông quản gia:

- Ông chỉ biết được nhiều đó thôi à?

- Vâng! Người nhà cô ta cũng kín mồm lắm ạ. Tôi chỉ biết được tên do tình cờ nhìn được bản gia phả.

- Bí ẩn thật. Tôi thích đấy.

Hắn bật cười đứng dậy tiến về phía nó.

Mọi chàng trai khi đi ngang qua nó đều dừng lại. Họ tấm tắc khen nó. Xuýt xoa muốn được nhảy cùng nó nhưng họ đang chần chừ ko biết có nên ko.

- Sao thế? Sao con trai gì mà nhát quá vậy? Lại mời con gái nhà người ta nhảy cũng ko dám.

Tiếng một người phụ nữ đứng tuổi ngồi ngay cạnh “ mẹ ” nó vang lên. “ Mẹ ” nó tò mò hướng mắt về nơi người phụ nữ kia nói.

Bà ta nheo mắt. Bà ta nhận ra nó. Bà ta hốt hoảng khi nhìn thấy.....

Nó ngồi đó có hai tên to con đứng bên trái. Nó thở dài, tiếng nhạc tăng-gô nóng bỏng, hấp dẫn, quyến rũ, mạnh mẽ làm nó “ buồn ngủ ”. ()

Nó ngồi ngửa ra ghế hai chân để tự nhiên, một tay đặt để ra ngoài thành ghế thả lỏng. Tay còn lại chống lên má, kéo cái nón bánh tiêu trắng xuống. Mắt nhắm nghiền. Nó đang “ thư giãn ”.

Đó là lí do thứ nhất sao người ta ko dám mời. Lí do thứ hai là kể bên nó có một tờ giấy A2 ghi rõ ba chữ. MIỄN LÀM PHIỀN.

Thế thì làm sao người ta dám lại mời. Người đời thường nói ko nên phá rối giấc ngủ của một người đẹp. Nhất là một Angel như nó thì lại càng ko nên. Rất nguy hiểm, khả năng lết cho đến chết là cực kì cao.

Một người phụ nữ mặt giận tới mức đỏ lè, người run run. Nói chính xác hơn đó là “ mẹ ” nó. Bà ta tức đến xì khói nghi ngút. Một phần vì giận phần con lại vì xấu hổ. Ai cũng biết bà ta là “ mẹ ” Angel.

Bả gơ tay lên. Coi bộ sẽ tát nó đây...

Chát.....

(đánh thật à)

13. Chương 13: Lọ Lem.

Tiếng hát nghe rất to và rõ, nó nuốt chữ luôn âm thanh của tiếng nhạc. Không khí im lặng, âm nhạc và mọi thứ đều dừng chuyển động.

Vẫn giữ nguyên tư thế, nó ngáp ngắn ngáp dài nói bằng giọng ngái ngủ.

- Có cần phải mạnh tay vậy ko? Họ cũng là con người mà?

- Các người làm ăn kiểu gì vậy? Có thấy thứ gì bên cạnh Tiểu thư ko? Sao ko...

“ Mẹ ” nó mất bình tĩnh hét lên giận dữ, khuôn mặt bặm trợn khiến mọi người phải lùi lại, hoảng sợ.

Xoạt..... Nó dừng dừng xé khổ giấy A2. Quăng chúng xuống đất và trao ánh mắt “ iu thương ” cho người “ mẹ ”. Giọng nói mỉa mai, nó ghằn lên từng chữ.

- Vừa lòng “ mẹ ” chứ?

Không khí căng thẳng, có người sắp xỉu. Miki vội chạy lại nhưng quá muộn. Nó nhanh chóng đẩy cửa bước ra khỏi phòng. Quay nghiêng đầu chút xíu nó nhìn lại căn phòng miệng thì thảo.

- Game Over.

Miki không đuổi theo nhưng hắn thì đuổi theo. Vội vàng chạy ra ngoài hành lang hắn thấp thoáng thấy bóng nó đi xuống lầu. Hắn bối rối gọi theo nhưng nó không nghe thấy.

Vừa đặt chân tới đại sảnh, nó nhìn đảo mắt xung quanh xem có ai không. Không có ai. Tính chạy đi.

- Thưa. Tại sao Tiểu thư lại xuống đây ạ?

Một tên bảo vệ bước lại hỏi nó. Một tay tên đó cầm gậy tay còn lại đang nắm chắc bộ đàm. Nó nở nụ cười đều, nhẹ nhàng hỏi:

- Tôi lạc rồi!

Cái bộ đàm rè rè, lát sau thì có tiếng người hét lên:

- Chặn cô gái đội cái nón bánh tiêu trắng lại. Trên nón có gắn huy hiệu hoàng gia. Không được để cô ta trốn thoát.

Ngay sau khi tiếng nói kết thúc tên bảo vệ ngược lên nhìn nó chằm chằm. Có huy hiệu hoàng gia. Anh ta hốt hoảng chỉ cây gậy về phía nó ra lệnh:

- Mời Tiểu thư đi theo tôi. Tiểu thư sẽ không trốn được đâu.

Nó mỉm cười, gạt đầu cái rụp đi theo tên đó. Tên bảo vệ ngạc nhiên, tưởng nó sẽ chống trả ai ngờ. Nhưng làm rồi anh ơi. Tên đó vừa mới bước được hai bước. Nó ngược mặt lên. Đôi mắt ánh lên những tia “ chết người ”.

Rầmmmmm.... Thật tội nghiệp cho sự ngây thơ không biết “ tay nghề ” nó như thế nào của tên ấy.

Tên đó té xuống, mặt mày tái mét, đôi môi trắng bệch người thì run bần bật, hai tay ôm chặt bụng. Cái bộ đàm lại vang lên giọng nói đang hét đầy. Nó cầm lên quăng về phía “ nạn nhân ”.

“ Nạn nhân ” của chúng ta không phải là quá đau mà là quá sợ. Vì sao? Đơn giản nó không động ngay bụng mà động xít xuống bụng tí nữa. Với tốc độ nhanh và lực lại rất mạnh thì thử hỏi ai mà không sợ.

“ Nạn nhân ” tay cầm bộ đàm nói không ra tiếng:

- Cô ta trốn rồi.

Nó chạy ra ngoài sân trước, ngồi xuống cái bồn nước. Ngay lúc đó hắn cũng vừa xuất hiện. Người nhể nhại mồ hôi thở thì không ra hơi nhưng vẫn đẹp trai lạ thường.

- Cô bỏ bạn đồng hành thế mà coi được sao?

Sau khi đã bình tĩnh, hắn liền trách nó. Nó im lặng, lấy cái khăn màu xanh biển nhúng ít nước rồi lau cho hắn. Chụp liền cổ tay nó, hắn xiết chặt lạnh lùng nói:

- Còn một lần nữa thì đừng trách.

Nó nhìn thẳng mắt hắn. Nhún vai bảo:

- Okie. Tôi trả lại anh cái khăn.

Hắn nhíu mày, nó ko sợ thật à. Thấy hắn ngạc nhiên nó giải thích luôn một tràng:

- Tôi ko dễ dàng sợ người khác vậy đâu.

- Tại sao?

- Tôi đã bị hắt hủi, bỏ rơi từ lúc mẹ mất. Ba tôi là một tên xấu xa, sau khi mẹ mất ông ta vội vàng đưa một người phụ nữ khác tới sống chung. Bà ta có hai đứa con riêng. Cả hai đều được làm “chị” tôi. Ba tôi nghe lời bà ta đưa tôi về họ ngoại nhưng do bên ấy quá nghèo, nên tôi phải sống chung với sự tội nghiệp giả dối bên họ nội.

Nó hít một hơi. Nhìn sang hắn.

- Nghe có vẻ giống như Lọ Lem nhỉ?

- Uhm. Có khác tí thôi.

Nó “gặm” cái váy màu trắng “xé” ra. Hắn trợn mắt nhìn nó.

- Cô làm cái gì vậy?

Xoạt... Thêm một miếng vải nữa rơi xuống. Chiếc váy ba lớp cao qua đầu gối. Nay qua bàn tay nghệ thuật của nó, đã trở thành một chiếc váy hai lớp cao hơn đầu gối một chút. Te tua như mới bị con kiki gặm.

Nó ném đôi giày cao gót đất tiền ra xa. Người ta thì chắc khóc luôn còn nó thì trông vô cùng hạnh phúc thoải mái.

- Cô điên à?

- Tôi sẽ ko, ko bao giờ là Lọ Lem đâu...

Hắn nhìn nó, phì cười. Xoa xoa cái đầu nó thành ổ quạ hắn bảo :

- Cô và Lọ Lem giống nhau lắm đấy!

Nó bực dọc hét lên.

- Tôi ko phải con nít đừng có xoa đầu tôi. Tôi và Lọ Lem khác nhau hoàn toàn đó.

Nó hùng hồ tuyên bố.

(khác gì, khác ra sao?)

14. Chương 14: Chia Tay.

- Lọ Lem cũng mất mẹ, ba lấy người khác. Người đàn bà mới cùng hai đứa con gái chuyên ức hiếp Lem. Lem cực khổ tới lúc được hoàng tử cứu thì sung sướng. Cô chỉ cần chờ hoàng tử tới cứu là giống y chang Lọ Lem rồi.

Hắn nhìn nó chằm chằm tiện thể giải thích luôn. Nó định gân cổ cãi lại nhưng khi thấy một đại gia đình gồm bọn vệ sĩ lẫn quan khách nhiều họ cùng ban tổ chức xúm lại chung quanh. Nó thì thầm với hắn:

- Chúng ta có rất rất nhiều “bạn”!

Hắn giật mình vội nhìn quanh. Đứng dậy bỏ cái nón ra, lắc lắc vài cái, nó ko thèm ngó đến gia đình mình, giọng thách thức:

- Có gì thì làm luôn một thử. Lẽ tẻ tôi mệt.

Ai cũng sững sờ không riêng gì hắn, Miki cũng vậy. Quan khách nhiều họ bắt đầu xì xầm xì xầm. Tiếng nó cất lên:

- Ai ko phạm sự. Miễn nhiều lời.

Mọi người im bật. Không khí sắc mùi khủng bố. Có người đã xỉu. Đám đông dần tản ra để lại những người mặc áo đen trên tay đầy vũ khí, đang vây quanh tụi nó.

Miki lo lắng, cô bé sắp khóc. Kuga vẫn bình tĩnh tuy nét mặt có chút lo sợ. Cả hai đều đang cầu nguyện cho bạn mình.

Hắn nhíu mày, ở đây toàn là người của ba hắn, nó ko đánh nổi đâu. Tiến về phía trước, hắn đưa tay xoa đầu nó, giọng nói nhẹ nhàng về mặt dịu dàng:

- Đánh nhau thì ko đẹp được nữa đâu. Ko đẹp nữa thì hoàng tử sẽ ko tới rước đó.

- Ồ.Ồ

- Nên Lọ Lem thì phải xinh đẹp mới được.

Nó cắn môi tính quay lại đá hắn. Một bàn tay nắm lấy cổ tay nó, xiết chặt như muốn níu kéo. Ấm, hơi đau, lạ nhỉ. Vừa kịp nhận ra là ai thì người nhà nó cũng vừa kịp “ đón ” nó từ cú “ quăng ” ngoạn ngục của hắn.

Nó bất ngờ mở to đôi mắt. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Hồn đã nhập lại với xác, nó quay nhanh người lại, nó nhìn hắn. Hắn cũng nhìn nó nhưng với con mắt của kẻ xa lạ. Đôi mắt hắn... Sự lạnh lùng, thương nhớ day dứt hói lồi. Tất cả trộn lẫn nó nhắm chặt mắt lùi lại mấy bước. Ko thể thở được.

- Cô gái đó ko có liên quan... Chúng ta đi thôi.

Giọng hắn vang lên. Nó ko muốn nghe.

Hắn nhắm mắt bước nhanh. Nó mệt mỗi bước vội.

Nó lảo lảo trong miệng:

- Tôi ko phải Lọ Lem.

15. Chương 15: Angel Biến Thành Lọ Lem.

Mưa rồi. Mưa to thật. Mưa lạnh thật và cũng buồn thật. Nó thích mưa vì mưa sạch sẽ, mưa sẽ cuốn đi bao buồn phiền. Có phải ko?

Sau khi trở về từ bữa tiệc, trải qua khá nhiều cuộc ẩu đả, nó vẫn nuôi nấng ý nghĩ bỏ trốn. Người hơi như cú thể mà ko tắm. Ngồi ngay lang kang, nó hứng mưa.

Mưa tát vào mặt. Đau thật. Miki kéo nó vào, lúc này là mưa tát giờ tới người tát.

Ko một tiếng chát vang lên. Ko gian chỉ nghe tiếng ào ào của mưa. Cho đến khi:

- Tổ chưa chết đâu!

Giọng nói vẫn trong trẻo tinh nghịch như thường. Nó nắm lấy cổ tay Miki lắc lắc, miệng cười tươi. Miki thở nhẹ, lấy tay còn lại kí nó. Nó á lên rồi xoa xoa đầu, ném đạn về phía Miki.

- Cậu định trốn nữa à!

Tiếng Miki cất lên. Nghe thật buồn như đang cầu xin. Nó đặt tay lên vai cô bé, thuyết phục:

- Ở đây ko có tự do. Ko có tự do thì sao tổ sống.

Miki buồn bã nhìn nó, cuối cùng cũng nở nụ cười động viên ủng hộ và chúc may mắn. Nó ôm cô bé rồi phóng ra ban công, “nhảy lầu tự tử”.

Nói thể thôi chứ lầu hai nhà nó đâu cao lắm. Kinh nghiệm xương máu đầy người. Từng nhảy nhiều nhà với mọi góc độ, chiều cao khác nhau nên nó khá chuyên nghiệp trong vấn đề “nhảy lầu tự tử”.

Tình cảnh đâu có cho phép mọi chuyện trở nên quá dễ dàng. Hai ba hàng người mặc áo đen đứng vây đầy cổng ra vào từ trong lẫn ngoài. Mưa xối xả một lúc một to, trắng xóa không gian, nó như bị nuốt chửng.

Đám người hoảng hốt khi thấy cái bóng đen vụt mất. Họ tản nhanh ra tìm chừa khoảng trống vừa đủ cho nó vượt rào. Phóng từ trên cây phóng xuống, con gái của Tazan đã ko thành công cho lắm.

Bịch... đám người vội nhìn vật thể lạ mới lọt xuống. Nó tung chiêu, mở màn cho cuộc đấu tranh giành độc lập và tự do. Cả bọn tá hỏa, chúng ko thấy gì nên đã cầm cây lẫn gậy quất tứ tung vào cái bóng đen.

Nó dính đòn vì ko đỡ kịp. Một cánh tay đã bị thương, chân bụng và nhiều chỗ khác bắt đầu đau và chảy máu.

Huyết sáo kiu chi viện. Một cách thật thông minh. Đàn chó sau mấy năm tập luyện cũng đã biết nghe lời ra cứu chủ. Miki chạy theo, cô bé nổi khùng quýnh tứ tả vào đám người.

Nó mỉm cười dốc hết sức lết ra khỏi đó. Cả nhà nó quýnh quáng chạy ra. “Mẹ” nó à ko cả gia đình nó đều há hốc mồm bàng hoàng với khung cảnh trước mắt. Đồng tàn tích do người lẫn chó làm từ cuộc đấu tranh rất chi là ấn tượng. Cuộc khởi nghị thắng lợi mở màn cho những rắc rối kế tiếp.

.....
Hắn ko về nhà mà cướp xe phi đi. Xuyên qua cơn mưa, đâm đầu về phía trước. Hắn thật ko biết mình đang đi đâu. “Lọ Lem... Angel...” Hai cái tên cùng hình ảnh người con gái mới quen biết ủa về trong đầu hắn. Hắn lạc tay lái mém chầu ông bà.

Thắng cái kết lại như muốn dứt luôn thắng. Hắn thở dài vì sao mình ra nông nỗi này. Thật tình từ khi gặp nó hắn ko thể ác độc được. Hắn có thể xua đuổi hay tàn nhẫn hơn với nó nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong vắt đen láy của nó thì mọi uất ức hay phiền muộn sự hận thù hay cô độc đều tan biến hết.

Phải chăng ý nghĩa của cái tên Angel cũng giống như chủ của nó? Lọ Lem, cái tên nghe thật lạ, nó ko nhẹ nhàng như Angel nhưng nó bí ẩn. Cũng giống như nó. Ngộ nhỉ.

Bật cười hắn nghĩ sự thú vị ở nó càng lúc càng làm hắn tò mò thêm.

Nó ngồi một xó. Đôi chân rướm máu chỉ chút những vết xước nhỏ. Rất thật. Nó ôm hai chân cuối đầu xuống. Bắt đầu suy nghĩ mình nên làm gì sau cuộc cách mạng. Nó sẽ ở đâu? Ở nhà Miki thì quá nguy hiểm. Nhà ngoại thì quá xa. Người thì ko có tiền, ăn mặc cứ như đi ăn xin, đầu tóc bù xù, thân thể thì bầm dập. Ko ngờ đại tiểu thư đây lại xuống đời như thế.

Nó khóc không nổi. Hối hận cũng ko được. Chính nó tự đẩy mình vào hoàn cảnh này mà. Trách ai bây giờ? Nhưng ít nhất bây giờ nó cũng được tự do.

Hắn dừng lại gần một cột đèn. Dừng xe hắn đứng dựa vào cái cột, ngược mặt lên trời, hứng mưa. (thêm một đũa khùng). Mưa tạt vào mặt. Lạnh thật. Ngó nghiêng ngó dọc xem có ai giống mình ko. Hắn dừng mắt lại khi thấy.....

16. Chương 16: Angel Biến Thành Lọ Lem.

Cháp 9: Angel biến thành Lọ Lem.

Mưa rồi. Mưa to thật. Mưa lạnh thật và cũng buồn thật. Nó thích mưa vì mưa sạch sẽ, mưa sẽ cuốn đi bao buồn phiền. Có phải ko?

Sau khi trở về từ bữa tiệc, trải qua khá nhiều cuộc ẩu đả, nó vẫn nuôi nấng ý nghĩ bỏ trốn. Người hôi như cú thể mà ko tắm. Ngồi ngay lang kang, nó hứng mưa.

Mưa tạt vào mặt. Đau thật. Miki kéo nó vào, lúc này là mưa tạt giờ tới người tạt.

Ko một tiếng chát vang lên. Ko gian chỉ nghe tiếng ào ào của mưa. Cho đến khi:

- Tổ chưa chết đâu!

Giọng nói vẫn trong trẻo tinh nghịch như thường. Nó nắm lấy cổ tay Miki lắc lắc, miệng cười tươi. Miki thở nhẹ, lấy tay còn lại kí nó. Nó á lên rồi xoa xoa đầu, ném đạn về phía Miki.

- Cậu định trốn nữa à!

Tiếng Miki cất lên. Nghe thật buồn như đang cầu xin. Nó đặt tay lên vai cô bé, thuyết phục:

- Ở đây ko có tự do. Ko có tự do thì sao tổ sống.

Miki buồn bã nhìn nó, cuối cùng cũng nở nụ cười động viên ủng hộ và chúc may mắn. Nó ôm cô bé rồi phóng ra ban công, “nhảy lầu tự tử”.

Nói thế thôi chứ lầu hai nhà nó đâu cao lắm. Kinh nghiệm xương máu đầy người. Từng nhảy nhiều nhà với mọi góc độ, chiều cao khác nhau nên nó khá chuyên nghiệp trong vấn đề “nhảy lầu”.

Tình cảnh đâu có cho phép mọi chuyện trở nên quá dễ dàng. Hai ba hàng người mặc áo đen đứng vây đầy cổng ra vào từ trong lẫn ngoài. Mưa xối xả một lúc một to, trắng xóa không gian, nó như bị nuốt chửng.

Đám người hoảng hốt khi thấy cái bóng đen vụt mất. Họ tản nhanh ra tìm chừa khoảng trống vừa đủ cho nó vượt rào. Phóng từ trên cây phóng xuống, con gái của Tazan đã ko thành công cho lắm.

Bịch... đám người vội nhìn vật thể lạ mới lọt xuống. Nó tung chiêu, mở màn cho cuộc đấu tranh giành độc lập và tự do. Cả bọn tá hỏa, chúng ko thấy gì nên đã cầm cây lẫn gậy quất tứ tung vào cái bóng đen.

Nó dính đòn vì ko đỡ kịp. Một cánh tay đã bị thương, chân bụng và nhiều chỗ khác bắt đầu đau và chảy máu.

Huýt sáo kiu chi viện. Một cách thật thông minh. Đàn chó sau mấy năm tập luyện cũng đã biết nghe lời ra cứu chủ. Miki chạy theo, cô bé nổi khùng quỳnh tứ tả vào đám người.

Nó mỉm cười dốc hết sức lết ra khỏi đó. Cả nhà nó quỳnh quáng chạy ra. “Mẹ” nó à ko cả gia đình nó đều há hốc mồm bàng hoàng với khung cảnh trước mắt. Đồng tàn tích do người lẫn chó làm từ cuộc đấu tranh rất chi là ấn tượng. Cuộc khởi nghị thắng lợi mở màn cho những rắc rối tiếp theo.

.....
Hắn ko về nhà mà cướp xe phi đi. Xuyên qua cơn mưa, đâm đầu về phía trước. Hắn thật ko biết mình đang đi đâu. “Lọ Lem... Angel...” Hai cái tên cùng hình ảnh người con gái mới quen biết ùa về trong đầu hắn. Hắn lạc tay lái mém chầu ông bà.

Thắng cái kết lại như muốn đứt luôn thắng. Hắn thở dài vì sao mình ra nông nổi này. Thật tình từ khi gặp nó hắn ko thể ác độc được. Hắn có thể xua đuổi hay tàn nhẫn hơn với nó nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong vắt đen láy của nó thì mọi uất ức hay phiền muộn sự hận thù hay cô độc đều tan biến hết.

Phải chăng ý nghĩa của cái tên Angel cũng giống như chủ của nó? Lọ Lem, cái tên nghe thật lạ, nó ko nhẹ nhàng như Angel nhưng nó bí ẩn. Cũng giống như nó. Ngộ nhỉ.

Bật cười hắn nghĩ sự thú vị ở nó càng lúc càng làm hắn tò mò thêm.

Nó ngồi một xó. Đôi chân rướm máu chỉ chút những vết xước nhỏ. Thật thật. Nó ôm hai chân cuối đầu xuống. Bắt đầu suy nghĩ mình nên làm gì sau cuộc đấu tranh. Nó sẽ ở đâu? Ở nhà Miki thì quá nguy hiểm. Nhà ngoại thì quá xa. Người thì ko có tiền, ăn mặc cứ như đi ăn xin, đầu tóc bù xù, thân thể thì bầm dập. Ko ngờ đại tiểu thư đây lại xuống đời như thế.

Nó khóc không nổi. Hối hận cũng ko được. Chính nó đã tự đẩy mình vào hoàn cảnh này mà. Trách ai bây giờ? Nhưng ít nhất nó cũng được tự do.

Hắn dừng xe gần một cột đèn. Xuống xe đứng dựa vào cái cột, ngược mặt lên trời, hắn hứng mưa. (thêm một đũa khùng). Mưa tạt vào mặt. Lạnh thật. Ngó nghiêng ngó dọc xem có ai giống mình ko. Hắn dừng mắt lại khi thấy.....

17. Chương 17: Là Nhỏ Nhem, Ko Phải Lọ Lem!

Hắn dừng mắt lại khi thấy... một con mèo mun ướt sũng đang loay hoay kiếm chỗ trốn. Thấy cũng tội nên hắn đưa mắt nhìn theo từng cử động của con mèo. Con mèo mun tội nghiệp dừng lại trước một người, hắn thấy người đó quen quen.

Nó ngẩn đầu lên cười hiền tay cố với lấy con mèo nhưng quá mệt nên ko thể. Thật khó để có thể nhìn xuyên qua cơn mưa to, hắn tiến về phía con mèo. Bước chân nhanh hơn và niềm hạnh phúc lẫn lo sợ cũng được tăng dần khi hắn nhận ra là nó.

Angle kia rồi nhưng sao tàn tạ quá vậy. Rất bất ngờ với nó hiện giờ, hắn cuối người xuống kiểm tra sợ là mình nhầm. Làm sao nhầm được khi nó ngẩn mặt lên mở to con mắt đen lấy trong veo nhìn hắn chăm chú.

Cả hai đều bất ngờ. Ko khí im lặng trong vài phút trước khi giọng nói nó cất lên:

- Xin chào. Anh khỏe ko?

Một câu hỏi chã ăn nhập vào chủ đề tí nào. Nó cố nặn ra nụ cười hỏi thăm hắn.

- Sao lại ra nông nổi này?

Một câu trả lời trớt quớt, ko bám sát câu hỏi chút nào. Hắn cố tỏ ra bình thường, mặt lạnh hỏi chuyện nó.

Nó im lặng, ko nhìn hắn nữa cũng ko biết nên trả lời thế nào. Một ý nghĩ xẹt qua, nó mở miệng ngay:

- Anh cho tôi ở nhờ nhà anh được ko?

Hắn trơ mắt ra nhìn nó. Cố gắng bình tĩnh.

- Nhà cô bị gì à?

Nó biết ngay hắn sẽ hỏi vậy. Suy nghĩ một hồi nó cho hắn một lí do vô cùng ấn tượng:

- Nhà sập rồi.

Vỡ kịch “ Nhà tôi sập” xin được phép bắt đầu. Giọng nó buồn thê thảm, mặt nó buồn rười rượi. Nó đang vô cùng buồn. Hắn sẽ xiu lòng? Oh ko. Ngay sau câu đó hắn kí nó một cái.

Nó la oai oái, tay xoa đầu muốn rụng hết tóc, miệng ko ngừng rửa hắn, mắt ko ngừng ném đạn. Hắn phì cười ngồi xuống cạnh nó.

- Nói thật đi. Cô hay nhà cô bị làm sao?

Tới giờ hành hình tra tấn, hắn nghiêm giọng hỏi nó.

Nó lè lưỡi đáp lại:

- Bí mật.

“ Bí mật ”. Hai từ này lúc mới gặp nhau và lần ở bữa tiệc nó cũng đã nói rồi. Lần này cũng bí mật, hắn chịu ko nổi nữa rồi. Nó bí ẩn thật.

- Ko nói thì làm sao tôi cho cô ở nhờ nhà.

Chợt nhận ra cái quan trọng là phải tìm chỗ ở và hắn là người duy nhất có thể “ cứu vớt” đời nó. Ít nhất là trong lúc này. Nó thở dài. Chắc phải nói thật thôi.

- Thật ra tôi bỏ nhà mà đi.

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, hắn càng tò mò thêm về nó. Bỏ nhà thôi mà làm gì mà nhìn nó như mới trở về từ chiến trường ấy.

- Thế sao cô nhìn tớ quá vậy?

“Tớ tớ”. Nó ngạc nhiên nhìn lại mình. Cực kì shock với hình dạng bây giờ. Nó cứ nghĩ là chỉ chảy máu và bầm dập vài chỗ thôi ai ngờ còn tệ hơn thế. Vừa tớ tớ còn rách nát nữa chứ. Thật “đẹp” mắt.

- Thì trong lúc bỏ trốn tớ có đánh nhau với bọn vệ sĩ. Bọn chúng đông và mạnh quá nên cuối cùng thoát được còn người ngơ ngác thì như thế này.

- Tại sao cô bỏ trốn? Ở đó ko phải là tốt hơn sao? Việc gì phải trốn đi cho thêm cực nhọc?

Hắn hỏi dồn dập nhưng ko làm nó thấy lúng túng hay bối rối. Đơn giản trước khi chuồn ra khỏi nhà bạn phải chuẩn bị tâm lí vững vàng cho cuộc sống sau này. Nó sẽ rất khó khăn nên ko ai ngu gì bỏ đi.

Những câu hỏi này là chuyện thường. Nó đã tự hỏi mình rất nhiều lần tại sao lại làm thế. Dễ thôi:

- Vì tớ thích tự do. Anh có thể sống mà thiếu sự tự do nhưng tớ thì ko. Nơi đó hoàn toàn là sự ràn buột bắt ép. Anh đã từng nói tớ giống với Lọ Lem nhưng tớ thì nói là ko. Đơn giản Lọ Lem ko có tự do và dù cô ấy muốn thì cô ấy cũng ko dám đứng lên bảo vệ cho điều đó. Có biết bao cô gái muốn được như Lọ Lem, làm việc thật cực nhọc chịu bao uất ức để rồi một ngày nào đó có một bà tiên hay hoàng tử tới cứu và sống một cuộc sống suốt đời hạnh phúc. Tớ thì khác. Đó là chuyện cổ tích. Một ngày nào đó những giấc mơ tuyệt đẹp sẽ vỡ tan như bong bóng để rồi cho bạn thấy cuộc sống thật sự là như thế nào. Sẽ ko có ai cứu bạn nếu như bạn ko tự cứu lấy chính mình. Tớ sẽ ko như Lọ Lem suốt ngày chỉ biết chịu đựng. Tớ sẽ ko ngồi đó mà chờ bà tiên hay hoàng tử tới cứu. Cái kết có hậu của tớ là chỉ mong muốn có được tự do. Khi có tự do bạn sẽ có được những thứ khác.

Hắn im lặng. Còn biết nói gì đây. Nó thật khác biệt.

- Cô ko phải là Lọ Lem.

Hắn đột ngột cắt giọng.

- Là Nhọ Nhem, ko phải Lọ Lem.

Nó mỉm cười nói to.

- Nhọ Nhem.

Một cái tên thật buồn cười.

- Uhm. Bản sao ko hoàn chỉnh của Lọ Lem.

Hắn và nó đều bật cười. Uh bản sao ko hoàn chỉnh. Một bản sao hoàn toàn khác với bản gốc. Một bản sao biết rõ thực tế hơn và ... thú vị hơn...

18. Chương 18: Cái Kiss Của Tớ!

Trời vẫn mưa. Mưa càng lúc nhiều. Mưa càng lúc to. Trời càng lúc lạnh. Hắn quyết định cho nó ở nhờ. Vừa đứng dậy hắn vừa xòe tay ra:

- Đi thôi! Ở đây lạnh lắm.

Nó hơi bất ngờ nhưng cũng vui vẻ nắm tay hắn. Ấm. Lạ. Đó là cảm giác của hai người. Một thứ âm thanh lạ lùng vang lên, nghe rất quen, một thứ tiếng đặc biệt. Đó là tiếng còi xe. Là còi xe nhà nó.

Thứ âm thanh hỗn tạp đó làm nó hốt hoảng. “Chết cha, họ sắp tìm được òi”. Thấy nó cứ loay loay, đi qua đi lại, rồi cắn móng tay vò đầu bứt tóc. Hắn thật chẳng hiểu nó đang bị gì.

- Cô bị gì à?

Giọng hắn vọng lên làm nó giật mình. Nhìn hắn bằng cặp mắt khổ sở lẫn van nài. Nó thở dài bảo:

- Nhà tớ sắp tìm ra tớ rồi.

- Sao cơ?

- Bọn họ hú còi từ xa, chắc chắn tí nữa sẽ thấy tôi ở đây cho coi. Chúng ta ko thoát được đâu.

- Thế thì giờ phải làm gì?

Hắn bó tay. Chạy nhanh trong mưa to mà đường thì ko thấy sẽ rất nguy hiểm. Đứng đây coi chừng bị tóm cả bọn. Ba hắn mà biết được hắn trốn nữa thì tiu lun.

Nó đang loay hoay tìm cách trốn. Một ý tưởng xẹt ngang. Nó ngóc đầu lên định nói với hắn. Tiếng còi một lúc một to, hắn nhanh chóng ôm mặt nó kiss một cái.

Chiếc xe màu trắng chậm chậm chạy ngang hai đứa. “ Mẹ ” nó ló đầu ra. Bà ta nghiêng đầu tò mò về cô gái đằng kia.

- Mẹ này. Mẹ xem thử sao con bé kia nhìn giống Angel nhà mình thế?

Bà nội nó kéo tấm kính xuống, neho neho mắt nhìn thật kĩ. Nó mở to mắt, cổ găng chống cự. Hắn gườm nó một cái, rồi nhắm mắt lại kéo nó sát vào người mình. Nó liếc mắt sang chiếc xe. Nguy rồi, cái xe từ chế độ chậm chậm cho đến việc dừng hẳn.

Hình như bà nội đã thấy nó? Ko thể thế được. Hy sinh. Hai từ hiện lên trong đầu nó. Uh phải hy sinh thôi. Nó từ từ nhắm mắt, nắm lấy áo hắn kéo xuống, đáp trả lại nụ hôn miêng cưỡng. Hắn mở mắt vì ngạc nhiên nhưng rồi cũng hiểu lí do, cùng nó diễn cho xong vở kịch.

Hai con người thuộc hai thế giới khác nhau. Có sự khác biệt rất lớn được phân cách bằng một khoảng trống khó lấp đầy. Bây giờ, dưới trời mưa, nụ hôn càng thấm thiết hơn khi cả hai cùng hòa chung một nhịp đập. (Tác giả ghét lãng mạn).

- Mẹ ơi! Họ đang làm gì thế?

Em trai nó bỗng cất giọng, hỏi ngay một câu quá sức ăn nhập với chủ đề. “ Mẹ ” và bà nó lúng túng. Thật ko phải khi cho trẻ con xem cảnh này. Chiếc phóng nhanh đi, tiếng còi cũng từ từ nhỏ dần.

Nó nhanh chóng buông hắn ra. Ko hiểu sao mình hụt hững nhưng hắn cũng thả nó ra. Nó chĩa đồ mặt ngoài ra còn tím tái nữa chứ. Thấy nó ôm người, run cầm cập. Hắn vội kéo nó lên xe, mặt thì lạnh nhưng giọng thì ấm:

- Ngồi cho chắc đấy. Cô mà bị gì thì tôi ko biết mình sẽ ra sao đâu.

Nó ngớ người vì câu nói đó. Lòng có chút sung sướng rạo rức. Ít ra nó cũng có chút ý nghĩa đối với hắn. Dựa đầu vào lưng hắn, nó một mỗi nhắm mắt lại. Hắn phóng xe đi để lại những hình ảnh khó quên trong đầu con mèo.

19. Chương 19: Đỉnh Hôn.

Hắn về tới nhà, bấm chuông liên hồi, nó thì gật gà gật gù. Ông quản gia chạy ra, mặt mày vừa vui vừa sợ.

- Cậu chủ về rồi à? Lúc này có Ông chủ tới tìm cậu đấy.

Hắn có nghe nhưng ko chú ý. Tính công vào nhà thì nó lại la làng lên:

- Ngưng. Tôi còn đi được.

Giọng thì nghe hùng hồ lắm nhưng tướng đi thì cứ như đứa say rượu ấy. Hắn lắc đầu, tặc lưỡi. Thật hết biết.

- Sao Tiểu thư ấy lại ở đây?

Ông quản thắc mắc ngạc nhiên nhìn theo bóng nó vừa đi vừa đưa khăn tiện thể hỏi hắn.

- Cô ta sẽ ở đây?

Thoạt đầu bất ngờ nhưng ông ấy ko nói gì thêm. Cậu chủ làm gì cũng phải có nguyên do của nó. Nó ngớ ngác nhìn nhà hắn, ko gian u ám, mang màu đen tối ,trời đã lạnh nhìn vào đây còn lạnh hơn.

Nó ngã cái bịch, ông quản gia vội chạy lại đỡ. Hấn bụm miệng cười, bó tay với nó. We^ òi nhe. Nó cảm ơn ông quản gia xong thì bắt đầu ngay việc mĩa mai hấn:

- Thấy tôi thế chắc anh vui lắm nhỉ?

Hấn thôi cười nghiêm giọng kêu ông quản gia đưa nó về phòng. Nó liếc hấn muốn rút luôn hai con mắt. Hấn cũng đầu vừa, gườm lại nó cho bằng được. Ông quản gia phì cười, con nít thật.

Nó đứng trước phòng sau này sẽ là của mình. Sau khi mở khóa xong, cánh cửa bật ra mở đầu cho khung cảnh vô cùng lạnh lẽo. Nó mở hấn cái cửa.

- Bác chắc hấn đang đùa với con, đúng ko?

- Xin lỗi Tiểu thư. Chỉ có phòng này là sạch sẽ nhất. Mong Tiểu thư thông cảm. Tôi sẽ cố gắng thu xếp một phòng khác tốt hơn. Còn đây là đồ để Tiểu thư thay.

Ông quản gia tận tình phân tích rõ ràng cho nó. Cầm lấy bộ đồ trên tay, nó đứng hình.

- Angel Tiểu thư...

Giọng ông cất lên, nó trở lại với mặt đất. Mặt đanh lại, giọng lạnh băng:

- Nếu bác biết con là ai thì xin hãy giữ kín và cũng đừng gọi con là Tiểu thư nữa.

- Vâng. Cô chủ...

- Có thật là con phải ở căn phòng này và mặc bộ đồ này ko?

Nó nhăn nhó, tay hết chỉ vào căn phòng rồi lại chỉ vào bộ đồ. Tiếng dạ từ ông quản gia khiến cõi lòng nó “tan nát”. Nó hít một hơi bước vào căn phòng.

Mô tả sơ lược: Căn phòng có màu chủ đạo là hai màu đen trắng. Được sơn ko bình thường tí nào. Chúng được sơn theo hàng dọc và xen kẽ trắng đen. Bồ đồ: Nó đắc tội gì với hấn sao? Bồ đồ của tù nhân. Nói vậy là bạn hiểu rồi chứ gì! Sọc trắng sọc đen theo hàng ngang.

- Thôi kệ! Như vậy cho nó thời trang “tông xet tông”.

Nó bước vào nhà tắm tự thư giãn và an ủi mình bằng việc nằm trong bồn nước nóng. Ông trời khóc hoài. (Mưa hoài ấy). Bước chân loạng choạng nó chóng mặt gục xuống giường. Nó bỗng bật dậy, mở cửa rồi chạy như bay xuống lầu, mặt vui vẻ háo hức, trong đầu chỉ có một nơi, mắt chỉ hướng về một thứ, mở miệng nói đúng một câu:

- Bác ơi! Con ăn được ko?

Câu này thật là súc tích, rất đúng chủ đề. Hấn cũng vừa mới xuống, thấy nó đã vào bàn ăn, thức ăn đã vào miệng một cách nhanh chóng, gọn gàng.

- Ăn từ từ thôi cháu, kéo ngắn đấy. Có ai dành ăn với cháu đâu.

Bác quản gia hiền từ nhắc nhở nó. Tay đổ ra đĩa thêm một món trứng. Hấn nhanh nhẩu cướp lấy cái trứng mới đổ ra, chọc we^ nó:

- Có con dành ăn với cô ta nè!

Nó phồng má đòi lại hấn cái trứng.

- Trả đây cho tôi!

Cuộc chiến đồ ăn bắt đầu. Căn nhà đồ sộ màu đen đậm như con quái vật nằm im bên góc đường bấy lâu im lặng nay vỡ ra những tiếng cười đùa vui vẻ và trong trẻo.

Hấn bật ti- vi lên, nó thì đã thấm mệt nên ngồi yên uống sữa. Xoảng... Ly sữa vỡ tan, sữa bắn tung tóe, một miếng thủy tinh vỡ trúng chân nó, máu tứa ra, một lúc nhiều, vết đứt khá sâu. Tất cả tại ai?

Trên ti-vi bản tin thông báo rầm rộ nó sẽ đính hôn với một anh chàng gốc Vnam nhưng hiện đang ở đâu đó. Anh chàng ấy được giữ bí mật, địa điểm đã có nhưng ngày giờ thì chưa. Điều quan trọng là cả hai nhà và cả anh chàng kia đều đã đồng ý. Anh ta sẽ về trước ngày đính hôn để dự tiệc đính ước sau đó sẽ tới kết hôn.

Nó như ko tin vào những gì mình vừa nghe. Gì đây? Kết hôn. Bạn có biết kết hôn còn đáng sợ hơn là cái chết. Sẽ có những thứ dù bạn chuẩn bị trước nhưng rồi mọi chuyện cũng sẽ vượt qua cả tầm kiểm soát. Hấn lặng người, dường như đã biết trước sự việc này nhưng sao vẫn cảm thấy đau.

Ko gian lẳng đọng, ko ai nói gì. Nó lặng lẽ bước lên lầu nhưng rồi cũng khựng lại vì.

- Nghe nói Angel đã bỏ trốn, các vị vẫn chưa tìm được cô ấy. Các vị sẽ nói sao nếu như Angle ko đến dự lễ đính ước?

- Angle nhất định sẽ đến lễ đính ước. Chúng tôi chắc chắn là như vậy.

“ Mẹ ” nó khẳng định như vậy. Thật vậy sao? Họ sẽ làm cách nào? Những câu hỏi tương tự cứ dồn dập quay cuồng trong đầu nó. Nó ko thể thở. Bám chặt lấy thành cầu thang, nó nhắm mắt lại bước nhanh. Thế giới đảo lộn. Nó chóng mặt ko đứng vững.

- Có sao ko?

Một giọng nói trầm ấm vọng lên. Hấn ôm nó từ phía sau, nó giật mình vội đẩy hấn ra, tiến thẳng về phòng:

- Tôi ko sao. Chúc anh ngủ ngon.

Giọng nó run run. Đứng trước cửa, nó cố gắng dứt chìa khóa vào ổ, một hay hai chìa, hình ảnh cái chìa khóa nhòe đi, nó cố gắng vịn vào cửa. Ko được rồi. Cái chìa khóa rớt xuống kéo luôn nó rớt theo. Nhưng chìa khóa thì ko ai đỡ nó thì có hấn đỡ. Ôm chặt nó vào lòng, hấn nghiêng rặng kìm nén sự tức giận:

- Thế mà cũng ko gượng.

20. Chương 20: Con Bò Bằng Bông!

Ông trời cuối cùng cũng chịu cười, ánh nắng buổi sớm mai, à ko buổi gần trưa gay gắt rọi qua khung cửa “ tát ” thẳng vào mặt nó. Nó nhắm mắt nhưng ko mở mắt tay vò vò đầu nằm nghiêng người qua lấy gối trùm kín mặt.

Ánh nắng chói chang và cả tiếng chim ríu rít như hội kêu mà nó ko dậy. Bực bội. Ông trời phái con mèo mun ra trước cửa sổ vừa kêu la hét vừa cào quào cầu khẩn vào cửa. Sau một loạt hành động điên cuồng con mèo bực mình dồn hết sức “ rú ” to lên một âm thanh chết người.

Nó bật dậy ngơ ngác nhìn xung quanh rồi lại nằm xuống. Cả hai nhân vật chính đều nướng tới cháy nhà cháy cửa nhưng vẫn ko có ai ngồi dậy dập lửa. Nó chép chép miệng, dụi mắt rồi ngáp một cái thật dài. Có con gì trước mặt:

- Trời ơi! Sao mà dễ thương thế này.

Một khuôn mặt rất ưa là dễ thương hiện ra, nó ôm chầm lấy khuôn mặt đó thỏa sức sấm soi. Nó khoái chí lăn qua lăn lại một hồi lăn xuống giường luôn. Chợt nhận ra mình vẫn mặt đồ tù nhân nhưng ko ở trong căn phòng cùng tông, nó ngạc nhiên ngồi dậy, có gì êm êm, xộp xộp.

Gì đây? Ai đây? Nó giật mình khi bên cạnh là hấn. Ko một tiếng la hay hét, chỉ có đôi mắt đang căng hết cỡ chăm chú nhìn vào khuôn mặt đang ngủ say. Đẹp nhỉ. Một ý nghĩ lạ thường từ đâu xuất hiện nó vội lắc mạnh cái đầu.

Bình tĩnh đứng dậy, nó rón rén bước tới cánh cửa. Xoay nhẹ cái thứ tròn tròn, cứng ngắt, bị khóa rồi, có một ổ khóa nhỏ, nhưng chìa khóa nằm ở đâu. Quay phắt người lại, nhìn dáo dác xung quanh, ko thấy gì hết, nó hít một hơi tiến lại gần hấn.

Ngồi thụp xuống, hít một hơi, cầm con bò bằng bông lên (khuôn mặt dễ thương í) nó nhẹ nhàng gõ gõ vào mặt hấn. Một rồi đến hai ba bốn... chín mười cái, vẫn ko có động tĩnh gì. Hồi hộp và lo sợ là những gì nó đang trải qua. Hồi hộp vì lẽ như hấn bật dậy rồi nổi quạu lên. Sợ vì thấy hấn nằm im re, tưởng là chết rồi.

Đầu nó đang bốc khói nghi ngút, quăng con bò sang một bên nó hùng hồ lấy tay mình sờ nhẹ vào trán hần. Nhiệt độ bình thường. Từ trán bàn tay nhỏ nhắn của nó chuyển xuống má và vỗ nhẹ.

- Nè dậy đi. Dậy mở cửa cho tôi còn ăn sáng nữa.

Tinh thần ăn uống lúc nào cũng cao. Hần chụp lấy tay nó bóp chặt, dường như nhận ra điều gì đó nó ko la chỉ cần rằng chịu đựng. Hần vẫn ko mở mắt, càng lúc bóp chặt tay nó hơn. Chịu hết nổi nó lấy con bò đánh thẳng vào mặt hần.

Hần mở mắt ngồi từ từ dậy, nhìn nó bằng những tia sắc lẹm. Đôi mắt của ác quỷ thật biết cách làm cho người khác cảm thấy mình thật bé nhỏ và yếu đuối. Nó cuối gằm mặt xuống, thật đáng sợ.

Hần kéo người nó lại gần, đẩy mạnh nó xuống đất. Nó mở to mắt bắt đầu lo lắng. Hần vẫn giữ nguyên ánh mắt đó, giọng nói lạnh tanh, vẻ mặt lộ rõ sự tức giận:

- Đừng đụng vào người tôi.

Nó hoảng hồn, trông tử như ko thấy được gì chỉ vì những cảm xúc nó cảm nhận được trong mắt hần. Nó ko thấy mình trong mắt hần. Đôi mắt chứa rất nhiều nỗi buồn oán hận căm ghét muốn được yêu thương muốn được...tự do. Tất cả đều được đè nén khiến nó trở nên tối hơn sâu hơn. Người khác nhìn vào chỉ thấy được sự lạnh lùng ác độc từ đôi mắt cho đến người chủ.

- Có phải tôi làm đâu?

Nó bỗng cất giọng chả hiểu vì sao mình nói thế. Hần kề mặt mình sát hơn giọng nói lạnh hơn, bóp chặt hơn.

- Ko cô thì ai?

Nó nuốt nước bọt, đau nhưng nỗi sợ đã lấn át cái đau khiến nó ko dám la lên. Nắm chặt hai tay, nó hất mặt lên tỏ vẻ kiên cường nhưng bên trong thì đang run lên:

- Con bò ấy.

Con bò bằng bông? Hần ngược nhìn con bò rồi nhìn nó, muốn cười lắm nhưng đang cố kìm. Cuối sát mặt mình kề tai nó, hần thì thầm kết thúc trò đùa này giờ:

- Đùa tí thôi. Cô làm gì mà run dữ vậy?

- o.o

- Haha. Trông cô tếu quá.

Nó đỏ cả mặt. Cơn giận lên tới đỉnh điểm, đổi ngược tình thế, ngồi lên bụng hần. Hần vẫn chưa hết cười nhưng rồi cũng thôi khi thấy nó cuối gằm mặt xuống. Vừa định " hỏi thăm ", nó quơ tay lấy nhanh cái gối tấn công kẻ thù, hần cũng nhanh nhẹn lấy con bò phản công lại.

Trận chiến thật quyết liệt, khán giả hai vòng ngoài là ông quản gia và con mèo mun đang được xem một đoạn phim ngắn rất gay cấn. Ko ai chịu thua ai, cho đến khi, xoạt... chương trình tạm kết thúc với tỉ số 0-0 vì dụng cụ chiến đấu đã bị hỏng. Cụ thể là do hai người giằng co nên gối và cả con bò đều bị xé toạc ra. Bông gòn hay bông gì nhét vào gối ấy đều vung *** bay bồng bềnh khắp nhà. Khung cảnh hỗn loạn nhưng thật thơ mộng.

Đầu nó và hần dính toàn bông là bông. Nó ôm phần phía sau của con bò (bỏ cái đầu đi) òa khóc lên.

- Cưng ơi! Em làm sao thế này?

Hần ngơ người đưa nó cái đầu của con bò. Nó liếc hần, ngồi dậy rồi ném cái mình con bò lại cho hần, giọng cực kì đánh thép:

- Anh liệu hồn mà " cứu " con bò đó đi đấy. Nếu ko...

Bốp... Hần choáng váng sau khi nhận được cú đấm từ nó. Tính ngồi dậy trả thù nhưng khi thấy nó ôm hai mảnh của con bò mặt mày buồn xiu. Hần chạnh lòng an ủi nó:

- Thôi được rồi. Tôi sẽ “ cứu ” nó cho.

- Thế thì tốt.

Mặt nó vẫn buồn, giọng nó ỉu xìu.

- Sao thế?

- Tôi đói quá à. Anh mở cửa cho tôi xuống ăn cơm.

Hắn sụt té ngựa, mới dậy có tí mà đã kêu đói. Cạch... Cánh cửa bật ra nó định phóng đi nhưng...

21. Chương 21: Sự Thật

Cái nắm tay nhẹ nhàng nhưng đủ ma lực để níu nó lại. Rút nhẹ tay mình ra khỏi tay hắn, giọng nó nhẹ hẫng:

- Có chuyện gì à?

Có chút khó chịu khi nó rút tay ra nhưng hắn vẫn tỏ ra bình thường, giọng vẫn lạnh tanh:

- Đây là đồ để cô thay.

Nó cầm trên tay cái túi, chỉ cầm ơn chứ ko mở. Đơn giản nó sợ hắn lại đầu độc nó bằng một phong cách shock hơn. Cánh cửa khép lại, mở ra một cánh khác, bước vào căn phòng cùng tông nó nhận ra căn phòng đã sạch sẽ hơn nhiều.

Bữa trưa trôi qua một cách bất bình thường, hắn và nó ko nói với nhau câu nào chỉ lo cầm cúi ăn. Hắn đứng dậy phán một câu mất cảm tình:

- Cô ko được ra khỏi nhà.

Nó dừng đùa nhưng miệng thì vẫn nhai. Nuốt một cái thật mạnh, nó suy tư đôi phút rồi tươi cười trả lời hắn:

- Ok. Tôi sẽ ở nhà.

Thoảng chút bất ngờ nhưng hắn cũng gần đoán được ý đồ của nó. Ngoài sân, hắn bước lên xe nhưng mắt vẫn ko rời nó, hiện đang đứng vẫy tay đằng sau quần gia. Chiếc chằm chằm lẫn bánh, nó mỉm cười nửa miệng.

Đội nón, khoác áo, cột dây giày nó xốc ba-lô lên chuẩn bị cuộc đấu tranh lần hai. Trước mặt nó có đúng năm người bảo vệ. Nó thừa biết người của hắn thì ko hề dễ hạ. Chính vì như vậy nó đã trịnh trọng hào phóng mời nguyên hội đi chơi thảo cầm viên.

Hắn về sớm hơn dự định, đang dừng xe trước TCV, hắn nheo mắt khi thấy một tốp con trai mặc toàn đồ đen, dẫn trước là một con nhóc mặc toàn đồ trắng. (đi dự đám tang đây mùa). Mọi người ai cũng tập trung cao độ vào tốp người thật thời trang.

Hắn gọi điện về nhà và nhận được một câu trả lời vô cùng bình thản của quần gia “ Cô chủ dắt bọn họ đi chơi hết rồi ”. Hắn bóp chặt cái điện thoại, ghần lên từng chữ.

- Cô dám “ chơi ” tôi à.

Hai hàm răng nghiền chặt, tức giận vì lần đầu tiên và cũng là người đầu tiên ko nghe lời hắn. Hòa mình vào đám đông nó nhanh chóng thoát ra khỏi sự kiểm soát của bọn vệ sĩ. Kinh nghiệm nhiều lần trốn tránh giúp nó tách ra khỏi đám đông một cách dễ dàng rời TCV nó tiến thẳng đến khu vui chơi.

Một bàn tay rắn chắc khỏe khoắn túm nó lại nhưng đâu được lâu vì cú đá ngàn vàng nó tặng. Rất nhiều sao trên đầu, hắn loạng choạng rồi cũng lấy lại được phong độ rượt nó. Bàng qua dòng người đông đúc thật khó khăn, nó dừng lại chống hai tay trên gối thở hồng hộc, quẹt một cái trên trán nó mỉm cười khi trước mặt là trò Mê Cung Cây.

Mê Cung là một trò chơi thật hoàn hảo cho những ai đang tìm chỗ trốn. Nó liều mạng chạy vào trong. Thoáng thấy bóng nó vào Mê Cung, hấn nhét mép, đầu ngu gì vào đó. Vòng ra cổng sau hấn núp ở cái cây gần đó chờ cơ hội.

Nó mệt lả người lết ra. Thật ko may, lúc hấn vừa nhảy ra định tóm nó thì nó lại té. Thế là chàng nhà ta hôm nay có dịp được thể hiện sự ga-lăng trước toàn dân và đồng bào khi xung phong đỡ người đẹp.

Vừa thấy hấn nó vung tay mạnh tay hấn ra rồi lại ngã tiếp. Hấn nổi quạu quát nó:

- Đứng yên!

Nó đơ như pho tượng để yên cho hấn bế đi. Vừa đặt mông xuống ghế, nó bị hấn mắng te tua vì tội đi chơi ko xin phép. Sau khi giảng giải xong, nó ngây thơ kêu hấn đi mua sữa. Trợn hai mắt lên, hấn cứng họng tính cãi lại nhưng cũng lủi thủi đi.

Nó phì cười vì thái độ người lớn quá của hấn, đừng đưa hai chân, bụng nó rên rỉ vì đói. Vài ba anh chàng đến cửa cấm, nó ko thềm ngó đến bản mặt anh nào.

- Phiền các anh tránh ra.

Nó và cả ba người kia đổ dồn hết sự tò mò về phía giọng nói vừa phát ra. Căng tròn đôi mắt, nó hoảng hốt ngồi bật dậy định chạy đi.

- Ko được chạy!

Nó biết giọng nói đó là của ai. Làm sao có thể quên được. “ Mẹ ” nó đứng đó, bà trông thật sang trọng uy nghiêm nhưng cũng thật độc ác, tàn nhẫn. Cả ba chàng trai ngây người, thật ko hiểu gì hết.

- Các anh rút ra khỏi đây mau.

“ Mẹ ” nó lên tiếng, có uy lực thật nhưng chỉ có người khác sợ, nó thì đời nào. Họ vội vàng lượn đi bỏ lại nó đang trong hoàn cảnh khó khăn.

- Mời Tiểu thư đi theo chúng tôi.

- Ko bao giờ.

Dứt khoát và mạnh mẽ. Ko chút do dự hay băn khoăn. Nó nghiêm nghị nhìn bà ta. Ko khí căn thẳng quá. Sẽ có một cuộc chiến. Cuộc chiến mà nó có thể sẽ là kẻ thua cuộc. “ Mẹ ” nó bước lại gần, đưa một phong bì màu trắng to và khá dày. Nó nhìn bà ta bằng con mắt ngạc nhiên lẫn tò mò.

- Rất an toàn.

Dường như biết được nó lo sợ điều gì bà ta mới nói thế. Nó an tâm cầm lấy và mở ra, bên trong là hình nó được hấn bế bồng nắm tay nắm chân và đặc biệt là sơ yếu lý lịch về hấn.

- Có phải Tiểu thư chưa biết chút gì về Thiếu gia đó đúng ko? Thế thì buồn thật, Thiếu gia ấy biết rất nhiều về Tiểu thư đấy.

Bà ta mỉm cười, mĩa mai nó. Đúng. Nó ko biết chút gì về hấn, chỉ nghĩ đơn giản hấn cũng là một công tử mà nó có thể tin tưởng. Lướt mắt từ trên xuống dưới nó dừng lại khi nhìn thấy dòng chữ.

Dòng dõi: Devil.

Devil. Gì đây? Nó đã quen biết và nhờ vả hơn hết là tin tưởng một Devil, coi hấn như một người bạn. Nắm chắc tờ giấy nó nhìn bà ta tỏ vẻ kiên cường nhưng bên trong thì mỉm cười chua chát cho cái gọi bạn bè. Hấn chưa bao giờ mở miệng công nhận nó là bạn và ai biết được cho nó ở nhờ nhà là một trong kế hoạch lợi dụng của hấn.

Bỗng nhiên mọi từ ngữ hay ý nghĩ xấu xa nó đều gán cho hấn hết. Nó chợt nhận ra rằng nó nên quên hấn đi.

- Tiểu thư về nhà chứ?

” Mẹ ” nó thiết tha, nói chậm và kéo dài từng chữ.

- Tôi sẽ về nhưng bà chờ tôi một chút.
- Ôi Angel của mẹ về là được rồi.

Chưa gì hết bà ta đã vui mừng hân hoan đập lên nỗi đau của người khác để có được cái lợi ỉnh. Nó cười nhẹ, đó là một cuộc chiến, một cuộc chiến nhẹ nhàng ko chút xây xát nhưng để lại một vết sẹo trong rất sâu trong lòng nó. Xé một tờ giấy trắng lấy cây viết, nó ghi ghi gì đó rồi đặt xuống ghế đá, sợ nó bay nên lấy một chiếc giày của mình chặn lên. Nó hít một hơi nhắm mắt lại thật chắc suy nghĩ và hồi tưởng lại những gì đã qua. Chợt nó bật cười, mở mắt ra đồng nghĩ với việc nó sẽ coi hân như chưa hề quen biết. Nó bước lên xe chịu về nhà là chịu chấp nhận mình là kẻ thua cuộc.

Hắn trở về với hai chai sữa. Ngó nghiêng ngó dọc kiểm nó, hắn tò mò lần ngạc nhiên khi thấy một chiếc giày bata đang dè lên một tờ giấy trắng. Mở tờ giấy ra, hắn bắt đầu đọc. Vò nát tờ giấy, hai chai sữa vỡ tan tành, hắn cầm chiếc giày bức xúc nhất câu cuối cùng và tên tác giả.

Câu cuối: “ Tôi đã tin tưởng và xem anh như một người bạn nhưng cuối cùng những gì tôi nhận được đó là một sự thật, thật đau lòng. Anh biết tôi là ai nhưng lại ko nói. Anh là Devil. Thứ tôi ghét nhất trên đời. ”

P/S: “ Mong rằng tôi ko gặp lại anh nữa. Angel. ”

Hắn nhìn chiếc giày với ánh mắt sắc lẹm lạnh lùng và tối tăm đến mức đáng sợ. Ko một ai dám nói thể với Devil này và nó là một ngoại lệ. Hắn cần phải trừ khử ngoại lệ này và điều đó sẽ được thực hiện.

- Angel. Hay lắm.

22. Chương 22: Hoán Đổi.

Tại nhà, nó đang được nghe một loạt những thứ họ muốn nó làm ngay khi bữa tiệc đính ước bắt đầu. 12g tối, một mùi giở thật ấn tượng nhưng đây mới là phong cách của nó. Mặc xác mọi người đang bàn và bảo gì, nó ngồi im lìm ko nói chữ nào nhưng thật ra trong đầu đang tìm cách chơi xỏ ông chồng tương lai.

10g. Ngôi biệt thự nhà nó sáng lên giữ khu phố lạnh hiu. Nó đang ngồi trong phòng trang điểm, tiếp tục cho kế hoạch dù chưa biết mình sẽ làm gì. Miki vội vàng chạy vào phòng, đứng dựa vào thành cửa, cô bé hít một hơi hỏi nó ngay:

- Cậu lấy chồng thật à?
- Hên xui.
- Sao lại hên xui?
- Hên thì có xe bông mà lên. Xui thì thôi.

Miki lườm nó dần dần đoán được phần đen tối xấu xa trong đầu nó.

- Cậu đi trước đi.

Nó đột ngột cất giọng, tuy có ngạc nhiên nhưng Miki vẫn ngoan ngoãn bước ra ngoài. Cánh cửa khép lại, Miki thở dài ngao ngán, cả họ nhà trai đến bên đàn gái ai cũng hân hoan chúc phúc cho đôi long phụng. Nhưng nào ai ngờ được phía sau cái mác đó là sự trả giá vô cùng tàn nhẫn mà nó sắp thực hiện.

Căn phòng trở lại với ko khí yên lặng, từ phía cuối góc cái tủ bồng phát ra tiếng lục đục, cánh cửa ken két mở ra, bên trong tối đen như mực, nó hân giọng:

- Chưa chịu à.

Bóng tối như bị có ai đó xé toạt, vội vàng hấp tấp bước ra, một cô gái có đôi mắt ướt nhìn no đầy cảm phẫn. Nhìn vào mặt phản chiếu từ cái gương, nó vẫn bình thản chớp mắt chậm chạp mặt vẫn lạnh tanh đôi môi mấp máy:

- Cô muốn gì?

Cô gái đó cười to nói vọng lên hai chữ muốn gì rồi nghiêng rằng chạy nhanh về phía nó bật con dao ra và đâm từ trên xuống. Nó nhanh chóng đẩy mạnh cái ghế ra sau, hên là né được tiếng gọi của thần chết. Con dao vẫn còn dính chặt trên mặt bàn, cô ta nắm chặt nó rút ra quay phắt lại định tấn công tiếp:

- Ngưng.

Cô ta dừng lại dương đôi mắt ngạc nhiên chăm chú nhìn nó.

- Tôi ko có nhiều thời gian vì vậy có gì nói trước rồi hành hung sau.

Thấy nó vẫn bình tâm giọng nói vẫn bình thản, trông chã có vẻ gì là sợ hãi. Xem ra trò đâm chém này với nó là hai chữ bình thường. Cô ta giận tới tím mặt điếng người cầm chặt con dao lao nhanh về phía nó. Nó vẫn ngồi im, quá mệt mỏi với trò ám sát nghiệp dư này.

Con dao sát kề cận cổ nó, một thứ ánh sáng hắc lên từ cuối dao đến đầu dao làm nó khá hồi hộp.

- Cô làm được ko?

Tuy hơi sợ nhưng nó vẫn tỏ vẻ mạnh mẽ vô tư mà hỏi. Đôi mắt ướt là đôi mắt của sự đau khổ cực nhọc, nó cho ta biết quá khứ cũng như hiện tại hay tương lai người đó đã đang hay sắp trải qua cũng đều là những đau thương.

Bị hỏi trúng tim đen, cô ta run người thả con dao ra và khụy xuống đất, ôm mặt khóc ré lên. Nó im lặng, có những hành động an ủi thể hiện sự quan tâm thương xót nhưng hiệu quả nhất đó là sự im lặng. Nó im lặng, im lặng ko phải để an ủi mà im lặng vì thật sự ko biết nên nói gì và thật sự có hiểu gì đâu mà nói.

Đôi vai mảnh khảnh run theo từng tiếng nấc và im lặng hẳn khi:

- Nín.

Một từ ngắn gọn dễ mất cảm tình nhưng đôi lúc nó chứa hàng vạn cảm xúc và cảm xúc của nó là bối rối ko hiểu chuyện gì hết. Cô ta từ từ đứng dậy, giờ mới có dịp được nhìn kĩ khuôn mặt cô ta. Trông cũng trắng trẻo nhưng ko hồng hào tí nào mặt khác còn xanh và hốc hác hơn nữa. Cô ta nhìn nó, lòng cảm phần sự ghen tuông lòng tham muốn và đặc biệt sự van xin. Tất cả đều hiện lên hết trong đôi mắt ấy, đôi mắt đã thâm quầng do nhiều đêm ko ngủ.

- Cô thật xấu xa. Trả cho tôi...

- Ngưng.

Nó cắt ngay lời cô gái kia muốn nói. Chen vô một động từ khá khiếm nhã. Cô gái kia bực mình xen lẫn tự ái nhìn nó như muốn ăn luôn nó.

- Cô chắc hẳn là bạn gái của Sikure (Si-kư-rê, anh chồng sắp cưới). Sau khi từ chối lời mời xem mặt bạn trai cô, tôi được thông báo và cho xem ảnh bạn gái cũ của anh ta là cô Ayume sẽ có thể đột nhập vào đây để trả thù tôi.

Cô ta bất ngờ, nó biết được cô ta sẽ vào được đây nhưng lại ko báo động.

- Đúng thế! Anh Sikure từng nói tôi là thiên thần của anh ấy và sẽ mãi mãi là như thế. Nhưng rồi khi cô xuất hiện, cô ko những là thiên thần của mọi người cô còn là thiên thần của người tôi yêu nhất. Lí do anh ta chia tay tôi cũng là do cô. Dù biết mình ko tài năng hay xinh đẹp bằng Angel nhưng tôi vẫn cố gắng níu kéo lấy tình yêu của mình. Và những gì tôi được anh ta đáp lại đó là những lời lẽ xúc phạm, khinh bỉ và chê bai. Trong mắt anh ta tôi ko còn là một thiên thần nữa mà trở thành...

Nói tới đó cô ta òa khóc, nó giật mình. Nó ghét nhất là nước mắt. Khóc làm gì khóc thì được gì, gián tởa hết nỗi buồn, bạn có thể tự do mà khóc thỏa thích nhưng nó thì ko, cuộc sống có quá nhiều điều phải lo nó ko còn đủ sức lực để trào ra nước mắt nữa.

- Cô có muốn làm thiên thần ko?

Nó đột nhiên hỏi, cô gái ngớ người.

- Lại một lần nữa làm thiên thần của người cô yêu. Chỉ một đêm thôi.

Nó xuống giọng nài nỉ, đây có thể là một phần trong kế hoạch trò chơi khăm của nó. Cô ta dần hiểu ra, đôi mắt ươn ánh lên những tia hạnh phúc cùng sự chân thành biết ơn cô ta dành cho nó. Nó nhoẻn miệng cười, người nên cảm ơn là nó đây mới phải. Ngồi vào bàn trang điểm, nó bắt đầu sửa soạn cho Ayume.

Cả tiếng đồng hồ trôi qua, chuông reo đúng 12g, Ayume đứng dậy với một hình hài của con bướm mới phá kén. Ayume nhìn nó đầy yêu thương, nó cười nhẹ lấy cái khăn phía sau choàng lên trước. Nếu nhìn kĩ thì mới nhận ra được bên trong cái khăn thật sự là ai.

Tiếng gọi của “ mẹ ” nó vọng vào, nó đưa hoa cho Ayume và dặn dò cô bé những gì cần phải làm. Đẩy cô bé về phía cánh cửa, Ayume tự tin bước ra, gật nhẹ đầu chào “ mẹ ”. Bà ta có phần hơi ngỡ ngàng nhưng cũng vui vẻ nắm tay cô bé dắt đi. Ayume vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Cảm ơn rất nhiều cô rất nhiều và thật sự xin lỗi nếu tôi làm cô thất vọng.....

23. Chương 23: Vị Khách Ko Mời.

Sân trước càng nhộn nhịp bao nhiêu thì sân sau càng lặng lẽ tĩnh mịch bấy nhiêu. Miki ngồi trên xích đu, hướng mắt về một ko gian vô định.

- Lâu rồi, chúng ta mới gặp lại nhau.

Cô bé giật mình quay nhanh về phía sau, từ trong bóng tối một người bước ra. Miki bật dậy, hốt hoảng bỏ chạy. Người đó vẫn bước, vừa đi vừa cười.

12g. Bữa tiệc đã bắt đầu, quan khách nườm nượp ngáp ngắn ngáp dài tiến vào nhà nó. Tại đại sảnh rộng lớn, chú nó kiêm luôn chức MC chương trình dẫn mọi người vào một căn phòng khác, to và đẹp hơn. Ayume mỉm cười tươi tắn, trông cô thật tự tin và thoải mái. Nó đứng trên các dãy lầu xung quanh căn phòng dòm xuống, đồng thời cũng chờ xem sự trả giá mà họ sắp nhận có thành công hay ko.

Căn phòng bỗng dưng tối đen, như thường nhân vật chính sẽ được chiếu đèn riêng biệt nhưng hiện giờ hai vòng tròn sáng chia làm hai bên, một bên chiếu đôi uyên ương, cái còn lại.... Miki nhanh chóng chạy đến chỗ nó, mặt cô bé tái mét, đôi môi trắng bệch run lên vì sợ.

- Ba cậu đã tới đây.

Và đúng như vậy! Vòng tròn sáng thứ hai chiếu thẳng ngay người đó, người mà Miki vừa thấy đã bỏ chạy, người mà nó hận nhất và người đó cũng là ba nó.

- Ngài chủ tịch!

Một trong số nhiều người đi theo ba nó, nhẹ nhàng nói vọng lên, giọng đầy quan tâm lo lắng khi thấy ba nó bỗng nhiên khụy xuống.

Nó như ko tin được, ai cũng vậy, gia đình nó cũng thế, bất cứ ai có mặt tại nơi này đều bất ngờ cho đến cho hoảng sợ lo lắng. Sự xuất hiện của ba nó đôi khi còn đáng sợ hơn sự xuất hiện của thần chết. Nó nuốt nước bọt lắc mạnh vai Miki, con mắt ko thể nhắm lại được, cứ mở to ra như muốn chứng minh cho nó thấy một sự thật. Ba nó đã xuất hiện. Người đàn ông nằm giữa hai thế giới vừa ác vừa thiện, bao lâu đã gần như là biến mất khỏi thế gian. Nay đã trở lại với một thân hình ko được lạnh lẽo cho lắm.

- Mọi người sao thế? Tiếp tục đi chứ? Nhân vật chính đâu phải là tôi.

Giọng ông khàn khàn, ông ngồi chễm chệ trên chiếc ghế dài nhất, phẩy tay ra hiệu cho gia đình nó tiếp tục chương trình. Sau vài phút thót tim, mọi người gồng gượng vui vẻ trở lại vì ai cũng biết ko làm vừa lòng ngài chủ tịch, người có biệt danh là đồ máu lạnh, có thể liệt kê vào hàng danh sách những người nguy hiểm cho đất nước là chỉ có nước chết.

Nó nắm tay Miki chạy ra ngoài và thật ko may mọi đường ra lối thoát đều bị chặn hết. MC chương trình bước lên bục quẹt mồ hôi cổ gắng cười tươi, trấn an mọi người:

- Bây giờ là 12g. Đã là giờ vàng phim truyện à ko là giờ vàng của giây phút gần như thăng hoa nhất của cuộc đời hai con người sắp sửa là vợ chồng. Và tôi xin trân trọng kính mời đôi có thể gọi là đẹp nhất trong đêm nay lên trao nhẫn chỉ mới là đính ước.

Chú nó vừa nói năng hấp tấp, thêm bớt chữ vừa lau mồ hôi túa ra như tắm làm người nghe có cảm tưởng như chú nó mới là người sắp lấy vợ. Nó nhìn thật kĩ Ayume, cầu mong cô bé sẽ làm đúng như kế hoạch.

Sikure cứ đứng bấu hai tay vào nhau miệng thì lẩm bẩm cái gì đó mồ hôi thì đổ ra như nước đổ. Thấy anh chàng hồi hộp quá, chú nó liền an ủi nhưng ko may là cầm miro nói nên mọi người ai cũng nghe mà cười đến đau bụng:

- Chú em bình tĩnh, bộ mắc vệ sinh lắm sao mà mặt vừa nhẩn còn chân vừa nhún nhún thế?

Chú nó che miệng còn anh chàng thì đỏ tới chín cả mặt, mọi người ai cũng cười nghiêng ngả, mới đính ước thôi chưa có gì hết mà đã như thế rồi. Nó bước lên lầu, hai tay bấu chặt vào lang kang. Mọi chuyện sẽ rắc rối hơn nếu như ba nó biết cô dâu đã bị hoán đổi.

Tiếng cười dần dần kết thúc, cô dâu cũng đã bước lên bục, chú nó giờ mới dám mở miệng ra nói tiếp:

- Tạo hóa đã ban tặng cho ta.....

Một bài diễn văn mấy chục phút cuối cùng cũng kết thúc nhường chỗ cho thời khắc gần như huy hoàng nhất của đôi uyên ương. Nó hít một hơi, nhoẻn miệng cười một cái mở màn cho trò chơi khăm được phép bắt đầu. Angel dưới kia sắp vén tấm khăn lên trong sự chờ đợi xen lẫn những cảm xúc vui mừng những lời chúc phúc tốt đẹp của tất cả mọi người.

- Khoan. Cô gái kia ko phải là Angel của chúng ta.

Tiếng ba nó vang vọng khắp căn phòng, ai cũng ngỡ ngàng xen lẫn tò mò ngạc nhiên. Nó há hốc miệng, tròn hai mắt. Ba nó biết rồi à nhưng sao có thể thế được, tấm khăn dày lắm mà? Hoang mang và hoảng sợ. Nó hoang mang vì sao ba nó biết được và hoảng sợ vì có ai đó đang chụp khăn có tấm thuốc mê vào mồm nó. Cố gắng vẫy vùng là vô ích nó ngất đi trong một vòng tay vô cùng xa lạ.

24. Chương 24: Trò Đùa Của Quỷ

Nó tỉnh dậy trong ko gian vô cùng quen thuộc. “Phòng mình đây mà”. Nó đưa tay lên sờ từ đầu xuống xem mình có bị gì ko. Quần áo vẫn bình thường, tay chân miệng mồm ko bị trói hay bị nhét khăn.

- Chào con gái.

Ba nó bước vào trong sự ngỡ ngàng của nó. Sao ông ta biết được mật mã mà vào.

- Con thật là... Bao năm vẫn lấy ngày sinh mẹ con làm mật mã.

Nó cắn môi, quên rằng chỉ có hai cha con là biết mật mã phòng nó là ngày sinh của mẹ. Bật cười cho sự lú lẫn của mình. Nó ngẩn đầu lên lạnh lùng.

- Sao ông biết tôi sẽ lấy chồng và làm thế nào mà ông biết được người đó ko phải là tôi?

Ông ta hiền từ nhìn nó ánh mắt chứa chan đầy sự trù mến nhưng tiếc thay là nó ko thấy được.

- Tuy là ta đã mất tích từ lâu và dường như ko hề quan tâm tới gia đình nhưng chuyện của con ta vẫn cập nhật hàng ngày. Còn chuyện ta biết được đó là ai thì con ko cần phải quan tâm.

- Ai mời ông tới đây?

- Ta là ba con bộ ta ko tới được sao?

- Chỉ có mình ông nghĩ như thế thôi.

Ba nó mỉm cười, nỗi buồn đau nhất của người một người cha là ko được chính con mình công nhận. Ông chống ta lên thành ghế cố gắng đứng dậy, trông thật khó khăn.

- Thả tôi ra.

Nó ghiền rằng, ghần lên từng chữ. Ở trước mặt ông ta, những kí ức đau thương và đầm nước mắt lại ù về đầu nó như một đoạn phim ngắn khiến nó khó thở.

- Ta cho con một cơ hội. Sáng ngày mai con sẽ lấy Sikure Kazuki. Đừng nghĩ tới việc bỏ trốn khi ta còn ở đây.

Cánh cửa đóng sầm lại, nó nắm chặt tay ôm nỗi tức.

Tại sân sau.

- Cảm ơn cậu rất nhiều. Nhờ cậu mà ta mới được gặp con gái mình.

- Ko có gì ạ.

Ba nó bắt tay một người ai đó bị bóng tối và tán lá cây che khuất.

- Cô ta đúng là ngu ngốc thật!

Tiếng một cô gái vang lên sau khi ba nó dần khuất hẳn.

- Nhận tiền rồi biến đi!

Giọng người con trai có đôi chút bực mình, tuy ko nhìn thấy mặt nhưng nghe tiếng cũng đủ hiểu anh ta ko ưa cô gái kia tí nào.

- Ko được. Tôi phải ở lại để cho cô ta thấy cô ta gây thương tổn tới mức nào. Chẳng phải đó là điều anh muốn sao? Anh muốn thấy cô ta đau khổ nhận ra sự thật lắm mà? Devil.

Devil? Hắn nói gì. Có lẽ đây là sự thật. Có lẽ đây là cách mà hắn trừ khử nó. Thế rồi...

. Có ác độc quá ko?

. Có vừa lòng chưa nhỉ?

. Có được gì ko?

Mọi câu hỏi cứ xoay quanh đồn dập trong đầu hắn nhưng đều bị dập tắt hết bằng một giả thuyết. Là ác quỷ nên phải làm thế. Đụng vào nỗi đau của nó là điều mà hắn nên làm để có thể trừ khử nó.

.....

10g khách khứa đến đông đủ, mọi người đang cố gắng lê lét thân mình vào căn phòng ngày hôm qua. Trong đó có một số người bàn tán xì xầm về câu chuyện ngày hôm qua.

- Này, ngày hôm qua Angel chơi chúng ta một vỏ đấy.

- Sao lại thế?

- Ngài chủ tịch nói cái vụ có cô dâu giả là do Angel sắp đặt. Angel làm thế để thể hiện phong cách độc đáo lạ thường của dòng tộc nhà Kiara. Một phong cách làm người khác giật mình thót tim bất ngờ và đặc biệt là hoảng sợ.

- Phong cách gì mà ngộ thế. Thật hết biết với nhà này.

Vô vàn các lời phê bình khen chê tốt xấu vừa vừa phải phải đều có hết. Miki đứng nghe mà lòng bùng hét cả tai, đi dự đám cưới mà cứ như đi họp chợ ấy, vốn nóng tính cô bé đứng dậy quát to:

- Mọi người có thôi đi ko?

Tất cả im bật, lủi thủi tiến vào trong. Chọc giận đại tiểu thư nhà Osaki là nguy to.

Tại phòng nó, ngay từ lúc ba nó ra chiếu chỉ cấm tất cả mọi người lại gần nó, cả Miki cũng vậy. Nó ôm cục tức rằng moi óc moi não ra lập kế tẩu thoát. Đang suy nghĩ ngon lành, một toán người có cả nam lẫn nữ xông xộc xông vô phòng nó. lủi nó sang một phòng khác và bắt đầu thời kì của son phấn.

Khoảng 2,3 tiếng sau, nó bước ra, trông đẹp hơn nhiều. Ai chả biết, có điều dù có tốn bao nhiêu sơn phấn đi nữa mặt nó vẫn ko tươi lên được. “ Mẹ ” nó bước vào, đi vòng vòng quanh nó và lên tiếng mỉa mai châm chọc:

- Phải chi con nghe lời ta thì đâu đến nỗi bị phạt kiểu này.

Nó đã cố nhịn nhưng cái gì cũng phải có giới hạn của nó. Tức nước vỡ bờ nó phán một câu xanh rờn:

- Ích ra ông ta cũng quan tâm đến tôi hơn gia đình mấy người.

Bà ta cứng họng, trừng mắt nhìn nó. Nó nhét mép cầm bó hoa lên, ko cần ai dìu dắt hùng hồ đẩy mạnh cửa bước ra ngoài. Đi được một quãng...

- Chà! Trông cô đẹp thật! Tôi ghen tị đấy.

Nó dừng lại, giọng nói này khá quen nhưng ko nhớ rõ là ai. Tiếng bước chân càng lúc càng rõ, nó mở to mắt khi nhận ra người phía trước là ai.

25. Chương 25: Ghê Sợ!

Ngỡ ngàng khi đó là Ayume, tưởng rằng cô bé đã bị xử đẹp sau khi bị phát hiện, ai ngờ cô bé nhìn khỏe và xinh hơn. Định dang tay ôm cô bé nhưng nó khựng lại khi:

- Cô đúng là ngu ngốc thật!

Bàng hoàng trước câu nói đó, nó lặng người phủ nhận người trước mặt cùng giọng nói chanh chua kia là Ayume. Người mà đã cố gắng giết nó chỉ vì cái gọi là tình yêu.

- Chắc Ngài chủ tịch chưa nói gì với cô phải ko?

Nó ngẩn mặt lên, nghiêng đầu nhìn cô bé.

- Thôi thì để tôi nói vậy. Thật ra tôi cũng ko có ý định vào đây để giết hại cô nhưng có một người đã thuê tôi lên vô đây với ý chỉ muốn để lại vài vết xước trên người cô thôi.

- Người đó là ai?

Ayume đưa tay lên cầm mắt lơ đến sang hướng khác rồi mỉm cười nửa miệng:

- Là Devil. Cô biết anh ta chứ?

Bó hoa trên tay nó rớt xuống, nó gượng nhìn cô ta bằng ánh mắt phủ nhận.

- Ngoài ra người cho Ngài chủ tịch biết về việc cô lấy chồng và địa điểm lần thư mời cũng là Devil . Lí do ông ta biết tôi ko phải là Angel là do tôi đã báo trước với Devil. Cả tôi lẫn Devil đều ko ngờ cô tin người tới vậy. Cô làm xáo trộn kế hoạch của chúng tôi nhưng đồng thời cũng giúp chúng tôi có được một cơ hội khác.

Nó cắn chặt môi, thật ko thể ngờ được là mình đã ngoan ngoãn làm con cò ngây ngô đi theo con đường mà người chơi sắp đặt. Tuy thế nhưng nó vẫn cố vênh mặt lên nhovn miệng cười rồi ngời phịch xuống đất nhặt lại bó hoa. Ayume khoanh tay đứng nhìn, cô ta nhét mép hất đầu ra phía khác giờ chân lên đạp lên tay nó.

Đau!!!!!!! nhưng nó ko kêu chỉ nhăn mặt rút tay mình ra khỏi đó. Cô ta vẫn đứng đó cười ko hề nói một tiếng xin lỗi. Nó vẫn ngồi đó ko hề kêu hay nấc lên tiếng nào.

Rầm!!!!!!!

- K.h.ố.n. n.ạ.n. Biến ra khỏi đây mau.

Giọng ai đó vang lên nghe thật đáng sợ nhưng còn khủng khiếp hơn nếu như bạn thấy được ánh mắt của người đó.

- C.h.ết. t.i.ệt Sao anh lại đánh tôi? Đây ko phải là thứ anh muốn à?

Nó mơ hồ ngẩn mặt lên, một cảnh tượng thật ko thể tin được. Nó cứng họng chân tay ko cử động khi thấy con dao xẹt nhanh ngang qua cánh tay Ayume một đường khá sâu. Cô bé ôm cánh tay thét lên rồi xỉu tại

chỗ. Máu bắt đầu ứa ra, tràn qua bàn tay cô bé rồi dính dấp xuống nền thảm màu trắng. Nó đưa đôi sợ hãi từ từ quay lại nhìn thủ phạm.

- Ko sao chứ?

Giọng nói này dù muốn quên nhưng thật khó. Hấn kéo nhẹ nó lên, chưa hết kinh hoàng nay lại khiếp sợ con người trước mặt, nó gạt mạnh tay hấn ra túm lấy váy ngoảnh mặt bỏ chạy. Chưa bao nó giờ sợ như lúc này, bạn có bao giờ tưởng tượng con dao sắc bén nhắm ngay trúng mình nhưng cuối cùng nó chỉ xẹt ngang qua mình với tốc độ khó lường, nạn nhân nằm đó bất động với dòng máu đỏ tươi đang rỉ ra loang lổ dưới sàn nhà.

Hấn đứng yên nhìn theo ko biết làm gì ngoài việc mỉm cười (thằng khùng).

- Kira!!!!!!

Nó hốt hoảng dừng lại, Miki vội vàng chạy lại. Mồ hôi túa ra như tắm, Miki nhăn mặt lấy khăn ra lau cho nó.

- Bị sao vậy?

Sau mấy phút bình tâm nó mỉm cười trả lời:

- Chạy bộ cho nó khỏi bị trượt rớt ấy mà.

- Cái con này!

- Chúng ta đi thôi!

Nó nắm tay Miki đi ra nơi bế mạc cuộc đời mình. Lúc đi ngang qua con ngõ chỗ khi nãy, nó nhẹ nhàng lướt mắt nhìn sang. Ayume ko còn ở đó nữa cả con dao cũng thế. Hiện trường được thu dọn khá kỹ càng. Phong cách làm việc của Devil đúng chuẩn: nhanh gọn sạch sẽ.

Âm nhạc nơi thánh đường thiên liêng vang lên, dàn đồng ca mùa hạ ngân lên những ca khúc thánh ca trữ tình. Mọi người đổ mắt về nó. Nó nhẹ nhàng bước đến gần ba mình mặt thì lạnh tanh. Cô dâu nào khi được ba nắm tay dìu dắt bước đi trên nền thảm đỏ cao sang đều rất hạnh phúc nhưng với nó đó là một cực hình.

- Đừng đụng vào tôi!

Ngài chủ tịch đứng hình, con ông bội bạc thế sao? Sẽ ko bội bạc nếu như ông ko gây ra nhiều thương đau cho nó như vậy. Dù biết có làm gì đi nữa thì cũng ko bao giờ ông có thể đền bù được những vết thương trong lòng nó nhưng là bổn phận của người cha là phải bảo vệ và vinh hạnh được thấy con mình trở thành người lớn, ba nó đã mạnh dạn nắm chắc lấy tay nó "lôi" đi.

Rất bất ngờ nhưng nó ko rút tay mình lại, để yên như thế để một lần được biết cái nắm tay ấm áp của người cha là gì.

Cha xứ bước lên bục, cúi chào vị quý quan khách, cha giảng dạy một đồng điều hay lẽ phải, nó mơ màng suy nghĩ về việc đã vô tình gạt tay hấn ra.

Bong..... (Gì thế?)

Nói nôm na đó là tiếng chuông cha xứ gõ để giúp nó trở về với hiện thực.

- Con có đồng ý lấy?

- Dạ, con đồng ý!

Anh chàng Sikure hí hửng trả lời, người đẹp kề bên cạnh thế mà ko hí hửng mới lạ.

- Còn con....

- Ko đồng ý ạ.

Cha xứ trợn ngược hai mắt, cuốn kinh thánh lật lên lật xuống. Mọi người ồ lên, ai cũng bất ngờ. Cả hấn cũng thế, ko ngờ nó lại từ chối thẳng thừng như vậy. Cha lấp bắp hỏi lại nó:

- Con vừa mới ...nói gì... gì ?

Cả khán phòng hồi hộp chờ câu trả lời của nó. Cả họ trai đến bên gái ai cũng mong đó là trò đùa. Nó hay đùa lắm mà.

Nó quay xuống mỉm cười toe toét, trao lại bông cho anh chàng Sikure đang thoi thóp đợi chờ. Nó lướt mắt sang nhìn hần rồi đến Miki, tất cả ai cũng đang nín thở.

- Hôn nhân ko phải chuyện đùa. Mong con suy nghĩ kĩ.

Mẹ chồng nó bỗng lên tiếng, nhìn bà trông thật tội nghiệp vì thương con quá nên mới phải chịu đau khổ nhiều lời xiêu xỏ từ nhiều người nhưng ko phải vì thế mà nó sẽ xiêu lòng. Nó đã ko còn là Thiên thần nữa mà việc gì phải làm người tốt nữa chứ.

- Con.....

26. Chương 26: Ân Nhân.

- Ko đồng ý!!!!

Rầm!!!!

Tất nhiên sau câu nói mà như hét của nó. Mẹ chồng tương lai kính mến đã ngất lịm. Cha xứ cũng ko đứng vững được cả gia đình bạn bè đều bàng hoàng nghiêng ngả. Riêng chỉ có một người vẫn bình tâm nhìn nó mà lắc đầu.

Nó bực bội nhìn mọi người. Cởi giày ra nó túm lấy váy đi chân ko xuống bực.

- Ai cho con đi!!

Chú nó chống nạnh hùng hổ quát to. Những người khác trong gia đình cũng dần dần tụm năm tụm bảy lại xung quanh nó.

- Cậu làm ơn tránh ra dùm con!!

Nó xuống nước năn nỉ, thật ko phải phép khi cháu mà xử cậu. Nó nhăn nhó cố nặng ra nụ cười làm duyên trước mặt cậu.

- Ko!!!

Rầm!!!

Thêm một nạn nhân nữa cần được vào bệnh viện. Ngay sau khi chữ ko kết thúc thì cũng là lúc cậu nó đo ván. Một vật mạnh của nó khiến mọi người ngỡ ngàng, ko ai ngờ nó lại đấu tranh bằng vũ lực.

Ba nó ôm ngực, khụy xuống. Con gái ông sao thế kia? Nó nhăn tâm hành hạ gia đình mình như thế à. Nó lạnh lùng liếc nhìn xung quanh. Dừng mắt tại chỗ hần, ko hiểu sao nó cần một sự giúp đỡ nhưng ko phải từ Miki hay ai khác mà là từ hần.

Nó giật mình ngược nhìn lại mình hiện đang bị hai tên lực lưỡng nắm chắc hai bắp vai. Nghiến răng nó dồn hết sức xem coi có vùng ra được hay ko. Tiếc thay! Chúa trời hiện đang bận việc nhưng cũng còn lòng phái xuống một thiên thần giúp đỡ nó. Thiên thần mắt nhắm mắt mở nên đã....

Ầm!!! Gì nữa đây.

Và vâng đúng là thế, đúng là có thứ ngã nhưng ko phải là người. Mọi người la hét hoảng loạn bỏ chạy. Tình cảnh trông thật lộn xộn nhốn nháo, chỉ vì một đám cháy. Tầm rèm màu đỏ từ trên cao rơi xuống mang theo một nhóm lửa đỏ ập lên hàng ghế phía sau cùng. Cũng hên là ko có ai ngồi đó và đám cháy cũng nhỏ nên ko ai bị thương gì nhiều.

Nó vẫn bị bất mặc dù đã thừa cơ lúc ko ai chú ý cố gắng vùng vẫy trốn thoát.

- Chịu thua đi!!!

Giọng nói khẩn đặc cất lên, nó ngẩn đầu đôi mắt sắc lại khi thấy ngài chủ tịch đứng trước mặt. Nhét mép cười, nó tầm thường thế sao. Đám cháy một lúc một to, ko biết ai đã đổ thêm dầu vào lửa, khói bốc lên đen xì, ôxi như bị ai rút bớt, mọi người bịt miệng ho sòng sọc.

Đám cháy phút chốc đã đến gần nó, hai tên to con bên cạnh tự dưng ngã ầm xuống đất, nó bất ngờ nhìn ra đằng sau, một dáng người cao lêu khêu, khá quen thuộc... De....vil phải hong ta?

Chưa kịp nhận dạng chính xác ân nhân là ai. Một bàn tay khác vội chộp lấy nó, ko chắc cũng ko lỏng, ko ảm cũng ko lạnh túm lại là ko có cảm giác kết luận đây ko phải là hắn. Khá thất vọng nhưng nó ko còn thời gian để suy nghĩ nữa.

- Chạy nhanh lên!

Lại thêm một cuộc đột kích nữa nhưng lần này có vẻ khác hơn lần trước, khác ở chỗ là lần này nó ko phải tự mình tìm ra cách trốn nữa mà có người giúp đỡ. Giọng nói khá nhanh và bình tĩnh xen lẫn “ vui tươi ” cho nó biết đây là một người mà dù trong hoàn cảnh nào cũng rất yêu đời.

- Sao anh lại giúp nó?

Miki cất tiếng khiến hắn giật mình. Nhìn cô bé thật chăm chú hắn cũng dần nhận ra đây là cô bạn thân của Angel.

- Thích.

Cộc lốc, mất cảm tình khinh dị nhưng đó mới là cách Devil trả lời người khác : Tiết kiệm lời để dành hơi đánh người khác.

Tiếng còi đủ các loại xe hú lên làm khung cảnh càng lúc càng trở nên hỗn độn mất trật tự. Cách đó ko xa, nó và người lạ mặt đứng dựa vào tường thở ko ra hơi.

- Cô ko sao chứ?

Nó vuốt ngực ngược đầu lên. Câu mở đầu ột mối quan hệ mới ko phải là cảm ơn...

- Anh là ai???

27. Chương 27: Sự Giúp Đỡ Của Một Người Lạ.

- Cô thật ko biết tôi là ai à?

Nó lắc đầu ngoay ngoay làm anh chàng buồn hiu xen lẫn chút bực bội.

- Tôi nổi tiếng thế mà!

Nó nửa muốn cười nửa cảm thấy hối lỗi khi thấy bản mặt méo mào của anh chàng.

- Thế còn tên?

- Kuga!

Anh ta đột nhiên ngẩn đầu lên mặt mài tươi tấn hắn. Chuông điện thoại reo lên bất chợt. Kuga quay qua cười hiền rồi cầm máy đi chỗ khác. Suốt một cuộc gọi, nó chỉ thấy cậu nhóc gật đầu ậm ừ vài tiếng chứ ko hề nói câu nào. Gác máy xong Kuga chạy đến cầm tay nó dắt đi về phía có một chiếc xe đang đứng chờ sẵn.

- Lên xe đi!

Nó nghiêng đầu tỏ ý khó hiểu nhưng rồi cũng leo lên khi nhận được cái nháy mắt tinh nghịch của cậu nhóc. Sự tin tưởng càng lúc được nâng cao hơn vì trên đường về Kuga luôn miệng kể về bản thân giải thích tận tình lí do vì sao giúp nó. Nó phì cười vì sự nhiệt tình quá lố của cậu nhóc.

Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà rộng sạch sẽ và tao nhã ko như mấy ngôi biệt thự nguy nga lộng lẫy.

- Tới nơi rồi! Xuống thôi!

Theo sự chỉ dẫn của Kuga nó nhẹ nhàng đi đúng phần đường được lát gạch men theo lối đi. Kiến trúc bên ngoài khá cổ điển nhưng ko đem lại vẻ nhàm chán. Choáng váng với thiết kế bên trong, cả trong lẫn ngoài đều mang hai vẻ khác nhau hoàn toàn. Bên ngoài càng lạnh lẽo cổ điển bao nhiêu thì bên trong càng ấm áp hiện đại nhiều đó.

- Nhà ngộ nhỉ?

Kuga chăm chú nhìn nó mà bật cười, chưa thấy ai nhận xét nhà người ta kiểu đó và đặc biệt hơn là nhà người lạ nữa chứ. Thấy cậu nhóc cứ cười mỉm chi hoài, nó đâm ra tò mò:

- Đười ươi!

Cậu nhóc dừng cười ngay trở mắt ra nhìn nó.

- Ai?

- Ko cậu lẽ tôi.

Có phần hơi quê một chút định gân cổ cãi lại nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, Kuga chạy nhanh lên lầu để nó lại cùng với sự thắc mắc.

- Đây là đồ và chìa khóa. Phòng bên trái cuối lầu giờ là của cô. Nhanh lên rồi còn đi ăn.

Nó mỉm cười lấy cái túi và cái chìa phóng thẳng lên lầu ko quên cảm ơn. Hình như những lời Kuga nói chỉ lọt vào tai nó mỗi chữ ăn.

- A đây rồi.

Nó reo lên, nhanh chóng dứt chìa và đẩy mạnh cửa phòng. Khung cảnh trong phòng làm nó đứng hình. Từ màu sắc đến cách trang trí trông rất quen, ko phải của nó mà của De...vil thì phải. Lúc lắc cái đầu cho quen đi cái suy nghĩ đó, nó hít một hơi lớ đầu vào phòng.

Thấy nó chăm chú nhìn vào một ko gian nào đó, Kuga tò mò bước lên lầu với ý định hù nó. Chưa biết ai hù ai, cậu nhóc đã hét toán lên chạy lại đóng sầm cửa quát nó:

- Cô ko được vào phòng này.

Nó sững người, hai mắt tròn xoe chớp chớp liên hồi.

- Đây mới là phòng của cô. Lần sau chú ý hơn một chút.

- Sẽ ko có lần sau đâu.

Kuga ngạc nhiên nhìn nó. Cậu nhóc tưởng nó sẽ giở bản tính con gái ra là mỗi lần bị mắng thì sẽ vùng vằn dậm chân bỏ đi hay quát tháo đỏ mặt vì tức giận. Nó thì khác. Nó thì đốp chát lại ngay, mặt thì hình sự lắm, mắt thì ánh lên những tia sắc lạnh, giọng thì đanh đá ko thể tả. Bấy nhiêu đó thôi cũng đủ làm cho Kuga rùng mình vì biết mình đã đụng chạm nhầm người.

- Tôi xin lỗi là được chứ gì!

Cánh cửa đóng mạnh lại, Kuga điếng hồn, con gái mà giận lên thì ghê thật. Đang đứng suy nghĩ bơ vơ, cánh cửa bật ra, một giọng nói trong trẻo có chút khản cầu lẫn sự tự ái lên tiếng.

- Anh còn bộ đồ nào khác ko?

Kuga ngạc nhiên nhưng rồi cũng hiểu khi nó cầm bộ đồ giơ lên tay thì chỉ lia lịa vào màu sắc lẫn hàng chữ ghi trên đó. Thấy vẻ mặt méo xẹo đang cố gắng nặng ra nụ cười lấy lòng của nó, cậu nhóc ko khỏi bật cười ha hả.

- Ko mặc thì đưa đây.

Nó ơ lên một tiếng rồi lườm cậu nhóc, cổ nuốt cục tức nhưng cũng ko vừa.

- Đười ươi!

Trong bếp, hiện giờ cậu nhóc đã uống được gần mười chai nước loại nhỏ sau khi bị chơi một vố. Nó tung tăng bước xuống lầu trên tay cầm một con bò.

- Anh cho tôi thứ này nhá?

Kuga mém sắc khi thấy bộ dạng nó bây giờ. Mô tả sơ lược: nó mặc một bộ đồ có màu sắc y chang như đi tù, để người nhìn biết rõ hơn nhà sản xuất đã chơi thêm chữ CỐ TỘI được viết bằng tiếng anh.

- Ờ...ờ.. Cô thích thì cứ lấy.

Cậu nhóc vuốt vuốt ngực nhần mặt sau cơn sốc rồi cũng đồng ý cho nó con bò bằng bông. Nó cười tươi toe toét, hí hửng la to ba chữ mình yêu thích nhất.

- Đi ăn thôi!

- Hả ...À... Ừ!

Kuga lúng túng vội vàng đặt ly nước xuống túm lấy chìa khóa ra khóa cổng. Nó và cậu nhóc hiện đang thảo luận sôi nổi về địa điểm vừa ngon vừa lạ để giải quyết cuộc cách mạng đang bùng nổ trong bụng nó. Tiếng chuông điện thoại reo lên lần nữa ngay số của hắn. Cũng như lần trước, Kuga cũng tươi cười ra xa nghe máy. Nó vẫn vô tư đùa nghịch với con bò mà ko để ý có một thứ gì đó đang lao nhanh về phía mình.

Kéttttttttttttttt.... Ràmmmmmm... Áaaaaaaa...!!!!

Một loạt âm thanh hỗn độn vang lên, con thú bông trên tay nó rơi xuống, nằm lăn lóc trên mặt đường với một bên tay nhuộm màu máu đỏ.

28. Chương 28: Lộ Diện Kẻ ... Túm Cóc.

Cháp 20: Lộ diện kẻ ... tóm cóc.

Một chiếc xe màu đen chạy với tốc độ kinh hoàng luồn lách một cách ko khéo léo làm cho chiếc xe khác đâm sầm vào cột đèn. Tiếng la của một người phụ nữ vọng lên vì thấy chiếc xe đó thắng phanh lại quay một vòng rồi lao về phía nó. Ko chỉ dừng lại ở đó, một người mặc vest đen lộ đầu ra khỏi xe và phóng nhanh một con dao ngang tay nó. Máu nhuộm thấm một bên tay con bò nhưng do chảy quá nhiều khiến nó mất cảm giác.

Người từ chiếc xe đổ bộ xuống túm lấy nó. Biết mình ko thể chống cự và khoảng cách cũng khá xa ko đủ để Kuga kịp thời viện trợ. Nó nhanh chóng tung một đòn tìm một khe hở mong một cơ hội để có thể thoát được. Chứa trời thật ko nhân từ miếng nào! Bàn tay tê liệt càng đau hơn khi nó cử động.

Ầm!!!! Một cú đánh vào đầu mạnh như thiên lôi đánh.Nó thấy Kuga đang tiến lại gần với vẻ mặt vô cùng hốt hoảng lẫn lo sợ.

- Chút nữa thôi!

Nó lăm bắm trong miệng, mắt từ từ khép lại ánh sáng cũng dần yếu đi, hình ảnh con bò đang nằm phía trước nhòe dần, những gì còn cảm nhận được là thân thể rơi tự do. Trước đó nó thấy " Con bò ... Devil ".

Chiếc xe sau khi hốt xác nó xong thì chuồn nhanh để lại một người với nỗi hối hận đến tột cùng.

- C.h.ết t.i.ệ.t!

Ai đó đang nổi giận, người đó đang bóp nát cái điện thoại gương mặt hắn lên nổi tức giận. Ngạc nhiên thay đó ko phải là Kuga.

- Kẻ cướp đi miếng mồi ngon của Devil. Đều phải chết.

Hắn ghần lên từng chữ. Từ xa hắn đã chứng kiến cảnh nó vật vã với mấy tên áo đen kia nhưng lại ko giúp ích được gì. Sự tức tối càng tăng dần khi những gì hắn giúp nó để nó trở thành một thứ có thể lợi dụng được nay tan thành mây khói chỉ với một sự cố ko đáng xảy ra.

Nó tỉnh lại, ko cự quậy người ko kêu cứu vì thừa biết mình đã bị trói bịt miệng. Nó nheo nheo mắt để có tầm nhìn tốt hơn. Bàn tay đã được băng bó lại nhưng chỉ là tạm bợ vì nó có thể cảm nhận được từng mạch máu như đang muốn “ phun trào ” ra tiếp. Tiếng bước chân to hơn và nặng hơn nhưng đặc biệt là càng lúc càng ít hơn khi cánh cửa hé mở lọt vào là những tia sáng yếu ớt.

- Chào em! Angel!

Giọng nói lạ hoắc chả biết là ai và càng ko biết đó là trai hay gái.

- Ko nhận ra anh sao.

Cái giọng nhào nhẹt ấy lại vang lên khiến nó nổi hết da gà da vịt.

- Sao ko nói gì hết vậy? Em đâu có câm? Nói mau!

Nghe xưng “ anh em ” ngọt xót vậy chắc là con trai mà còn là người quen nữa. Mãi mê suy nghĩ nó ko hề biết rằng sự im lặng bị bắt buộc này đã làm cho “ anh chàng ” kia nổi cơn khùng.

- Tôi bảo nói sao ko nói?

Tiếng hét vọng lên như muốn đập đổ hết các kính trong phòng. Nó giật mình giờ này mới ngược lên xem thằng khùng ko có mắt kia là ai.

- Anh ơi! Con bé bị bịt miệng mà. Sao nói được?

Một trong số đàn em lên tiếng nhắc nhở cho sự bất cẩn của anh ta. Anh chàng à lên rồi nhẹ nhàng đến gần nó lấy miếng băng ra.

- Giờ thì nói được rồi đấy. Em iu.

Tiếng em iu được ngân dài ra đồng thời cũng được nhấn mạnh khiến nó cảm tưởng như mình làm gì tội lỗi ko bằng. Tất nhiên là thế. Nó phá hoại cuộc đời của một thanh niên còn thanh xuân chỉ với một câu từ chối trước mặt mọi người cực phũ phàng ko chút cảm xúc. Thật bất ngờ. Ai đây? Ai đang đứng trước mặt nó đây.

- Sikure.

Nó bàng hoàng thốt lên. Thật ko ngờ người đứng sau cái hành động trả thù ghê tởm này lại là một chàng công tử bột. Nhưng cũng ko lấy làm lạ, đơn giản nó cũng có một phần lỗi trong chuyện này dẫn đến sự trả thù của Sikure. Nó tặc lưỡi xót thương cho tình trạng của anh chàng, chưa trải qua được một ngày mà anh ta nhìn như một con quái vật. Quần áo xộc xệch nhứt nhứt hai mắt long lên sòng sọc tóc tai bù xù rũ rượi. Chắc hẳn đây là một cú shock rất lớn, anh chàng chắc phải vật vã với cơn đau nhiều lắm. Tự dưng nghĩ tới đây nó thấy thương cho anh chàng đồng thời cũng hối hận sao mình ko từ chối một cách nhẹ nhàng hơn nhỉ.

- Giết cô ta mau.

Anh chàng hét lên, chỉ tay về nó. Khi con người ta đau đớn quá bản tính tốt lành của họ trở thành thứ độc ác nhất và dường như ko có chỗ cho sự tha thứ.

- Ngưng!

Tiếng nói to và rõ được vang xa khắp căn phòng, cho thấy người này rất có khí phách nhưng thật ra đang run cầm cập ở bên trong. Mọi người dừng hoạt động đổ dồn hết mọi tập trung về giọng nói vừa phát ra.

29. Chương 29: Đùng Đua Với Lửa!

Ko phải từ miệng nó cũng chả phải từ mồm anh hùng giải cứu mỹ nhân. Mọi ánh mắt đổ dồn về tên đàn em đang run cầm cập.

- Dạ! Có.... người... sắp tới đây!

Hồi nãy kêu tiếng ngưng hùng hồ biết bao nhiêu thì giờ run sợ bao nhiêu đó. Sikure nóng đỏ cả mặt. Anh chàng quát lên rồi vùng vằng kêu tụi đàn em rình nó đi.

- Này! Ai tới thế???

Tuy có đôi phần sợ hãi nhưng vì sĩ diện nên nó ko muốn òa lên khóc đòi về mà cố giữ giọng rắn chắc tò mò hỏi. Tên lính hơi ngạc nhiên rồi trừng mắt lên quát nó, tỏ vẻ uy hiếp “ con nít ”.

- Muốn chết sao mà hỏi?

Nó rụt cổ lại nhưng đôi mắt vẫn mở to cương quyết muốn biết câu trả lời. Chắc lưỡi một cái, tên đó đành phải nói sự thật vì ánh mắt chứa chan đầy sự ngây thơ tinh khiết của nó đồng thời cũng đầy sự mưu mô xảo quyệt đang chiếm dần lấy đầu óc tên đó.

- Là...

Chưa nghe được nửa câu, một giọng nói cực kì gay gắt khó chịu vọng lên.

- Hay nhỉ!

Sikure đang đứng trời trồng trước cánh cửa vừa mới bị đá tung. Một tay anh chàng chống hông dựa lưng vào cửa, tay còn lại cầm một bình xăng, hiên ngang bước vào mặt hắt lên trời, tỏ vẻ thách thức nó. Mùi xăng hắt lên xông vào mũi từng người ở đó. Mọi sự tập trung, nó đều dành hết cho sự “ chuyển động ” của bình xăng đang đung đưa thứ nước tím nhạt bên trong.

- Em mà chết thì uống lắm nhưng ko chết thì ko bao giờ được.

Anh chàng ghằn lên ba chữ ko bao giờ với vẻ mặt đau đớn nhưng đồng thời cũng rất gian tà, chứa đầy những tư tưởng kinh tởm giết nó. Bình xăng vừa được đặt xuống thì tim nó cũng vừa ngưng một nhịp. Cả trán mặt áo quần gì cũng dần ướt hết, cái chết càng lúc càng đến gần, ko ai cứu nó khỏi lưỡi liềm của thần chết.

- Lúc này mày có nói ai tới đây??

Sikure dừng tay ngược mặt lên nhìn tên lính “ nhỏ ”. Tên đó giật mình, hồn bay tứ tả, lắp bắp trả lời.

- Dạ! Hình như là... là...!!!!

- Là ai?

- Dạ em hong nhớ.

Tên đó vội bùm miệng lại, xung quanh tiếng cười từ từ vọng lên. Sikure đỏ cả mặt, nắm chặt hai tay bước bước chân rộng xốc cái bình lên hốt luôn cái hột quẹt đi tới nó.

- Bắt đầu thôi! Haha

Tiếng cười góm ghiếc vang lên, bàn tay nó ướt đầm mồ hôi, vừa xót vừa rát vì phần bị thương. Nó cố gắng đẩy cái ghế thụt lùi, vùng vẫy khỏi sợi dây nhưng tất cả đều là vô dụng. Chúa trời đi đâu rồi!!!. Sao ko ngó xuống xem thiên thần bị gì kìa.

- Em ko thoát được đâu. “ Anh ” là thằng trói gà có chắc đấy.

Nói mà nói mà cũng ngược nhưng đúng như vậy thật. Nó là con gà hiện đang bị trói rất chắc và dường như mọi nỗ lực của nó đều là công cốc.

Cạch!!!! Tiếng nắp chai rớt xuống và lăn vòng quanh mấy vòng trên nền nhà xám xịt.

Róc rách!!!! Từng “ giọt xăng ” rơi đầy xung quanh nó. Càng lúc xăng đổ càng nhiều, vung *** khắp nơi trên dưới đều có. Căn phòng sắc toàn là mùi xăng, Sikure còn đổ vài “ giọt ” cuối cùng lên ghế của nó. Tiếng lách tách chảy ra từ cái bình khiến thời gian trôi qua càng nhanh, cái chết đến càng gần.

Hahaha!!!! Một lần nữa tiếng cười man rợ đó lại làm tim nó thoi thóp, thở ko nổi nữa.

Phục!!!! Ngọn lửa mạnh mẽ bừng sáng lên. Màu cam lẫn màu đỏ thêm chút xanh hình như có tím nữa, đều là màu thể hiện trạng thái sắc màu trên khuôn mặt nó bây giờ.

- Trói miệng nó lại cho tao.

Vừa định mở miệng la hét, nó giờ bị bịt chặt chỉ còn phát ra những tiếng ư ử ưm ưm nghe đầy sự sợ hãi.

- Tất cả đều là lỗi của em. Có gì thì hãy trách chính bản thân mình đây.

Nó cuối đầu muốn khóc lắm nhưng vẫn còn đủ dũng khí để dè nén lại. Uh có gì thì trách bản thân mình đi, trách bản thân sao ngu ngốc ko chịu suy nghĩ cẩn thận trước khi làm để giờ đây hậu quả gánh chịu thật là đáng sợ.

Hahahaha!!! Tiếng cười đầy đầy sự mãn nguyện, hạnh phúc ko chút cắn rứt hay hối hận lời nó về thực tại.

Lửa!!! Lửa ở khắp mọi nơi. Ở đâu có xăng ở đó có lửa. Màu cam lẫn đỏ đôi chút hơi vàng, cũng có thể là xanh, mà nhiều khi còn có tím nữa, đều là màu của sự chết chóc của sự tàn phá và cả đau thương.

Mọi người dần lùi ra ngoài, những cặp mắt vừa chứa sự tiếc nôi, “ người đẹp mà chết thì uổng lắm ” vừa chứa sự khinh thường “ như vậy là đáng lắm ”. Có lẽ một thiên thần của một ngày nào đó sẽ trở thành một ác quỷ trong một ngày ko xa. Ví dụ như nó đây là một thiên thần đang dần trở thành ác quỷ từ trong lời ăn tiếng nói hành động cử chỉ cũng dần ác độc hơn.

Nó hoảng loạn nhìn khung cảnh trước mặt đang dần đổ ập lên người mình. Nước mắt tuông trào rớt xuống, ướt hết cả mặt lẫn áo. Nó cố gắng đứng lên vùng vẫy lắc mạnh người lòng sục một hy vọng nào đó. Tiếng nấc lẫn tiếng khóc hòa vào nhau nghe thật thảm thiết. Cái thảm họa trước mặt loạn tóa nhanh về phía nó. Cái ghế như bị dính đóng chặt xuống nền nhà khiến nó dần dần hoảng loạn hãi hùng hơn.

Từ trên mái nhà, một miếng gỗ sắp “ rụng ” xuống ngay nó. Càng vẫy vùng bao nhiêu thì các vết xước và cả phần bị thương ra máu càng nhiều. Ko khí trong phòng càng lúc càng tuột xuống một cách trầm trọng. Nó ho lên từng tiếng khó nhọc, mặt mày lấm lem loang lổ những mảng bụi nhỏ do khói càng loang ra chỗ khác do mồ hôi cứ túa ra như tắm.

1 phút....

2 phút.....

Tiếp tục là 2 phút 99 giây.

Một con người bình thường ko thể ko thở trong quá 3 phút.

Ầmmmm!!!! Nó té xuống sàn nhà đồng thời miếng gỗ phía trên cũng “ té ” theo.

30. Chương 30: Nhập Viện

2 phút 99 giây. Chưa được 3 phút mà vẫn còn 1 giây nữa. Đôi khi chính một giây đó đã cứu sống con người ta. Cũng may là nó té về phía bên kia, cố gắng trườn người ra chỗ khác tránh được miếng gỗ. Nhưng chỉ tránh được miếng gỗ ko thôi thì chưa đủ, ko khí trong phòng giờ như ko còn nữa. Tiếng ho sặc sụa khó nhọc vang lên. Mắt nó mờ dần đi cho đến khi chỉ còn là bóng tối.

Ồ ó ó (ko phải tiếng gà kêu đâu nhé!). Hai ba xe cứu hỏa nhanh chóng phóng tới nơi đang bốc khói đen xẹt cả bầu trời. Từng anh lính dũng cảm xông xộc vào trong, vòi nước to và dài bắn tung tóe nước vào đám cháy. Sức nước mạnh cuối cùng cũng dập tắt được sức lửa đốt, nó cuối cùng cũng được cứu. Tuy ở trong tình trạng vật vờ giữa sự sống và cái chết nhưng ít ra trông nó cũng còn đầy đặn đủ tử chi ko có gì bị hư hỏng hay móp méo.

Người gọi xe cứu hỏa ko phải lúc nào cũng là một anh chàng đẹp trai hay một bà chị xinh gái.

Gâu.. gâu...gâu!!!

Tiếng một con chó vang vọng khắp khu đó. Người dân từ mọi phía xúm lại vây quanh chú chó mà tấm tắc khen ngợi. Thật ra con chó này cũng rất khôn nên thấy cháy là lập tức sủa liên. Tiếng sủa to và liên tục khiến mọi người tò mò đến xem. Vì chuyện nào cũng kể nhân vật nữ chính bị bắt tới một nơi mà chỉ có nhân vật nam chính mới tìm được. Trong khi đó nơi nào cũng có người và dù có hành hạ bị bịt miệng thế nào đi nữa thì vẫn có người phát hiện. Và người phát hiện trong tình huống này là một con chó.

Người mà tên đàn em nói là sắp tới thật ra là cô bạn gái cũ của Sikure. Đó cũng là một đồng phạm giúp đỡ Sikure ám hại nó.

- K.h.ố.n thật! Con đó sống dai thế?

Ayume nhăn mặt, tay bóp chặt lại nghiêng răng ken két, cô nàng chắc hẳn phải tức nhiều lắm. Sikure cũng đầu kém cạnh tuy nhiên anh chàng có vẻ điềm tĩnh hơn Ayume một chút. Đúng là có tức tối thiệt nhưng khuôn mặt anh chàng vẫn bình thản chỉ có ánh mắt là hơi ghê rợn một tí.

- Cứ bình tĩnh. Chúng ta còn nhiều cơ hội mà!

Cô nàng quay đầu sang Sikure, mặt hơi nghếch ra, tỏ vẻ khó hiểu lẫn tò mò. Anh chàng này đang âm mưu gì đây?

.....

Bệnh viện.

Khi nhân vật nữ tỉnh dậy trong khung cảnh trắng xóa, sắc mùi sát trùng hay đại loại là một mùi thơm thoang thoảng. Câu đầu tiên cô ấy hỏi là “ Đây là đâu?”. Nhưng. Đối với nó, mới tỉnh dậy là mệt muốn chết, hơi đâu mà hỏi nữa nên tốt nhất là cứ nằm im mắt vẫn mở đầu vẫn đang băn khoăn chờ cho bác sĩ tới nói “ Chào! Cô hên lắm mới sống sót được “. Phì cười cho cái suy nghĩ ngây ngô ấy, nó đang mong mỗi sao ông bác sĩ ko bước ra từ phòng cấp cứu, xụ mặt xuống mà nói rõ “ Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Mong gia đình chuẩn bị”.

Dòng suy nghĩ phong phú bay xa của nó vẫn trôi như nước chảy, chẳng hề bị cắt hay gián đoạn. Cụ thể là bác sĩ cả y tá người thân báo chí phóng viên thợ săn ảnh đều có mặt đông đủ trước phòng bệnh. Mọi thứ trở thành cái chợ khi ai cũng cố hò hét chen lấn giành được quyền ưu tiên tiếp chuyện với nó.

Rầm!!!

Nó nằm chống chèo dưới đất. Do muốn uống nước mà lại sợ vướng dây chuyền nước biển nên nó giật mạnh sợi dây ra. Kết quả là vì giật mạnh quá hóa đau nên nó nảy người lên mà ko quan tâm là cơ thể vẫn còn rất yếu. Hậu quả của tất cả sự việc đó là một cú đáp “ êm êm ” trên nền nhà xanh mượt “ ẩm áp ”.

Bác sĩ lẫn y tá hốt hoảng tông cửa chạy vào theo sau là người nhà nó và một tốp nhà báo đang chuẩn bị bút viết camera máy chụp hình.

Tách!!! Đèn Flash nháy lên cảnh tượng nó đang trầm ngâm ngồi giữ nền nhà tay cầm ly nước nhấp nhấp từng tí một. Có lẽ hơi ngạc nhiên một chút nhưng thấy nó cử động nhìn có vẻ khỏe hơn, chắc ai cũng vui mừng lắm nhỉ? Đặc biệt là ông bác sĩ cứ cuốn cuộn kêu cô y tá đỡ nó lên xe lăn đi xét nghiệm.

Tách!!! Tách!!! Từng ánh đèn sáng lên liên tục. Nó vẫn bình thường, mặt ko cảm xúc, có thái độ lơ đãng với giới “ nhiều chuyện ”.

- Xin hỏi, tại sao Tiểu thư lại ra như thế này?

Một anh chàng hình như mới hành nghề nên non nớt vô tư chắn đường nó hỏi chuyện. Chiếc xe lăn vẫn lăn bánh tự nhiên đi ngang qua mặt anh chàng như chưa hề nghe thấy gì. Sau một vài giây ngỡ ngàng, anh chàng xấu hổ nhưng vẫn cứng đầu chạy theo, gắng hỏi cho bằng được.

- Thưa!!!!...

- Cậu nên ngưng lại đi!

Một giọng nói trong trẻo cất lên, hơi quen cũng hơi lạ là điều đầu tiên nó nhận xét trước khi ngẩng đầu lên và ngỡ ngàng khi đó là....

31. Chương 31: Thêm Một Thảm Họa!

- Ayume!!!

Nó chớp mắt liên tục, Ayume vẫn còn sống sót và khỏe mạnh sau vụ ám sát kia sao. Cô nàng này thật kì lạ. Ayume ko nói gì chỉ nhìn nó mỉm cười, vòng ra sau chủ động đẩy nó đi. Trước khi đi còn liếc anh nhà báo một cái. Thấy cô nàng hiền lành tốt bụng thế nó ko khỏi đa nghi và dè chừng.

Bánh xe dừng trước cửa phòng xét nghiệm, Ayume nhẹ nhàng đẩy xe vào theo sau là ông bác sĩ và một nhóm y tá. Nó được đặt lên chiếc giường trắng, trong phòng đầy mùi sát trùng nhưng sao ắt được mùi căng thẳng lẫn khùng bố giữa hai con người đang phóng điện cho nhau.

30 phút sau. Nó bước ra vẫn với khuôn mặt lạnh lùng, làm lơ với tất cả mọi thứ. Trái lại, Ayume thì cứ liên tục cười mỉm chi, khuôn mặt lộ rõ vẻ giả vờ thương xót tốt bụng với nó. Nháy mắt ra hiệu cho những người ở trong phòng ra ngoài, Ayume đang toan tính một kế hoạch còn ác hơn lần trước.

Căn phòng chỉ còn lại hai người, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng nhưng đa phần đều muốn biết bên kia đang nghĩ gì. Ayume đứng trầm tư một hồi rồi nhoẻn miệng cười bước lại gần nó, cất giọng lên:

- Cô khỏe chứ?

Nó ngạc nhiên quay mặt lại, nhìn chăm chăm cô nàng. Cười khẩy. Ko biết chừng cô ta đang chuẩn bị “ hỏi thăm ” nó bằng hành động hết sức “ dịu dàng ” mà có lẽ nó cũng ko ngờ được.

- Gì thế???

Thấy nó hừ lên một tiếng, tỏ vẻ khinh thường, cô nàng tức lắm nhưng cố dằn lại để kế hoạch ko bị hỏng. Hít một hơi nhẹ, Ayume càng lúc tiếng gần hơn và rồi...

- Cô nên chết đi!!!

Cũng chả phải con dao hay vật gì sắc nhọn đang kề cận cổ nó. Đơn giản chỉ là cô nàng đã nhanh chóng đè nó xuống giường, hai tay bóp chặt cổ nó. Giết người như vậy có hơi lộ liễu vì sẽ để lại dấu tay nhưng giết kiểu gián tiếp thì nó ko chết, cô bắt buộc phải liều mạng làm trực tiếp.

Ko thở được là điều tất yếu nhưng quan trọng hơn là ko cử động được luôn. Cơ thể nó chưa lành lạnh hẳn nay phải chịu một trọng lượng nặng khác. Ko những bị đè lên bụng làm phần thân tê liệt mà Ayume còn ác độc lấy hai chân ấn mạnh hai tay nó xuống. Với cơ thể tàn tạ, phản xạ của nó khá chậm đã trở thành một điều rất có lợi cho Ayume.

Chân nó co lên vừa đập vừa vùng vẫy trên nền giường trắng, tấm chăn nhăn nhúm theo từng động tác của nó. Ayume vẫn chưa dừng ở mức đó. Cô nàng ấn mạnh hai tay xuống đồng thời cũng khóa chặt vòng tay mình lại, xiết chặt vào cổ nó.

Môi nó trắng bệch, mặt nó tái xanh. Nó cắn môi cố gắng duy trì sự sống. Ayume bật cười khoái trá, mặt cô nàng y hệt như con thú dữ đang thỏa thích cắn xé con mồi bé nhỏ.

Nó mà bé nhỏ ư. Ko hề. Dồn hết sức lực của mình nó rút mạnh hai tay mình ra khỏi đầu gối của Ayume. Chộp lấy tay cô nàng, nó cố gắng gỡ ra nhưng sức người bệnh sao chống chọi nổi sức người thường. Ayume vẫn ấn mạnh hai tay mình xuống, bật lên những tiếng cười man rợ ác độc.

Mắt nó mờ dần đi. Chắc lần này là châu thượng đế thật luôn đấy!!!

- Ngưng chưa?

Gì thế???

32. Chương 32: Ba.....!!!

Tất nhiên trong mỗi câu chuyện tình iu, nhân vật nữ cần phải có một anh chàng xinh “ giai ” tới cứu. Nhưng ko phải lúc nào anh chàng xinh “ giai ” ấy cũng đến kịp thời.

Rầm!!!!

Ayume ngã nhào khỏi giường. Nó co người ôm cổ ho lên sặc sụa. Nó mệt và đau nhường nào thì cô nàng cũng đau và khó thở chừng đó. Hậu quả cho việc hàng hung nó là một cú đâm ngay chấn thủy sau khi cô nàng lồm cồm ngồi dậy.

Nó cũng ngơ ngàng ngẩn đầu lên xem mặt anh hùng nào mà ra tay ác thế.

- Ba.....!!!

Nó đột ngột phát lên từ ba. Loại từ mà có lẽ đã chìm hẳn trong tiềm thức của nó. Nay lại trỗi dậy một cách mạnh mẽ. Nó che miệng, hoàn toàn ko ngờ mình lại nói thế. Ba nó đấy. Ba nó cũng bất ngờ lắm, bất ngờ như muốn khóc ấy. Đã lâu lắm rồi, ông ko nghe tiếng ba từ cô con gái ruột của mình.

- Con ko sao chứ???

Ba nó vội vàng đến gần nó, vẻ mặt chưa hết hoảng sợ. Nó nhìn cái dáng hấp tấp lúng túng của ông mà vừa muốn cười vừa muốn khóc. Ba nó ngồi lên giường, đưa cái ánh mắt đầy tình thương, bàn tay run run xoa nhẹ đầu nó.

Nó ko nói gì ko làm gì, cứ để cho ông nhẹ nhàng xoa đầu mình. Được một hồi lâu, nó cất giọng đập tan đi giây phút cha con.

- Ông ko nên ở đây.

Nói xong, nó nhanh chóng đứng dậy, cửa ra thẳng tiến. Căn phòng còn lại hai người, ba nó ngồi trên giường đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn về Ayume đang quần quai dưới chân. Cú dấm ngay chân thủy khiến cô nàng ko thể cử động được nữa.

- Đây là lần cuối cùng. Cô mà dám làm nữa thì đừng trách tôi.

Ông ngồi trên giường mặt thì buồn rười rượi vì sự phũ phàng của nó nhưng lời đe dọa thì ko bao giờ mất uy nghiêm. Ayume dù nghe thấy dù có sợ thật nhưng cô nàng vẫn cứng đầu gượng dậy để chống trả.

- Nếu ko thì sao.

Cô nàng cười khẩy, phúi tay quẹt một cái qua trán rồi ôm lấy ngực nhăn mặt vì vẫn còn đau. Ba nó chẳng lấy gì làm bất ngờ. Ông đã biết trước Ayume là một cô gái đầy thủ đoạn và toan tính. Một khi muốn thứ gì cô ta sẽ bất chấp tất cả và khó ai hay thứ gì có thể làm chùn bước của cô ta.

- Devil mới chính là người sẽ trừng phạt cô. Tôi biết được Angel ở đây là nhờ vào Devil. Cậu ta cho tôi địa chỉ giúp tôi đến đây và người nhanh chóng trốn đi sau khi kéo cô ra khỏi Angel cũng là Devil. Cậu ta là chủ của cô phải ko? Cô sẽ ko phản bội cậu ta chứ? Suy cho cùng thì cô... rất thích Devil mà!!!

Ba nó dừng lại với nụ cười nửa miệng. Có lẽ thứ duy nhất có thể cản đường Ayume là người cô ta hằng thương mến. Một ác quỷ chính hiệu. Ayume thờ thần nhìn ba nó. Những gì ông nói trước khi bỏ đi làm phần đen tối trong cô nàng càng lúc càng lan rộng ra. Khắp cơ thể, từng mạch máu, các tế bào, suy nghĩ hay hành động, để rồi cô nàng bật cười chua chát, bàn tay cuộn tròn lại thành một nắm đấm, sát khí " bốc " ra như phim kiếm hiệp, thì thầm một câu vô cùng quen thuộc:

- Hãy đợi đấy!!! ()

.....

Nó trở về phòng trong tâm trạng hỗn loạn, một lúc tới hai sự việc bất ngờ. Nó lắc đầu thở dài, rứt rứt đưa một tay lên cổ tay còn lại lên đầu. Cả hai nơi đều do hai người nó ghét để lại một kỉ niệm khó quên. Nó nhắm mắt lại hít một hơi, đẩy cửa phòng chuẩn bị một giấc ngủ " thiên thu " nữa.

- Chào Người đẹp! Lâu rồi ko gặp!

Nó mệt mỏi ngước mắt lên xem là ai. Một nụ cười rạng rỡ xuất hiện cùng một con bò bằng bông hiện diện trước mắt nó. Nó ôm chầm lấy con bò mặc xác người kia là ai.

- Nè! Có nhớ tôi là ai ko vậy?

Nó giật mình nhìn lại khách đến thăm. Ko nỡ một nụ cười chỉ nghiêng đầu phán một câu xanh rờn.

- Là đười ươi. ()

33. Chương 33: Ác Quỷ Lộ Diện

- Gì cơ??? Đười đười... gì cơ??? Nè, tôi bỏ công sức đến thăm cô thế này mà dám nói tôi thế à? Tên tôi có hai chữ mà cô ko thèm nhớ sao?

Anh chàng vùng lên, lăm nhăm linh tinh, mặt mày buồn hiu, giọng nói ỉu xiu. Nó ngưng đùa với con bò, ngo sang anh chàng, khẽ phì cười.

- Kira!!!!

Anh chàng kia giật mình, hướng đôi mắt đầy tò mò về phía cánh cửa nơi phát ra tiếng động lạ. Nó thì ko, hình như nó đã được miễn dịch với tiếng la đường như quá quen thuộc này.

Miki háo hức, hớn hở tông cửa xông vô. Một vầng hào quang bao quanh cô bé biến mất ngay lập tức khi Miki thấy anh chàng lạ mặt đang nhìn mình chăm chú.

- Kira!!! Thằng kia là thế nào? Cậu gan nhỉ? Dám cãi lời mình à?

Miki nổi cơn thịnh nộ, vừa quát vừa chỉ thẳng mặt anh chàng kia mà ko để ý anh ta cũng đang bốc khói vì bị xúc phạm.

- Đây, tên....

Miki cứng họng, lắp bắp ko nên lời. Cô bé vội che mặt chạy lại ôm lấy nó. Hình như anh chàng cũng nhận ra cô bé là ai nên đã nở một nụ cười nửa miệng.

- Trời ạ! Tên đó biết mình là ai đấy.

Nó thoáng bất ngờ, nghiêng đầu ngậy thơ nhìn anh chàng kia rồi quay lại nhìn cô bạn thân.

- Tên đó là ai? Sao lại biết cậu? Sao cậu lại phải trốn? Mắng cho đã vào rồi chuồn à?

Nó hồi hồn dập giọng pha chút chọc ghẹo lẫn mỉa mai, làm Miki vốn đã lúng túng nay còn ngượng nghịu bức xúc hơn. Cô bé vùng lên, minh oan ỉnh bằng cách trình bày rõ ràng sự kiện đã xảy ra.

- Cậu ta là Kuga. Hình như là bè bạn với Devil. Cậu ta gây sự với mình hôm dự dạ tiệc. Mình thua cậu ta một lần. NHƯNG. Sẽ ko bao giờ có lần thứ đâu.

Miki hùng hồ tuyên bố, nhấn mạnh chữ nhưng, mặt mày tỏ vẻ đắc thắng lắm. Nó gật gù với sự việc cô bé vừa kể đồng thời cũng vừa nhận ra ân nhân của mình.

- Hai người tâm tình đủ chưa?

Cả hai giật mình ngẩn đầu lên. Nó thúc Miki một cái làm cô bé la oai oái. Đứng bật dậy, nó bước chậm chậm tới gần Kuga.

- Anh là người đã giúp tôi ở vụ cháy hôm đám cưới đúng ko? Nếu đúng là thế thì thật lòng cảm ơn và xin lỗi vì đã ko nhận ra anh sớm hơn. Nhân tiện tôi cũng thay mặt bạn mình xin lỗi anh vì sự thiếu tôn trọng. Tính bạn tôi dễ nóng nảy vì lo cho tôi nên mới hấp tấp như thế. Có gì mong anh bỏ qua cho nó. Còn bây giờ mời anh và Miki biến ra ngoài cho tôi tịnh dưỡng ạ.

Miki ngớ người, nó lịch sự lễ phép tới mức ấn tượng. Mới hai ba dòng đầu còn nghe lọt tai, câu cùng thì thẳng tay tổng cổ ân nhân lẫn bạn thân ra ngoài. Cô bé vùng vằng dậm chân tại chỗ đẩy cửa bước thẳng. Kuga thì vẫn còn shock sau màn độc thoại ngắn gọn súc tích và văn hóa vô cùng của nó.

Cậu nhóc sau khi đã tỉnh tâm cũng bước nhanh tới cánh cửa, toan bước ra nhưng vội khựng lại bảo nó.

- Tôi ko phải là ân nhân của cô đâu.

Nó vẫn nằm im mắt nhắm nghiền khuôn mặt ko biểu lộ tí gì. Kuga nhún vai đi thẳng. Nó từ từ ngồi dậy, suy tư đăm chiêu về câu nói đó. Kuga đã giúp nó trong hoàn cảnh khó khăn nhưng chưa nguy hiểm vì hôm nó mèm chết cháy có thấy ai tới cứu đâu. Nghe tin mình được một con chó cứu, nó đã cười tới mức đau cả bụng. Tóm lại, sao Kuga lại nói vậy nhỉ?

.....

Sân thượng.

- Người đứng sau mọi sự giúp đỡ và những khó khăn nguy hiểm Kira đã và đang phải trải qua là Devil phải ko?

Miki đứng dang tay ra trước lang kang, thả hồn tự do. Mái tóc thoang thoảng mùi hoa lan, tung bay theo gió rồi mùi làm tôn thêm vẻ ngây thơ nhí nhảnh của tuổi mới lớn. Kuga chống tay dựa cằm vào thành lang kang, ngắm nhìn chăm chú cái khoảnh khắc hiếm có điệp thấy ở Miki. Cậu nhóc phải tận dụng cơ hội này mà khắc ghi một hình trong sáng và dịu dàng nhất mà cậu nhóc chứng kiến được. Trước khi Miki trở lại là một cô bé cộc cằn hung dữ.

- Phải ko?

Kuga hoảng hồn, gật đầu lia lịa.

- Nhưng sao cô biết?

Cậu nhóc tò mò, thắc mắc. Trong cái ánh nắng ấm áp của một buổi sáng trong lành. Cô bé quay đầu lại, cười tươi. Có lẽ đó là nụ cười đẹp nhất Kuga từng thấy. Giọng Miki nhẹ hẫ như bị gió và nắng nuốt chửng.

- Đoán.

.....

Tại phòng nó.

Nó đã biến mất.

Mọi người rồi ren đi tìm.

Ko ai biết được.

Ác quỷ đã dẫn nó đi.

34. Chương 34

Sân sau bệnh viện.

- Lại đây!

Nó ngơ ngác ngẩn đầu lên. Đã lâu ko gặp, ko ngờ Ác quỷ lại mở đầu một cách trơ trẽn như thế. Nó tức tối nhắc mong khỏi ghé tiền tới chỗ hân. Đôi mắt ánh lên những tia sắc lạnh vẫn chăm chú nhìn từng cử động của nó.

Đây sẽ là một khung cảnh rất lãng mạn, đúng theo kiểu hàn quốc mà ai cũng mong chờ. Nhưng thật đáng tiếc. Nó và hân đều ko lãng mạn đến thế. Cả hai ko ngừng “ chém ” nhau qua những tia nhìn sắc lém. Nó như quả bom tự động, sẵn sàng nổ bất cứ lúc nào nếu như không khí ko sặc mùi khủng bố.

Ào!!!!!!

Một cơn gió mạnh vừa mới “ ghé thăm ” làm toàn bộ lá vàng trên cây rơi lả tả, đồng thời hân cũng vừa cho nó một cú đấm.

- Vẫn còn khỏe mạnh và đánh đá như thường.

Ác quỷ tuông một lời nhận xét. Cú đấm ko mạnh nhưng đi hơi nhanh nên khó bắt kịp được. Nó đỡ được có điều hơi chậm.

Lùi ra sau mấy bước, nó tự tin vênh mặt lên dù có hơi đau bên vai phải một chút. Giọng nói đầy “ uy quyền ” con nít cất lên.

- Anh làm thế để làm gì?

- Thử.

Một từ ngắn gọn, đầy đủ thông điệp muốn nhấn nhủ, làm người nghe phải phát “ nóng ”.

Dường như nhận ra nó đang kìm nén cơn đau, hân bước nhanh, vẫn giữ phong độ của một Ác quỷ nhưng ánh mắt có bớt chút ít lạnh lùng.

- Anh giúp tôi nhiều rồi. Lần này thì ko cần đâu. Tôi đâu phải con nít. Dù sao cũng cảm ơn anh rất nhiều. Kết thúc với một nụ cười nhẹ và cái gật đầu tỏ lòng biết ơn, nó hơi lễ nghĩa quá đấy. Hắn nhăn mặt, ko hiểu nó đang nói gì.

- Giúp gì đâu mà nhiều.

Nó nghiêng đầu, nói nhẹ.

- Ko cần phải giả vờ. Tôi biết hết rồi.

Đôi lông mày nhăn lại, ai đã nói cho nó biết, hắn đang thắc mắc và nó cũng nhận ra được điều đó nên đã giải thích với lí do rất dễ hiểu.

- Biết được là nhờ nghe lén đấy.

Nghe lén sao??? (Tua lại chút y).

Sân thượng.

- Người đứng sau mọi sự giúp đỡ và những khó khăn nguy hiểm Kira đã và đang phải trải qua là Devil phải ko?

Miki đứng dang tay ra trước lang kang, thả hồn tự do. Mái tóc thoang thoảng mùi hoa lan, tung bay theo gió rồi mù làm tôn thêm vẻ ngây thơ nhí nhảnh của tuổi mới lớn. Kuga chống tay dựa cằm vào thành lang kang, ngắm nhìn chăm chú cái khoảnh khắc hiếm có dịp thấy ở Miki.....

Và sau cái khoảnh khắc tuyệt đẹp ấy, phía sau cánh cửa sân thượng ấy. Có một người đã nghe thấy tất cả trước khi bị quỷ dẫn đi. Người ấy đã nghe thấy sự thật. Một sự thật mịch lòng. Hết.

Hiện tại. Sân sau. Buổi sáng. Hai người. Nhìn nhau. Nín thin.

Nó ôm bả vai, nhăn nhó, giờ mới thấu hiểu câu nói ko nên vận động nhiều của bác sĩ. Hắn yên lặng, tiến nhanh tới nó.

- Về thôi!

Nó giương mắt ngạc nhiên. Mặt Ác quỷ vẫn lạnh mắt Ác quỷ vẫn sắc nhưng ko còn đáng sợ như trước nữa. Nó ấm hơn nhưng ko có nghĩ là tốt hơn.

- Đã bảo là ko cần mà.

Nó phồng má, tỏ vẻ ko đồng tình với hắn. Biết tính nó con nít lại thích nũng nịu, mà ai “ được ” nó nũng nịu là người đó chết chắc. Hắn nhanh trí xốc nó lên vai, nó như bao gạo được hắn “ vác ” đi.

Nó ko vẫy vùng vì đây ko phải là người bình thường. Nó chỉ im lặng, hỏi nhẹ một câu.

- Lí do anh giúp tôi là gì?

Cái dáng cao lêu khêu đang “ mang ” một vật gì đó in xuống đường đi vẫn bước đều, tỏ vẻ ko quan tâm tới câu hỏi được đề ra.

Nó cảm thấy thiếu sự tôn trọng. Đấm mạnh vào người hắn, la to.

- Có nghe ko?

Tuy bị thương nhưng sự tức giận đã “ nuốt ” luôn cái đau đớn làm cho cú đấm trở nên mạnh mẽ khiến người nhận phải “ thốt ” ra lời.

- Ko nghe. Ko được làm như thế nữa.

Nó giật mình, co rúm người lại, chọc giận nhầm người rồi. Mức độ tò mò đã cao nay còn cao hơn nữa với câu trả lời phũ phàng của hắn. Nó nghiêng răng, quyết tìm hiểu lí do.

- Cô ra viện là được rồi đấy.

- Thật ko???

Nó nhanh nhẩu hỏi lại. Hắn chỉ biết phì cười.

Hắn khựng lại. Nó ngạc nhiên. Một tốp người phía trước. Đang chờ sẵn để thủ tiêu.

(Hiện giờ Mun đang phải học rất nhiều để kiểm tra nên ko có nhiều thời gian. Mun sẽ ko viết tựa đề mỗi chap nữa. Thay vào đó Mun sẽ cố gắng viết cho xong mấy tập cuối của truyện và pót đều đặn ọi người xem. Mong mọi người thông cảm và thứ lỗi cho việc lộn xộn này. Yêu mọi người lắm cơ.)

35. Chương 35

Tốp người đó dạt sang hai bên, nhường đường ột cô gái bước ra. Hắn thả nó xuống, đôi mắt vẫn chăm chú quan sát đối phương. Nó giương hai con ngươi tròn xoe cổ nhìn cô gái kia là ai.

- A...yume!!!

Một cái tên thật quen thuộc, một gương mặt thật đáng nhớ. Gương mặt đã cổ " tiêu diệt " nó, hết lần này đến lần khác. Ayume mỉm cười, ra hiệu cho đoàn quân của mình xông lên. Nó bất ngờ lẫn khó hiểu. Cô ta đã thất bại bao nhiêu lần rồi mà vẫn chưa từ bỏ. Nó phải chết thì cô ta mới vừa lòng sao?

Nhìn sang Devil, cậu ta vẫn bình thản, khuôn mặt vẫn bình thường, ko có tí gì gọi là bất ngờ hay sợ hãi. Nó thì khác, số lượng kẻ thù thì nhiều, lại còn rất mạnh. Nó thì ít tuy biết đánh nhưng cơ thể đang bị thương. Có Devil nhưng ko biết cậu nhóc có giúp hay ko vì nó biết Ayume sẽ ko làm hại Ác quỷ. Cô ta càng thương cậu nhóc bao nhiêu thì càng ghét nó bấy nhiêu.

Chính vì thế đội quân của cô nàng chỉ tấn công có mình nó. Hết tránh sang bên này nó phải cật lực né sang bên kia, bả vai đau nhói nhưng vẫn phải cố gắng chống trả. Thế trong lúc " mỹ nhân " của chúng ta đang trong tình trạng khó khăn thì " anh hùng " đã làm gì?

- Dừng tay!!!

Một giọng nói " hết " lên làm cả bọn giật bắn người, nhanh tay ngưng lại. Nó dựa người vào góc tường, một tay ôm lấy bả vai đang nhuộm màu cho cái áo. Từng đợt thở khó nhọc hiện rõ trên khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi đang lăn nhó vì đau. Nó ho lên vài tiếng, cần môi cổ nhìn sự việc đang diễn ra phía trước.

Tiếng nói cất lên đầu tiên ko phải là của Devil mà của Ayume. Trong lúc hộ vệ của cô ta đang " hăng hái " tấn công nó. Thì cũng là lúc Ác quỷ nhanh chóng tới gần Ayume, kẻ con dao nhỏ lên vùng má đầy phần hông của cô nàng.

Tại sao ko phải ngay cổ mà là ngay má? Ở cổ thì chết nhanh hơn ở má chứ? Binh đoàn vệ sĩ của Ayume đang thắc mắc. Đơn giản, cách ám sát của Devil đặc biệt đối với phụ nữ và con gái ko phải là cái chết. Làm họ chết sẽ ko vui bằng làm họ xấu đi. Phái nữ luôn quan trọng trong sắc đẹp. Ai mà muốn có một vết sẹo trên mặt mình chứ? Cách trả thù của Devil thật là Evil.

Con dao trên tay Devil nhẹ nhàng rơi vào thùng rác. Một bên má Ayume giờ đây toàn là máu. Vết cắt tuy ngắn nhưng sâu khiến máu chảy ko ngừng và hiển nhiên cô nàng cũng khóc ko ngừng.

- Tránh xa con bé đó ra!

Devil lên tiếng. Cả bọn di tản nhanh về phía chủ của mình. Nó ngồi gục xuống đất, xiu từ hồi nào rồi. Cậu nhóc " ầm " nó lên bước ngang qua Ayume, ném cho cô nàng cái nhìn đe dọa.

Nhân viên, bệnh nhân và Miki cả Kuga đều được chứng kiến một đoạn phim hành động lẫn tình cảm vô cùng xuất sắc. Có hai người đại diện cho hai thế lực cũng được chứng kiến và rất ko vừa lòng...

.....

Rời bệnh viện.

Đến một nơi.

Nhà Ác quỷ...

36. Chương 36

Nhà Ác quỷ. Trong hẻm vắng. To thù lù. Sáng như ngày.

Vẫn trong tình trạng chìm đắm cơn ngủ, nó như con tôm nằm co ro trong xe. Devil bước ra với nét mặt ngạc nhiên. Nhà Ác quỷ ko tối như thường. Cứ như là tất cả đèn trong nhà được bật hết công suất. Sáng như ngày, sáng rực một góc hẻm, sáng tới mức nó phải tỉnh dậy.

Ngồi từ trong xe nhìn ra, nó ko ngạc nhiên gì mấy sao mình lại ở đây. Ông quản gia hấp tấp vội vàng đến gần Devil và trình bày sự việc. Devil vẫn bình thản sau vài phút bất ngờ khi biết lí do. Tính tò mò đáng cao, nó mạnh dạn đẩy cửa, bước tới hỏi chuyện.

Nhưng thật ko may cho Thiên thần của chúng ta. Do cái tính lẩn xẩn cộng thêm với việc đang bị thương tích. Nó dễ dàng ngã nhào xuống đất khi chuyển động đột ngột nếu như ko được Devil giúp đỡ. Ko cần nói nhiều, cậu nhóc cũng hiểu nó đang tò mò và nhẹ nhàng dắt nó vào trong.

Cánh cửa sắt mở ra kéo thêm vài tiếng ken két, nghe chói tai. Chắc cậu nhóc ít về nhà lắm.

- Trễ rồi đấy.

Ai đó vừa lên tiếng. Người đó có thể quen với Devil nhưng có thể lạ với nó. Ngay từ lúc mới dẫm lên tấm thảm, giọng nói đó vang lên như một lời đe dọa. Nó lấy làm lạ nhưng cậu nhóc thì ko.

- Ông....!!!

Nó áp úng trước cảnh tượng trước mặt. Hai nhân vật phía trước chính là hai đại diện cho hai thế lực khác nhau đồng thời cũng là quý phụ huynh của Devil và Angel.

- Con đi tắm đi rồi nói tiếp.

Ba nó kìa. Ông đang ngồi đấy. Nhẹ nhàng tiếp chuyện với nó. Nó chớp từng đợt dài, thở hắt ra thay cho sự mệt mỏi. Nhưng đây là nhà Devil, ai à tắm. Câu hỏi dễ dàng được đặt và cũng dễ dàng được đáp trả. Nó thoáng nhìn cậu nhóc khi bị một tốp người hầu đưa đi. Mặt cậu nhóc vẫn ko biểu thị gì và cũng ko thêm nhìn nó.

- Con lại đây!

Phụ huynh của Ác quỷ đã lên tiếng. Tiếng nói thật trầm ko ấm và luôn mang theo ko khí nặng nề, áp đảo người nghe phải tuân theo mình. Cậu nhóc ngồi xuống ghế, mắt hướng về ba của nó.

- Nói...

Ko chủ ngữ, vị ngữ, ko súc tích nói thẳng là ko có lịch sự nhưng đây là cách cha con Ác quỷ nói chuyện với nhau. Ác quỷ chuyển sang nhìn cha mình, hai người như hai giọt nước nhưng đáng tiếc giọt nước này lại phải tách ra.

- Tiện đây có cả Ngài Chủ Tịch, ba của Angel, người tôi từng giúp. Mọi chuyện sẽ được phơi bày...

Trong phòng tắm. Nó đang đứng. Trước mặt gương. Nhìn lại mình. Thật tệ hại.

Chán nản với cái ý nghĩ Devil sẽ giúp mình. Nó thở dài thườn thượt mong sao đừng gặp những chuyện này nữa.

Bước ra khỏi nhà tắm, nó sửa soạn tươm tất, lết cái xác đi từ từ với ý định kéo thời gian. Chính vì việc kéo dài thời gian đó đã khiến nó ko nghe được trọng tâm của câu chuyện mà Devil đang kể.

- Tất cả mọi thứ tôi giúp Angel là để lấy được lòng Chủ tịch. Ngài sẽ giúp sự nghiệp gia đình tôi ngày một tốt hơn.

- Cậu xem con gái tôi như công cụ à???

Ba nó vừa hỏi, vừa đập tay lên bàn. Giọng ông từ sự nhẹ nhàng chuyển sang mạnh mẽ ra dáng một Ngài Chủ Tịch uy quyền. Tưởng rằng sẽ có ai sợ chứ nhưng ko ngờ. Devil liêu lĩnh, nhìn thẳng mặt ba nó, dứt khoát:

- Ko ạ.

Ba nó ngã người ra sau cũng là lúc nó vừa mới đáp cánh xuống chân cầu thang. Giương mặt lên, ánh mắt tràn đầy sự tức giận, Devil vừa mới nhận được một lời thách thức từ ba nó.

- Chứng minh.

Cậu nhóc gật nhẹ đầu, đứng dậy. Nó bước tới nhẹ nhàng, thắc mắc ai đang ngồi cạnh ba mình.

- Chào bác ạ!

- Chào Angle, ta là ba của Yuki, người đứng bên cạnh con.

Nó ơ lên một tiếng, hơi bất ngờ. Ba nó cũng đứng dậy, mỉm cười chào mọi người, ra lệnh:

- Kira. Con về nhà với ta.

Biết trước sẽ có sự việc này, nó tuy chán nản nhưng mong mỗi cậu nhóc sẽ giúp đỡ.

- Khoan!!!

37. Chương 37

- Khoan...!

Devil cất tiếng. Mọi người dừng lại, đổ dồn hết mắt về phía cậu nhóc. Có người thì bực mình, có người thì ngạc nhiên, chung quy là chỉ có mình nó là sung sướng nhất vì tưởng rằng mình đã được cứu.

Nhưng hy vọng quá bao giờ cũng phải nhận lấy thất vọng. Cái kết cục cho sự mơ tưởng ấy bị đập tan sau câu nói phũ phàng của Devil.

- Chủ Tịch quên đồ ạ!

Nó ngớ người, mắt ko thèm chớp cứ thế mà để cho bọn tay sai “lôi” đi. Ba nó ko có biểu hiện gì chỉ là hơi bất ngờ một tí.

Chiếc xe lăn bánh. Đèn cũng đã được tắt hết. Ngôi nhà lại trở về với trạng thái thường ngày. Devil ngồi phịch xuống ghế, đắm chiêu suy nghĩ cách thuyết phục ba nó mà ko để ý có người cũng đang đắm chiêu nhìn mình.

Ba Ác quỷ ko nói gì, ko động dậy gì chỉ đơn giản là ngồi yên ngắm cậu con trai đã lâu ko gặp. Vào ngày mai, một trò chơi mới lại được khởi xướng. Sẽ có rất nhiều người chơi và sẽ có rất nhiều người phải đau.

.....

Buổi sáng tại nhà Thiên thần. Ko khí rất ớn lạnh. Cả nhà cùng nhau ăn sáng và cả nhà thay phiên nhau rửa bát, buông lời xỉa vãi, chỉ trích nó. Ba nó nghe nhưng chả can ngăn. Nó nghe nhưng chả hề để ý. Bữa sáng trôi qua với ko khí nặng nề cho tới khi một cô hầu đưa tin:

- Thưa gia chủ, có con trai tập đoàn tác giả chưa suy nghĩ ra tới thăm.

Cả nhà dừng bữa riêng nó vẫn chú tâm ăn uống cho dù biết đó là ai.

- Cho cậu ta vào.

“Mẹ” nó vừa dứt câu. Hai chị em nhà lăn quần kia liền đứng dậy, lăn xả chạy ra cửa. Nó cũng đứng dậy, cũng bước ra cửa đồng thời bước ra khỏi cổng nhà. Đang tính băng ngang mặt cậu con trai tập đoàn.... kia thì một cái kéo lại kèm theo câu nói:

- Đúng đó.

Một câu lệnh từ một Ác quỷ đã khiến một Thiên thần có một hành động vô cùng ấn tượng. Một cú đá rất mạnh “biểu diễn” cho sự tức giận đến tột độ của nó đã làm Devil có phản bất ngờ nhưng cũng ko kém phần thích thú.

Người nhà nó hốt hoảng chạy ra, phía sau là một đám hộ vệ. Hai chị em nhà lẫn quần vừa xót cho Ác quỷ vừa ném đạn cho nó.

- Cậu chủ ko sao chứ?

Ông quản gia lo lắng, lòng tự hỏi nó thù cậu chủ mình lắm à? Tình hình vẫn chưa hạ nhiệt, cậu nhóc vẫn nắm tay nó mà cười mặc cho nó vẫn đang nhăn nhó cố rút tay mình ra.

- Bỏ ra coi.

Tới đỉnh điểm, nó đành phải hét lên. Devil bật cười, xiết chặt tay mình lại dắt nó vào nhà. Cảm thấy mình bị thua kém, nó thở dài ngoan ngoãn “ lết ” theo.

Tại phòng khách, nó ngồi phịch xuống ghế với sự mệt mỏi. Cả bên nội nó ai cũng căng mắt ra nhìn sự kiện khó có. Hai bên thù đang đàm thoại vui vẻ với nhau. Nó cũng lấy làm lạ, sao ba mình lại nói chuyện thân thiết với kẻ thù. Mà cũng chả biết là họ đã nói gì mà Devil lại có thể tung tăng dẫn nó đi khơi khơi thế kia.

Vô cùng bất ngờ và ngạc nhiên. Nó bị quăng vào xe, khóa chốt, chiếc xe dần chuyển động mà ko có một ai đứng ra can thiệp. Nó trở mắt, đập hai tay vào cửa kính, đưa ánh mắt thắc mắc về hướng ba mình. Ông “ nở nòng nào ” đứng yên nhìn con mình bị đưa đi như thế. Nó xoay người lại, quát lên:

- Cái gì thế này??? Anh bị làm sao thế??? Thả tôi raaaaaaaaaaaaa...

Nó càng hét bao nhiêu thì chiếc xe càng đi nhanh bấy nhiêu. Với tốc độ kinh hoàng, nó bắt đầu thấy sợ và im miệng lại. Chiếc xe từ từ đi chậm lại, Devil ngồi phía trước với nụ cười mỉm chi, xa tít phía sau là chiếc xe của quản gia.

- Thiên thần chịu yên lặng rồi à???

Như một lời châm chọc, nó lại nổi cơn khùng lên nhưng rồi nhận ra rằng đó ko phải là giọng của Devil. Nó ngạc nhiên định chồm người lên khám phá nhưng chậm hơn người đó một bước.

- Miki!

38. Chương 38

- Mi..ki! Nó ngờ ngác như con nai vàng.

Gì thế này, bạn bè thế hở? Đi với trai mà ko nói một lời. Đã vậy còn hùa với trai mà đi chế giễu nó. Nó rất bực và rất bất ngờ.

- Miki! Cậu làm gì ở đây? Thằng cha kia ép cậu đi đúng ko?

Nó bức xúc nhưng ko bứt nút, trực tiếp hỏi han lí lẽ mọi chuyện.

- Kira! Ăn nói cho đàng hoàng. Cậu phải biết ơn người ta đấy.

Miki nhăn mặt. Cô bé biết nó rất khó chịu trong tình huống này nhưng cô bé biết đây là tốt cho nó.

- Biết ơn? Nó gần như hét lên, mặt mày méo xeo.

- Ừa. Chẳng phải cậu ghét cái gia đình đó lắm sao? Cậu lúc nào cũng bán sống bán chết để chạy ra khỏi cái gia đình đó mà? Mỗi lần muốn tẩu thoát là cậu phải vắt óc ra mà suy nghĩ kế hoạch. Nay lại có người tình nguyện “ hốt ” quả bom nguyên tử như cậu. Thế còn đòi hỏi gì nữa?

Nó im lặng trước giọng nói nghiêm nghị và rõ ràng của Miki. Cô bé cứ như đang nhắc nó hãy coi đây như là một ân huệ dành riêng cho nó.

Uk thì cứ coi đây như là một ân huệ nhưng Miki ko biết rằng cái ân huệ này là một trái bom nguyên tử thứ hai. Mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch của Ác quỷ. Trái bom này sẽ nổ ngay sau khi kẻ chơi thua cuộc.

Ác quỷ đang cười. Nụ cười của Mona Lisa. Cười như chưa hề cười. Nhưng tác giả vẫn gọi đó là cười. (Nhảm nhí).

- Chúng ta đang đi đâu đây?

Kétttttttttttttttttttttttt

- Anh ko thể thắng tử tế hơn một chút sao?

Nó vừa mới đặt ra câu hỏi thì câu trả lời cũng vừa mới ập tới và làm đầu nó cũng vừa mới ập theo. Đau dã man nhưng nó vẫn hướng mắt tới địa điểm dừng.

- Có sao ko? Miki ân cần.

- Có. Rất là nhiều sao. Nó thì ân hận

Bước ra khỏi xe. nó ngạc nhiên và bất ngờ đến tốt độ khi trước mắt là một tấm bảng lớn ghi: CÔNG VIÊN... (tự hiểu hen).

Miki có lẽ đứng. Đây có thể là một ân huệ hiếm có từ một Ác quỷ dành ột Thiên thần.

- Nè. Đã tới rồi mà còn chậm chạp nữa hả?

Nó lúc lắc cái đầu, tò mò. Miki hướng mắt nhìn lên. Thật là một thảm họa. Cơn ác mộng lúc nào cũng dễ trở thành sự thật. Thấy cô bạn ngu ngu ngơ ngơ, nó ác độc thúc một cái vào hông Miki. Cô bé giật mình, nẩy người ra sau. Cái đau ko bằng " cái ghét ". Kuga. Cái tên có lẽ chả có ấn tượng gì với nó nhưng lại có cảm tưởng sâu sắc với Miki.

- Ai đây? Nó vẫn ngây ngô như thuở nào.

- Đây là lần thứ 3 rồi đấy. Tới khi nào thì cô mới nhớ được tôi và cái tên của tôi đây.

Anh chàng nhảy dựng lên. Từ lúc cứu nó về, hôm đám cưới " hờ " cho đến ngày này. Nó chưa lúc nào là nạp được vào bộ não của mình cái tên Kuga.

- Đây là lần cuối đấy. Tôi tên là Kuga.

Anh chàng hít một hơi, cố gắng nói thật chậm và rõ cho nó nghe. Tội nghiệp chỉ vì cái đầu bả đậu của nó mà khiến Kuga phải đổ mồ hôi hột.

- Kuga là tên anh.

Hai người cùng gật gù. Chả biết là nó có nhớ hay ko nhưng thấy nó cũng gật gật nên cũng khá yên tâm.

Sau màn gọi nhớ và giới thiệu. Cả bọn cùng đi xả xì-trét. Ko chia cặp, ko chia phe. Đây là nhóm người đi chơi ngộ nhất trên thế gian. 4 người 4 lối đi. Nhưng trước sau gì thì họ cũng gặp nhau vì đây là một kế hoạch rất hoàn mỹ.

Khu vực ẩm thực. Ko có nó. Lạ nhỉ, mọi lần thì nó hay ở đây lắm mà.

Miki kéo ghế ra và ngồi gần chủ quán kèm theo cách gọi món hết sức ấn tượng.

- Dì ơi! Cho con những món mà dì có thể cho?

Ko cần nêu tên món ăn chỉ cần có ăn là được. Miki đã bị ảnh hưởng lớn từ xã hội chủ nghĩ " Sống để được ăn " của nó.

- Ăn nổi ko?

- Nổi.

Xúc tích, ngắn gọn, đủ nội dung để truyền tải tới người nghe. Nhưng cô bé vô tình ko để ý người mình truyền tải tới là ai.

.....

Trò chơi cảm giác mạnh. Nghiêm cấm những gì thì bạn đã biết.

Nó mở to con ngươi lẫn tròn trĩnh tử mà thích thú nhìn cái bảng như trên.

- Chơi hết ko?

- Ko.

Một câu trả lời làm người nghe mất hết hứng thú.

Một câu trả lời làm người nghe mất cả cảm tình.

- Thế tôi chơi cùng nhé?

- Chơi hết ko?

- Nếu cô tham gia!

Nó ngó sang người mình nãy giờ trò chuyện. Tuy cuộc đối thoại hơi “lùng củng” nhưng đó như một lời thách thức giữa hai con người khác nhau.

Với số lượng trò chơi nhiều và được cách tân, tân tiến hiện đại nhất thành phố (nổ). Vì vậy việc tham gia hết mọi trò là một thử thách rất khó khăn.

Thảm bay.

Trò chơi mở màn.

Mở màn cho phong trào ới và chóng mặt.

39. Chương 39

Cái thảm đưa tít lên trời cao rồi dừng lại khoảng mấy giây. La hét, khóc lóc, than xin là điều tất yếu nhưng vì đây là một thử thách nên cả nó và cậu nhóc, ai cũng bặm môi chịu đựng. Cái thảm lật ngược lại và tiếp tục đứng yên. Tiếng hét hòa lẫn với tiếng khóc tạo nên một ko gian vô cùng mắc cười.

Trò chơi kết thúc, cái thảm trở về với vị trí ban đầu, mọi người ai cũng xanh xao tái mét. Nó bước xuống mà hai chân mềm nhũn, sắc mặt vẫn ko thay đổi gì nhiều nhưng nhìn có vẻ sắp ới.

Ác quỷ lạnh lùng của chúng ta cũng ko tốt hơn gì. Ngoài cái vẻ thản nhiên nếu để ý kĩ hơn sẽ thấy người cậu nhóc như đông cứng hoàn toàn, tay chân trắng bệch ra nhưng sắc mặt vẫn băng ko tan như thường.

Đó chỉ mới là trò chơi thứ nhất. Trò chơi thứ hai rồi thứ ba đến thứ tư và thứ năm. Nó và cậu nhóc dường như ko thể chịu nổi nữa. Kết cục là cả hai cùng thi nhau ới.

Sau sự bùng nổ và diễn ra mạnh mẽ của phong trào ới. Cả hai loạng choạng tiến gần đến khu thức uống và tạm đóng quân tịnh dưỡng nơi đó, chờ quân chi viện đến cứu.

Khu ẩm thực hiện đang diễn ra một trận đấu vô cùng gay cấn kịch tính giữa một chàng trai và một cô gái. Sau hơn 40 phút, Miki và Kuga vẫn chưa ai chịu thua ai. Số bát và đĩa của mỗi bên tăng dần qua các phút. Chủ quán phải làm việc hết công sức để cung cấp nguồn thực phẩm dồi dào cho hai bên.

Tỉ số là bằng nhau. Cả hai đứng dậy và trả tiền. Số bát đĩa là bao nhiêu thì số tiền nhân hai lên là bấy nhiêu. Khá choáng nhưng vẫn thanh toán đầy đủ.

Trong quán nước. Nó thì úp mặt xuống bàn. Ác quỷ thì uống nước liên tục. Miki thì xoa xoa cái bụng. Kuga cứ ợ lên ợ xuống. Chung quy thì đây ko phải là đi xả xì-trét mà là đi “chiến trường”, mỗi cặp tự hại nhau theo cách của mình.

Cuộc chơi kết thúc. Ko có kết cục tốt nhưng cả 4 người đều cảm thấy rất vui.

.....

Địa điểm: Dưới chân cầu, gần bờ sông.

Thời gian: Chạng vạng.

Nó và Miki đứng hóng gió trong khi Ác quỷ và Kuga nằm dài ra bãi cỏ.

- Vui ko? Miki hỏi nó.

- Ko. Nó trả lời.
- Đây! Miki thúc nó.
- Nó phì cười.

Chạng vạng là thời khắc mát nhất trong ngày và cũng là thời điểm lãng mạn nhất. Nhưng trong 4 con người này, họ luôn biến lãng mạn trở thành lãng nhách.

- Yuki có làm gì cho cậu ko? Miki lại hỏi.
- Anh ta cùng tớ chơi hết mọi trò mạo hiểm trong khu cảm giác mạnh đấy!
- Hết luôn à!
- Trò nào ghê nhất thôi.
- Chắc phải tình cảm lắm.
- Giỡn hoài. Nó mỉm cười, mặt hơi ửng. Dù là hai đứa chả làm gì tình cảm nhưng cả hai đã có một kỉ niệm chung, đáng nhớ.
- Thế cậu? Giờ thì tới lượt nó.
- Chỉ toàn là ăn thôi.
- Cậu với Kuga á?
- Đó là một trận đấu.
- Đấu với chủ đề hay đấy.

Miki bật cười. Nhớ lại lúc cậu ta vội vã ăn mà lòng cô bé như được ai sưởi ấm.

Hạnh phúc một khi đến thì sẽ rất tuyệt. Nhưng đâu phải lúc nào ta cũng có thể hạnh phúc. Hạnh phúc đến rất nhanh và cũng đi rất vội. Trong khi nó và Miki lo thường thức cái hạnh phúc nho nhỏ này thì Ác quỷ đã lên một kế hoạch hoàn mỹ khác và kế hoạch này là vô cùng tinh vi với chính xác.

Hãy nhớ ngay sau kẻ chơi thua cuộc thì quả bom nguyên tử thứ hai sẽ nổ. Và một khi nó nổ sẽ ko ai hay bất cứ thứ gì có thể chặn nó lại. Hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc và kẻ chơi, người điều khiển sẽ phải nhận lấy một kết cục thảm hại.

- Cô bé thiên thần đó có đáng để phải chịu điều này ko? Suy cho cùng thì đây là chuyện của ba cô ta. Chuyện này đâu liên quan tới cô bé đó. Cậu làm vậy thì hơi quá đó.

Kuga ngồi dậy, điềm đàm đối thoại với cậu nhóc. Kuga biết quyết định của Ác quỷ là rất khó để thay đổi nhưng cậu vẫn thuyết phục bạn mình. Cô bé thiên thần đó ko đáng để nhận lấy đau khổ.

Ác quỷ tuy có nghe nhưng ánh mắt vẫn đăm chiêu ngắm nhìn bầu trời đang chuyển màu, ko tí cảm xúc, ko hề động đậy, ko một tiếng nói, đáp lại Kuga chỉ là sự yên lặng. Sự yên lặng có thể là Ác quỷ đang phân vân nhưng cũng có thể là Ác quỷ đã bỏ ngoài tai. Sự thật vẫn chưa ai đoán được.

Cậu nhóc bật dậy rồi hét to, nét mặt có chút thay đổi. Một mối, vui tươi, lạnh lùng rồi lại ấm áp, mạnh mẽ rồi đến yếu mềm, cái độc ác, sự nhân từ. Tất cả hòa quyện vào nhau, xáo trộn, lung tung đều được thể hiện qua đôi mắt, nét mặt mà chỉ có khi nhìn vào cặp mắt trong veo của nó thì mọi thứ mới yên bình, trật tự được.

- Yuki sao thế? Miki dơ ra, ngạc nhiên mà hỏi.
- Cậu ta.....

Nó nghiêng đầu, cổ dẫn con người ra mà nhìn sâu vào mắt cậu nhóc. Tối tăm, lạnh lùng, cô đơn, u uất là tất cả những gì nó thấy được. Đáng sợ thật nhưng cũng tội nghiệp thật. Vừa nghĩ tới đó, nó giật mình, lắc đầu thật mạnh, tự nhủ ko bao giờ được tội nghiệp một Ác quỷ.

- Cậu ta làm sao? Miki lắc vai nó, cô bé hồi hộp chờ nghe cảm nhận từ nó.

- bị khủng. Nó nhe răng cười, hy vọng là vậy.

Ác quỷ nhìn nó. Nó biết nhưng ko dám nhìn lại. Nó sợ Ác quỷ thật sao?

- Ta lên kia đi.

Nó hớn hở chỉ tay về phía cây cầu. Cái nó muốn là thoát ra khỏi ánh mắt sắc lạnh của cậu nhóc. Cái cách cậu nhóc nhìn ko giống như thường ngày. Nó ko lạnh như thường ngày, ko sắc như thường ngày, ko đầy sự chế giễu như thường ngày. Tóm lại là nó khác thường ngày.

Lên tới trên, nó hít một hơi rồi nhìn xuống dưới. Quan cảnh khác nhau theo từng góc độ ta nhìn.

- Mát thật! Miki bộc bạch cảm nhận đầu tiên.

Bốp.....

Rầm.....

Miki.....

Đó là thứ tiếng cuối cùng nó phát lên trước khi mọi thứ mang màu đen tối.

40. Chương 40

Tỉnh dậy trong ko gian tối mịt, mắt nó lơ lờ cố gắng rướn lên. Thân thể ê ẩm, đầu đau như búa bổ, mọi hình ảnh trước mắt nhòa đi. Lắc qua lắc lại vài cái, nó vỗ vào mặt mình thật mạnh để chứng minh, mình ko bị bất cóc lần nữa.

Ôi thế mà đó là sự thật. Ko biết ai bắt mình đi nhưng nó thấy lạ vì kẻ bắt cóc là một người rất nhân từ. Ko trói tay, ko buộc chân, ko bịt miệng mà cứ để con tin đi lại thoải mái trong ko gian đen tối.

Chống một tay xuống đất, nó lấy thể thật mạnh để dựng cái cơ thể gần như tàn lụi của mình lên. Từng bước chân nặng nhọc, nó ko thể tưởng tượng ra kẻ bắt cóc đã làm gì với mình. Tiếng chân nó ngày càng bị nuốt chửng bởi nhiều tiếng chân khác.

Rầm.....Nó đo ván lần hai.

- Con bé khỏe thật. Đúng ra thì hai tiếng sau nó mới tỉnh chứ. Mới có một tiếng thôi mà.

- Tỉnh sớm thì mệt sớm chứ sao. Ko thấy con bé vừa mới ngất lúc nãy à.

Tiếng xì xầm xì xào thức tỉnh nó. Nó ko ngồi trên ghế, ko bị trói tay chỉ bị còng chân vào một cái móc sắt. Cái đầu đã đỡ đau, cơ thể cũng dần bình phục, biết vậy nó đã ngủ thêm tí nữa.

- Ê, con bé tỉnh rồi kìa.

Một tên cai lệ vội vàng chỉ tay về phía nó.

- Khỏe gớm nhỉ? Chưa hết thuốc mà đã tỉnh.

Tên còn lại nhết môi cười. Hắn đứng dậy tiến gần lại nó.

- Phải báo cho cậu chủ biết.

Tên đầu tiên lật đật chạy ra ngoài rút cái điện thoại và âm bàn phím bắt đầu phát ra. Tiếng âm phím cứ phát ra nhanh chóng nào thì tim nó đập nhanh chóng đó.

Quả bom thứ hai đang được châm ngòi.

Nó liếc mắt nhìn hai tên cai lệ, thật ko hiểu nổi mình đã đắc tội với ai.

- Cậu chủ mấy người...

Nó bỏ dở câu hỏi.

- Cô bé sẽ phải khóc khi gặp cậu chủ chúng tôi.

Tên kia cũng hiểu ý nên đáp trả lại ngay.

Khóc sao? Đó là cái động từ mà nó ghét nhất. Sợ thì có sợ nhưng khóc thì ko bao giờ. Tiếng động cơ làm gián đoạn cuộc nói chuyện đầy căng thẳng giữa nó và tên cai lệ.

- Cậu chủ đến rồi đây.

Câu nói vừa dứt thì cậu chủ hai tên kia cũng vừa vào. Tim nó ngưng lại trong tích tắc, người đứng đằng kia sao có cảm giác quen lắm. Dường như có tiếng thì thầm cảnh báo nó ko nên ngược mặt lên. Tiếng bước chân càng gần, tim nó như đông lại. Tiếng thì thầm trong đầu ko ngừng kêu nó nên chạy đi. Theo cảm giác, nó cố gắng tháo bỏ sợi dây xích.

Làm sao chạy khi chân nó như bị đóng đinh. Khuôn mặt xinh đẹp biến mất để lại một nét mặt xanh xao, thấm đẫm mồ hôi. Ko gian ko nóng nhưng lòng nó lại như lửa đốt. Nỗi sợ phải đối diện sự thật hòa quyện với sự hồi hộp muốn biết người nó có cảm giác thân quen kia là ai như bóp chặt cổ nó.

Khó thở rồi như muốn nín thở khi bàn tay ai kia xoa nhẹ đầu nó. Hành động lạ của một con người lạ khiến nó nuốt nước bọt ko ngừng.

- Kira này....

“ Giọng nói này... ” Một ý nghĩ thoáng xẹt ngang. Nó ngưng thở khi khám phá ra rằng giọng nói đó là của...

- Devil!

Giọng nó nhẹ hẫng như bị gió cuốn đi. Thuốc nó đầu độc lại phát huy một lần nữa.

Nó đo ván lần thứ ba.

.....

Tại bệnh viện. Miki vừa tỉnh. Kuga kể bên. Ko tiếng động. Ko lời nói. Sự yên lặng. Quanh căn phòng.

- Kira!

Miki bật dậy, người nhể nhại mồ hôi. Cô bé lấy tay vuốt ngực, có linh cảm rất xấu. Miki thở nhẹ, nhìn sang người bên cạnh.

Kuga ngồi yên đó với đôi mắt nhắm nghiền. Cô bé đặt nhẹ hai chân xuống đất. Dợm đứng dậy nhưng lại ngã phịch xuống giường vì cái vai đau ko thể tả. Hít thật sâu, Miki cố gắng chạy ra cánh cửa. Linh cảm cho rằng, trong phòng này có một mối nguy hiểm lớn.

Ầm.....

Cánh cửa vừa hé được tí xúu thì lập tức bị dập lại ngay. Miki xoay người lại. Cái dáng to cao của Kuga nhấn chìm cái dáng nhỏ nhắn của cô bé. Mắt Miki mở to, đầy mong nước khi nhận ra đây ko phải Kuga cô bé từng biết.

Một bàn tay Kuga gơ lên. Miki dõi mắt theo mà ko biết mình đang khóc. Ko có tiếng nấc, chỉ có những giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát chảy đều thành một đường dài trên khuôn mặt cá tính của cô bé.

Quả bom thứ hai đang được đếm ngược.

.....

- Thưa Ngài Chủ Tịch.

- Người dám....

- Ngài ko nên tin tưởng một người như tôi.

- Đó là sai lầm của ta.

- Và con gái Ngài sẽ là người sửa sai.

- Ta cứ tưởng..

- Tôi và Angel ko thuộc về nhau đâu ạ.
- Người muốn gì?
- Muốn những gì Ngài có!
- Còn con bé.
- Angel sẽ được an toàn.

Cuộc đối thoại kết thúc với nụ cười chua chát của Ác quỷ. Đây chính là kế hoạch hoàn mỹ với độ tinh vi và chính xác cao của cậu nhóc. Với cái gọi là danh vọng, Ác quỷ đã bán cả người cậu quý nhất để đổi lại tiền tài, thành công.

Chiến thắng đang cận kề với người điều khiển nhất. Còn kẻ chơi, kẻ bị điều khiển. Nó im lặng với đôi mắt lơ đãng chả còn thêm chớp. Nó là món linh kiện mà cậu nhóc sắp đem dỡ bỏ, trả về chỗ cũ và chính nó là người mà cậu nhóc quý nhất nhưng lại bị trao đổi như một món hàng.

Ác quỷ ngồi đối diện nó. Im lặng là cách hiệu quả nhất trong tình huống này. Ko thể nói gì vì có gì để nói. Sự thật gần như được phơi bày. Mọi trò chơi, sự trợ giúp, mọi hành động, từng lời nói tốt đẹp chỉ là tấm màn để che đậy một âm mưu phía sau.

Một màn kịch mà cậu nhóc đã diễn rất tốt. Mọi sự sắp đặt đều ăn khớp với từng tình huống. Lí do mà Ác quỷ có thể dễ dàng dẫn nó đi chơi ngay trước mặt đại gia đình của nó là chính cậu nhóc đã thổ lộ trước mặt ba nó là cậu nhóc thật lòng thích nó.

Ko biết là câu nói đó có trong kịch bản của màn kịch ko nhưng khi thấy Ác quỷ nói thế ba nó đã rất bất ngờ.

41. Chương 41

Ác quỷ và Thiên thần, hai thế giới đối lập, hai tính cách khác nhau, có nét khác biệt rõ rệt. Trong biết bao nhiêu câu chuyện, các tác giả đều luôn hàn gắn họ lại với nhau, cho sự kết hợp hoàn hảo của hai thân thể tương phản, để tạo thành một loại tình yêu thú vị, đặc biệt. Trong câu chuyện này cũng thế.

Nhìn vào đôi mắt sâu đen láy dấu biết bao nhiêu cảm xúc của cậu nhóc. Ba nó có thể thấy và hình dung ra được câu nói thích con ông là một sự thật từ sâu trong tim cậu nhóc. Chính vì thế cậu nhóc mới có dặt nó đi tung tắn lẩn xẩn ra ngoài được.

Quả bom thứ hai đang cận kề tới những giây cuối.

.....

Kuga ôm chầm lấy Miki khi cô bé bắt đầu thều thào tên cậu. Tình yêu của nhật vật phụ đôi khi là nền tảng cho sự hòa hợp của nhân vật chính.

Kuga cũng là một người chơi và như đã nói sẽ có rất nhiều người phải đau khi họ tham gia trò chơi này.

Cái ôm rất nồng nàn và thấm thiết. Nó có thể là câu trả lời đối với ai đang thắc mắc về tình cảm của cặp đôi này. Nụ hôn ko phải lúc nào cũng là câu trả lời, đôi khi chỉ cần một cái ôm là đủ để sưởi ấm cho hàng vạn hạnh phúc sau này.

- Kira!

Miki lại khẽ kêu nó.

- Kira sẽ ko sao đâu? Yuki chắc chắn ko làm hại tới cô bé!

Dù ko biết là có như vậy hay ko nhưng Kuga khẳng định rằng Ác quỷ sẽ ko làm hại nó.

Quả bom thứ hai vừa mới nổ.

.....

.....
.....
.....
1 năm sau.

- Kira à! Nhanh đi con. Trễ làm là ko được đâu đấy!

- Dạaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Kira Kiara. Đã từng một thời là Angel độc nhất vô nhị của dòng tộc Kiara. Sau vụ nổ chấn động đất nước Nhật Bản. Cô bé được tìm thấy tại một gốc cây gần vụ nổ. Ko bị thương, xây xát gì nhiều nhưng quá shock nên tinh thần có phần hơi suy yếu. Hiện giờ gần 21 tuổi, theo khoa văn, làm phóng viên, vẫn xinh đẹp như thường.

Miki Shikuri. Mãi mãi là bạn thân của Kira. Mất tích sau khi được báo có vụ nổ kinh thiên động địa. Có người nói cô bé sang nước ngoài du học cùng với bạn trai. Bằng tuổi Kira, theo khoa kinh tế, kinh doanh.

Yuki Hatori. Đã từng là Devil vang bóng một thời của nhà Hatori. Cậu nhóc cũng có mặt trong vụ nổ và được biết là bị thương khá nặng. Yuki theo khoa kinh tế, chính trị kinh doanh. Lớn hơn Kira 2 tuổi. Theo nguồn tin, cậu nhóc đã tách khỏi gia đình và có công ty rất phát triển.

Kuga Fuyuji. Bạn trai của Miki, cùng cô bé du học ở đâu đó. Bạn tốt và thân nhất của Yuki. Mất tích cùng cô bạn gái sau vụ nổ. Bằng tuổi bạn thân và theo học khoa luật, ngành luật.

Một năm quả thật là dài nhưng một năm là chưa đủ để nó quên được Ác quỷ. Dù biết cậu nhóc đã hành động rất tàn nhẫn nhưng sau khi nghe những tâm sự từ ba Ác quỷ nó đã biết con đường tốt nhất ột tình yêu khó có được. Đó chính là tự giết mình. Ác quỷ đã tự giết mình để đổi lại sự tự do cho nó. Nhưng nó có đổi được gì cho cậu nhóc chưa nhỉ?

Một năm thay đổi rất nhiều thứ, nó giận Miki ghê lắm. Miki bỏ nó đi trong khi nó cần cô bé nhất nhưng suy đi nghĩ lại thì nó biết Miki đã rất đau như thế nào khi nhận tin ko tìm thấy nó trong đồng tàn tích.

Trong suốt một năm qua, nó để bản thân mình được tự do. Nó ko tìm kiếm bất cứ một thông tin nào của Yuki. Cậu nhóc chưa chết trong lòng nó nhưng nó sợ nó đã chết trong lòng Ác quỷ từ lâu rồi.

Ko ai biết vụ nổ xảy ra là do một sự sai sót nhỏ.

Cũng ko ai biết cái sai sót nhỏ ấy đã dẫn đến những thay đổi gì từ hai con người.

Đặc biệt ko ai biết trong cái đêm kinh hoàng ấy hai con người ấy đã làm gì.

Mãi mê suy nghĩ vờn vờ, nó ko ngờ mình lại tông phải...

- Thành thật xin lỗi.

Nó gặp người thấp xuống vừa xin lỗi vừa nhặt lại đồng giấy tờ.

- Miki Shukuri.

Trên một phong bì ghi rõ tên họ của....

- Ko sao đâu.

Giọng nói của...

- Miki!

Nó như hét lên. Cô bé cũng ngược lên.

Miki đúng ko?

.....

Tại một buổi tiệc. Ngay ngoài hành lang. Nó đang túm váy xách giày. Vắt giò lên cổ mà chạy. Phía sau, bộ binh hùng dũng xách gậy rượt theo.

Một căn phòng cửa chưa đóng. Nó túm váy, tăng tốc phóng vào.

Cạch...Cửa căn phòng đóng lại. Nó ngồi phịch xuống đất thở hồng hộc. Hôm nay là ngày ra mắt ông chủ của một tập đoàn lớn mạnh ở Nhật Bản. Tin này sẽ cực kì hot nếu như nó lấy được tin hot. Và để lấy được tin hot, một phóng viên như nó phải liều mạng leo vào phòng để gặp mặt ông chủ đó. Kết cục là ko thấy ông chủ đâu chỉ toàn thấy....

Tiếng chuông điện thoại reo liên hồi như hồi thúc. Nó nhấc máy.

- Kiraaaaaaaaa. Cậu ở đâu?

- Ôi từ từ. Cậu đợi chút thôi nhé Miki.

Miki. Thế cô bé hôm đó chính là Miki vậy còn....

- Kuga có ở đó ko?

- Để làm gì?

- Tổ chuẩn bị nhảy lầu đây.

Nếu đã có cô bạn gái thì tất nhiên sẽ có cậu bạn trai.

Nói là làm nó bước gần đến cánh cửa sổ to nhất. Kinh nghiệm năm trước ko biết năm nay còn ko nhưng đang trong tình trạng nguy hiểm, nó cần phải liều.

- Có cần phải như thế ko?

Một ai đó lên tiếng. Giọng nói trầm và ấm nhưng ko kém phần bí ẩn lẫn quen thuộc.

- Yuki!

- Đây là lần đầu tiên, em gọi tên tôi đấy.

.....

Một tuần sau. Tiếng nhạc du dương trên thánh đường. Cái thảm đỏ trải dài từ cổng đến tận bên trong thánh đường. Cô dâu đang choàng tay với cha mình để chuẩn bị. Trên tay cô mang một bó hoa rất tươi. Nhưng đã là cô dâu thì chắc tươi hơn hoa.

Chú rể nơi cuối thánh đường trông có vẻ tự tin, thoải mái. Cha xứ đứng nơi vinh hạnh nhất đang đẩy gọng kính lên, tay lật quyển sách ra.

Tiếng nhạc ngừng trong vài giây rồi cất lên bản nhạc mà ai khi lấy chồng cũng phải nghe. Thật lãng mạn, thật xinh đẹp. Những lời chúc tốt đẹp dành cho đôi uyên ương đáng kia.

Hình như có ai đó đang đứng phía sau tấm màn, cuối thánh đường lăm lăm điều gì đó.

- Chúc hạnh phúc Miki!

Hạnh phúc là những gì đẹp nhất. Miki đã có được hạnh phúc của mình nhưng còn Kira thì sao. Kira và Yuki có thuộc về nhau hay ko? Tác giả sẽ để bạn suy nghĩ. Số phận của nhân vật chính sẽ do chính bạn tưởng tượng. Một cái kết có hậu hay ko hậu đều ở bạn. Hãy bay bổng theo những gì bạn tưởng tượng nhé.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khac-biet>